

TÚLKÍNÁLAT APÁBÓL

(2012. július 13.)

Írta:

V. Pócsay Rozika

e-mail: v.p.rozika@gmail.com

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET	KEZDETNEK NEM ROSSZ
MÁSODIK FEJEZET	BALSZERENCSES MEGJEGYZÉS
HARMADIK FEJEZET	PEDIG MÁR MAJDNEM...
NEGYEDIK FEJEZET	MEGOLDÁS?
ÖTÖDIK FEJEZET	SZÉTFOSZLOTT REMÉNYEK
HATODIK FEJEZET	VITA VITAFÓRUMA
HETEDIK FEJEZET	LOPAKODÓ VESZEDELEM
NYOLCADIK FEJEZET	HAMUPIPÓKE SEGÍTS!
KILENCEDIK FEJEZET	LEVELEZÉS
TIZEDIK FEJEZET	KÖZJÁTÉK
TIZENEGYEDIK FEJEZET	ZSÓFI PRÓBÁLKOZÁSA
TIZENKETTEDIK FEJEZET	ADÉL ÁRNYÉKRA VETŐDIK
TIZENHARMADIK FEJEZET	KETTEN A HEGYEK KÖZÖTT
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	AZ ELSŐ ROMANTIKUS HÉTVÉGE
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	LÉLEKTANI PILLANATOK
TIZENHATODIK FEJEZET	HÉTKÖZNAPI GONDOK
TIZENHETEDIK FEJEZET	VÁRATLAN ESEMÉNYEK
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	KLÁRA DÖNTÉSE
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	KLÁRA VÁLASZÚT ELŐTT
HUSZADIK FEJEZET	ROMANTIKA, SZERELEM
HUSZONEGYEDIK FEJEZET	ELFÚJTA A SZÉL
HUSZONKETTEDIK FEJEZET	ESKÜVŐ KÉT FELVONÁSBAN
HUSZONHARMADIK FEJEZET	KI ÁLL A KAPUBAN?
HUSZONNEGYEDIK FEJEZET	A KÉT MAGNÓFELVÉTEL

ELSŐ FEJEZET

KEZDETNEK NEM ROSSZ

1.

Szilvási Violetta - a 21 éves, középtermetű, aranyszőke hajú lány - környezetét kikapcsolva mélyült munkájába. Zsuzsa, aki egy asztalnál ült vele, csak úgy tudta magára vonni figyelmét, mint ahogy most is teszi: megkocogtatta gépét.

- Parancsolj! - nézett rá kedvesen.

- Kimegyünk a srácokkal kajálni, velünk jössz?

- Sajna nem tehetem. Holnap zárás, még sehol sem tartok az elszámolásokkal.

- Hülyeség! Csak azt tudnám, miért maradsz ki mindig a legjobb bulikból. Ha azt hiszed, a barátod is ilyen önmegtartóztató életet él melletted, tévedsz, kisanyám. A munka pedig megvár, senki nem csinálja meg helyetted - zsörtölődött a kis kézi tükrében igazgatva frizuráját, sminkjét.

- Tudom. Egyébként a volt barátom véleménye érdekel a legkevésbé. Hova mentek kajálni?

- Ahova szoktunk, csak kihasználjuk a gyönyörű időt, lógunk egyet a ligetben... A további részletezéshez fantázia bekapcs - nevettek össze Katával. - Hozzunk valamit?

- Úgy tűnik, a napokig tartó esőzéstől berozsdásodott a fantáziám, ígérem, smirglizni fogom - mosolyodott el -, különben egy csirburgert szívesen beburkolnék, ha hoznátok.

- Oké, majd jövünk, pá, kis könyvelőmoly!

- Sziasztok, jó romantikázást vagy étvágyat, tessék választani! - hajolt ismét a gép fölé.

Amikor magára maradt, rátört a fáradtság. Hátradőlt, az ablakon át nézte a ragyogó napsütést - valóban, kitavaszkodott a november - állapította meg magában. Gondolt egyet, lemegy, iszik egy forró capuccinót a földszinti automatából. Amint kilépett a folyosóra, Talmi András - a főnöke a főkönyvelőségről -, torpant meg előtte.

- Jaj, bocsánat - lépett ijedten vissza.

- Csókolom a kezét, Viola, nem történt semmi - mosolygott rá a mindig komoly, szomorú tekintetű fiatal közgazdász.

- Hozzánk jön, András?

- Igen, kiskegyedhez. Tudom, az elszámolással még nem végzett, nem sürgetni akarom, csak megkérdezni, nem jön le ebédelni?

- A héten nincs ebédjegyem.

- Sajnálom. Az elmúlt két hétben elkényeztetett az imponáló társaságával. Még a valamit visz a víz-leves, és a pempő főzelék sült mócsinggal is jobban esett - nevette el magát.

- Köszönöm, igazán kedves! Talán a jövő héten számíthat rám, ha Lidikének van még jegye.

- Hozzá igyekezne, ha nem tartanám fel?

- Capuccinót indultam inni, nagyon rám tört a fáradtság. Teljesen összefutnak szemem előtt a számok... de igaza van, benézek hozzá is.

- Lekísérem, úgyis az étterembe tartok. Nézze, épp itt a lift, mehetnénk azzal is.

Violka zsebében megszólalt a mobilja. Zavartan elmosolyodott, érte nyúlt. András a lifthez ment, megfogta a nyitott ajtót, nehogy elhívja valaki.

- Tessék, mi a jófenét akarsz már megint? - szólt bele elfojtott, nyers, dühös hangon.

- Viola, édesem, te vagy az?

- Nem, a római pápa! Tibor, ezerszer kértelek, hagyj békén! Különben sem érek rá.

- Bocs, olyan idegenül csengett a hangod. Kérlek, ne kapd fel mindig az agyvizet. Miért nem érted meg, nem tudok lemondani rólad, imádlak! Hányszor kérjek még bocsánatot?

- Egyszer is kár volt, nem tartok rá igényt.

- Vilcsikém, hogy értessem meg veled, ezerszer megbántam, hogy felugrottam Andihoz, de nem történt köztünk semmi.

- Ja-ja, akkor Andihoz, előtte Cilihez... és természetesen ott sem történt semmi... ugyan, hagyjuk! Kinőttem az esti meséből. Kérlek, ne zaklass! - kapcsolta ki dühösen, odasétált a lifthez.

- Elnézését kérem... Nem szokásom ez a bunkó stílus, de utálok, ha valaki ennyire erőszakos.

- Felöltötte az arcát a harag - mondta halvány mosollyal ajka szögletében.

Beléptek a liftbe. András megnyomta a földszint gombot, döccenve indult le.

- Hello! Hello! Van valaki a liftben? - hallották a titkárnő kétségbeesett hangját a főkönyvelőségről.

- Igen, Andrea, Violkával megyünk a földszintre - szólt vissza András.

- Atya ég! Most akartam kitenni a cédulát, hogy rossz a lift, a szerelők negyedóra múlva jönnek javítani.

- Látom, már le is állt a nyavalyás! Köszí, hogy szólt, annyit ki fogunk bírni - nyomogatta a gombokat.

- Oké, főnök, megsürgetem őket.

András a kétségbeesett lányt nézte. Egyre jobban tetszett neki a két copfba fogott szöszke hajával, a homlokába kunkorodó frufrujával, kislányos vonásaival, a hatalmas tengerkék szemével, amiben, ha nincs ennyire megijedve, gyerekes kíváncsiság csillog. Ha nem ismerne, inkább nézné bakfis lánynak, mint dolgozó nőnek.

- Ne legyen ennyire megijedve, csak nem tőlem fél?

- Jaj, dehogy - pirult bele -, csak így nem halad a munkám.

- Negyedóra kiesés nem okozhat gondot. Bocsásson meg, semmi közöm hozzá, de ez a ronda kíváncsiság... - mosolyodott el. - A volt barátja bosszantotta fel ennyire?

- Ő. Nem tudom, hogy rázzam le.

- Akkora a vétke?

- Link alak. Azt hitte, olyan naiv és buta vagyok, azt csinálhat mellettem, amit akar.

- Ne hagyja, Viola kedves. Olyan fiatal még, ne tegye tönkre az életét.

- Nem fogom. Ha nem hagy békén, szólok apának, majd ő beszél a fejével.

- Úgy tűnik, nem vagyok jó emberismerő. Úgy gondoltam, magácska egy félénk kislány.

- Eddig nem a határozottságomról voltam híres, de a volt barátom előrángatja belőlem a negatívumaimat. Miből gondolta, hogy félénk vagyok?

- Amíg egyben kértem fel az elszámolásokat, csak látásból volt módom magácskát ismerni, mert precíz munkát kaptam öntől, így nem volt mit megbeszelnünk. Bosszantott a dolog, hogy a csoportomba tartozik, de csak egy bájos arcocska számomra. Azért találtam ki, mindenkitől személyesen kérem a heti elszámolást.

Violka hallgatott, csak a fejét csóválta mosolyogva. András érezte, témát kell váltania, ha nem akarja, hogy megszakadjon a beszélgetés fonala.

- Azt mondta a múlt héten, szabadidejében, ha a hangulata engedi, zongorázni szokott. Kinél tanult, és miért hagyta abba?

- Ó, nem komoly... Apa tanítgatott, csak pár kedvencre vonatkozik a tudományom. Apu szerint lenne tehetségem, de gyerekkoromban nem tudtak rávenni, hogy zongorárákra járjak.

- Talán művész a papája?

- A maga nemében igen. Én amatőr művésznek tartom. Ha jó a hangulata, magával ragadja a társaságot a játékaival, de ha nincs kedve, rá nem lehet venni, hogy zongorához üljön - mosolygott.

- Ő is autodidakta módon tanult annak idején?

- Családi vonás. A nagypapám kitűnően játszott harmonikán.

Megérkezett a szerelő. Matatott valamit, mire a lift megmozdult. Rántott rajtuk egyet. András megfogta Viola csuklóját, nehogy elessen.

- Bocsásson meg, nem szeretném, ha baja esne.

- Köszönöm - dőlt neki a lift oldalának, hogy megtartsa magát.

Kettőt döccent még, és lassan megindult lefelé.

- Ha leértek, ne nyissák ki az ajtót, jöjjenek vissza - szólt utánuk az egyik szerelő.

- Rendben - szólt vissza András.

- Jézusom, mire jó ez!

- Ne féljen, ha veszélyes lenne, nem kérnének ilyet... túl fogjuk élni - mondta halk, gyengéd hangon.

- Oké, köszi, most már jó lesz - nézte őket jelentőségteljes mosollyal a magasabb szerelő, amikor felértek.

- Rendben, parancsoljanak, kipróbálhatják, mennyire - engedte maga elé a még mindig sápadt lányt.

- Viszlát, András - nézett erőltetett mosollyal a férfire. - Ennyi izgalom elég volt a felfrissülésemhez. Megyek, mert még a végén holnap reggel szembem találkozom magammal.

- Viszlát, Viola, nagyon sajnálom - indult a lépcsőhöz.

András visszapillantott, megállt, megbabonázva nézte, mint nyeli el a folyosó a lány törékeny, karcsú alakját. Nem tudta kiverni fejéből az ijedt tekintetét. Csak nem tőle félt ennyire? Nem lehetnek jó tapasztalatai a férfiakról - gondolta, majd megfordult, és lassan ment le a lépcsőkön.

2.

Eszébe villant, valamikor Klára is ilyen vékonyka, ártatlan volt. Ki hitte volna akkor, hogy hat év házasság után megcsalja egy húsz évvel idősebbel, csak azért, mert tengernyi a pénze, kocsija, jachtja van, járhatja vele kedvére a világot. Pedig addig hányszor elmondta: halálom után is csak veled akarok lenni. Ő balga, egyszerűen nem hitte el, hogy vele történik, amikor elé állt, és azt mondta:

„An, bocsáss meg, én nem tudlak boldoggá tenni. Nem akarok szülni, a gyereknevelés nem fér bele az életembe. Gábornak elég vagyok én, tegnap megkérte a kezemet, igent mondtam neki, és vele megyek az amerikai üzleti útjára. Ne haragudj rám! Drukkolok neked, hogy megtaláld azt a lányt, aki boldoggá tud tenni, és megajándékoz téged két-három lurkóval.”

Hát ennyit ér az életre-halálra szóló szerelem - gondolta egyre elkeseredettebben. Nagyot sóhajtva mondta ki magában, soha többé nem akar szerelmes lenni! Nem, neki több nő nem fog csalódást okozni. Inkább lemond az álmáról: ideális család legalább két gyerekkel. Nőre szüksége van, a kalandtól nem zárkózik el, de a hosszú távú kapcsolatoknak vége! Szórakozni fog, éli az életét, mint a többi felelőtlen férfi. Rengeteg csinos nő van, aki kapható ilyesmire. A Klára-féléket kerülni fogja, kiismerhetetlen, csalfa délibábok ők, akik az ártatlan arckifejezésükkel vezetik félre a hiszékeny férfiakat. Elég volt egy csalódás, csak ezt tudná végre törölni az emlékezetéből! Belépett az étterembe. Láta, Evelin a bérelszámolóból magányosan ül. Egyenesen hozzá tartott.

*

Violka azon kapta magát, már nem a számok kötik le a figyelmét, András jár a fejében. Alig ismeri őt, mégis milyen kedves volt vele. Milyen bársonyos a hangja. Csuklóját nézte megbűvölten, mintha András ujjainak nyomát keresné rajta. Épp csak kezében tartotta - gondolta -, mégis biztonságban érezte magát. Meleg volt, mint a tekintete, mikor nyugtatta, ne féljen. Csak nem megszédült a pár perctől?

Mennyivel másabb, mint Tibi, aki csak öncélúan tudott kedveskedni. Amíg le nem feküdt vele, aranyosan figyelmes, udvarias volt, ajándékokkal, virágcsokrokkal halmozta el. Amint neki adta magát, megváltozott. Céltudatosan közelítette meg, a munkahelyéről a lakására vitte, tíz percen belül a ruhái szanaszét dobálva, feküdt az ágyon. Tibi a melleit markolászva lökdöste magát rajta, amíg el nem élvezett. Amint kielégült, öltöztek. Ő a tévét nézte, Tibi a számítógéphez ült. Hányszor kérte, menjenek sétálni vagy moziba. Hülyeség - mondta -, ott vannak az idióta sorozatok, nézheti unásig. Ha azt látta, hogy unatkozik mellette, az ölébe húzta: „Nézd, cicababa, csuda dögös póz - mutatott a képernyőre - Próbáljuk ki!” És már rángatta is le róla a ruháit, nem törődve azzal, akarja vagy nem, fáj neki vagy nem. A melleit rángatva rugózott alatta, miközben tekintetét le nem vette a monitorról. Amint kielégült, elégedetten tolt le öléből: „Klassz volt, baby”-megjegyzéssel szedte magára öltözkét, és mit sem törődve övele, merült ismét az átkozott számítógépébe. Borzalom belegondolni, ő mindannyiszor megszágyenülten öltözött, és hagyta el a lakást. Ilyenkor nem egyszer sírt a vonaton hazáig. De hiába tökélt el, vége, csak hetekig tudta elviselni könyörgő telefonhívásait. Amíg újból vissza nem édesgette hatalmas csokrokat, ajándékokat küldözgetett a Boy-szolgálattal, gyönyörű esküvőmesével ámította: „Olyan romantikus esküvőt szervezek magunknak, minden ismerősünk minket fog irigyelni.” Két évig ment a huzavona, mire besokallt, és három hónapja végleg nemet mondott. Azóta tőle telhető durvasággal próbálja távol tartani magától. Hallotta, csapódik a liftajtó, kolléganői robogtak végig a folyosón hangos nevetéssel.

- Ahogy megdumáltuk - végszóval robbantak be az irodába. - Hello, itt a fincsi csirburgered - tette elé Zsuzsa.

- Sziasztok, köszi. De fel vagytok dobva! - nézett hol Katára, hol Zsuzsára.
- Meghiszem azt! Remek volt az ebéd - nevette el magát harsányan Kata.
- Sajnálhatod, hogy itt maradtál. A hódolód pár nélkül maradt.
- Nekem nincs hódolóm, kiről beszélsz? - nézett rá kérdően.
- Nem árullok el a barátodnak, nem kell megjátszanod magadat. A kisleány, András, maradt a távolléte miatt éppen.

Viola most értette meg a gyakori, kétértelmű megjegyzéseiket, a belépésükkor elhangzottakat. Majdnem elnevette magát. Erőltetett komolysággal mondta:

- Gondolom, azért nem sírt utánam.
- Nem, de hamar felszívódott. Marha jól buliztunk. Isteni búvóhelyek vannak! Ti próbáltátok már Tibivel, milyen klassz ligeti padon? - ugratta Zsuzsa.
- Aha - mondta a gép fölé hajolva, jelezve, dolgozni szeretne.

Megszólalt a telefonja.

- Tessék, könyvelés! - vette fel kedvetlenül, majd elsápadva kérdezte: - Elnézést kérek... melyik számlával van gond? - fiókjában rakosgatva rebegte: - Igen, vezérigazgató úr, máris itt van a kezemben, viszem fel - tette le sírásra görbülő szájjal.
- Viola, egyszerűen nem értelek - mondta Zsuzsa a lányt nézve - Mikor fogod fel végre, addig nem száll le rólad, amíg meg nem kap. Skalpgyűjtő az öreg, nem fogsz belehalni. Egy-két alkalommal eljátszadozik veled, szuszog rajtad kicsit, amíg leenged, mint a lufi - nevette el magát. - Ugye Kata?
- Ja-ja! Én élveztem, hogy bepörgött pusztán a látványomtól. Tiszta hülyeség, én ugyan nem szivattatnám ennyit magamat.
- Remélem, ma beadod a derekadat, és túl vagy rajta - nyitotta fel Zsuzsa a gépét.
- Különbözik nem rossz az öreg, imádja a nőket kényeztetni - fűzte hozzá Kata.
- Na jó, remélem, elég volt Violának a lecsóból, duguljunk el, valamit melózni is kéne - vette maga elé Zsuzsa a számlákat.

Viola borzongva hallgatta társalgásukat. Nem élné túl, ha igazuk lenne, és az egyre sűrűbb jelenésének az lenne a vége, hogy a vezér meg akarja környékezni őt. Nem, soha többé nem lesz senki játékszere! Sőhajtott - nem húzhatja az időt -, fel kell mennie. Fogta a számlát, szorongva hagyta el a könyvelést.

A titkárnő azzal fogadta, tegye le, a vezér nem ér rá. Azt üzeni, még ma adja le az elszámolását, hétig bent van. Megkönnyebbülten rohant vissza a helyére. Van három és fél órája munkaidő végéig. Ha törik, ha szakad, ötig le kell adnia, addig ott a titkárnője. Utál gépen dolgozni, de inkább a program, mint a vezér. Szó nélkül ült le. Berakta a CD-t a gépbe, és villámgyorsan gépelte be az adatokat. Négy óra ötvenkor csukta be maga után a titkárság ajtaját. A lépcsőházba érve, András fordult ki a szemközti folyosóról:

- Áá, Viola drága! Mitől van ilyen kicsattanó jókedved?
- Jaj, András! Képzeld, végeztem a havi elszámolással, nem kell itt maradnom. Már le is adtam a vezértitkárságnak.
- Hogyhogy? Valami zűr volt talán?
- Nem tudom, felkért tőlem adatokat a vezérigazgató úr, és azt üzente, még ma adjam le neki.

- Hmm... Na, majd holnap meglátjuk. Merre megy?
- A 72-es trolival.
- Lenne kedve átsétálni velem a Ligeten?
- Lenne, nagy örömben nagyon is lenne, de apuval találkozom, és máris késésben vagyok - mosolygott kedvesen a férfire.
- Sajnálom, ma már másodszor kapok öntől kosarat.
- Bocsásson meg, András! Ugye, hisz nekem, nem szándékos?
- Megpróbálok, bár a nőknek hinni életveszélyes.
- Nagyon rossz véleménynel van rólunk... - harapta el a mondat végét, mert meglátta Tibit a bejárat előtt.

Amint kiléptek a kapun, mosolyogva ment hozzá a színes csokrot nyújtva.

- Szia, édesem! Érted jöttem, sétálunk egy nagyot, és vacsorázni viszlek - akarta megpusztilni, de Viola dühösen lépett oldalra.
- Megmondtam, hagyj békén! - sziszegte a szavakat.
- Vilcsikém, drágám, ne cirkuszoj! - fogta meg a karját.

Indulatosan rántotta ki magát a kezéből, és rohant a megállóban álló trolihoz. Épp csak felugrott, zárultak az ajtók. Tibor leforrázva nézett utána.

András az autójához ment. Megmagyarázhatatlan volt számára, de valamiféle elégtételt érzett. Beült. Kesernyésen mosolyodott el. Mi a fene történik vele? Délben még olyan magabiztos volt, soha többé nem lehet szerelmes. Egészen megkönnyebbült, amikor Evelin igent mondott a ma estére. Nem megy el hozzá. Bármennyire nem akarja, Violetta máris megszedítette a határozottságával, céltudatosságával. Gyönyörű a boldogságtól ragyogó arca. Báj van a haragjában. Ó, milyen kecses rugalmassággal ugrott fel a trolira. Hiába agyában a tiltakozás, máris befészkelte magát a szívébe. Indította a kocsit. A troli után kanyarodott ki a Dózsa György útra. Viola a hátsó ablaknál állt kipirulva. Melegség öntötte el, amikor játékosan visszaintett neki.

Eközben Viola azon töprengett, miért akart vele sétálni, amikor kocsival van. Mit akarhat tőle? Nagyon vonzó, imponáló. De biztosan nő, csak flörtölget vele. Majd eszébe jutott, Zsuzsa hajtott rá egy ideig, de reménytelen esetnek tartja. Miért olyan szomorú a tekintete? Mióta ismeri, ma látta először mosolyogni. Jólesett elhítni magával, neki szól, akárcsak a díszkíséret. Szeme sarkából figyelte, mikor fordul el. Hallotta, hosszan dudál. Odapillantott, látta, mond valamit, de nem tudta leolvasni a szájáról. Elmosolyodva integetett ismét, amikor a Hungária körúton ellenkező irányba kanyarodott.

MÁSODIK FEJEZET

BALSZERENCSES MEGJEGYZÉS

1.

A következő héten András minden nap asztalt foglalt, mire Viola az ebédlőbe ért. Amennyire ideje, jóneveltsége engedte, húzta az időt a lány társaságában, és igyekezett kihasználni minden adandó alkalmat, hogy válthasson vele pár mondatot. Pénteken lehangoltan vette tudomásul, hétfőn egy kollégája helyett vidékre kell mennie. Első nap úgy érezte, még időben. Így legalább észrevétlenül gyógyulhat ki a szédületből. De hiába követett el mindent, hogy kikapcsolja gondolataiból a lányt, két nap után rátört a hiányérzet, állandóan szeme előtt lebegett karcsú alakja, mosolygós pofija, gyerekes érdeklődéssel csillogó, gyönyörű szemei. Este is hiába vett könyvet a kezébe, csak erőszakkal tudta figyelmét a szövegre koncentrálni. Éjszaka róla álmodott.

Érezte, Klára fájó emléke kezd elmosódni, kesergését kellemes ábrándozás váltja fel. Nem volt kedve autózni, gyalog ment a tárgyalásokra. Délutánonként hosszú sétákat tett. Egyre gyakrabban kapta magát azon, igazolást keres rá, Viola más, mint a mai lányok. A liftjelenet járt a fejében... azt az ijedtséget rafináltságból nem lehet megjátszani. Biztosan érzi, ő ízig-vérig az, akinek mutatja magát. Nem hagyhatja azonban figyelmen kívül, barátja volt/van. Hogy sugározhat mégis ártatlanságot a lénye? Érthetetlen a távolságtartó magázódása. Nyoma sincs benne a mai lányok hivalkodó, lezser rámenősségének. Csütörtökön nem bírta tovább, fel kellett hívnia, hogy legalább a hangját hallhassa.

- Csókolom a kezét, Viola!

- Üdvözlöm, András... Jól hallok, maga az?

- Teljes életnagyságban, bár telefonon keresztül kissé furi a kijelentésem, de én vagyok. Hogy van, mint telnek a napjai?

- A közérzetem - mondhatnám - kitűnő, a hangulatom átlagos, a munka mennyisége így hó elején viselhető. Ennyi, ami elmondható rólam, de gondolom, nem ezért hívott.

- Hmm... Ennél tömörebb hangulatjelentést nem is adhatna. Különben pedig ezért, de lenne egy kérésem is magácskához. Arra kérném, a jövő hétre legyen olyan aranyos nekem ebédjegyet rendelni Lidikétől. Többször kerestem már, de mindig szobán kívül van.

- Vegye úgy, főnök úr, máris teljesítve! - nevetett zavartan.

- Csak a főnök úrnak szól a kedvessége?

- Jaj, dehogyis csak neki!

- Szóval egy kicsit Talmi Andrásnak is?

- Én nem különítem el magamban a kettőt.

- Akkor meg vagyok nyugodva - mondta elmosolyodva. - Remélem, számíthatok rá, hogy a társaságában fogyaszthatom el a kitűnőnek nem minősíthető ebédeket.

- Befizettem a jövő hétre.

- Előre köszönöm az intézkedését!

- Nincs mit köszönnie, András.

- Na persze, hiszen a főnök kéri.
- Ne provokáljon, mert nem hagyom magam.
- Rendben van, kislány, reményeim szerint hétfőn találkozunk, és személyesen talán ki tudok önből csikarni bővített mondatokat is. Csókolom a kezét! - köszönt el kesernyés mosollyal.
- Lehet, a dokumentum mindenesetre készen várakozik. Viszontlátásra, András! - tette le a telefont.

Lecsukta a gépét, kisietett a szobából. Úgy érezte, egyre célratörőbb a viselkedése. Lehet, hogy Zsuzsáéknak van igaza, és csakugyan valami szándéka lehet vele? De akkor vajon miért ilyen óvatoskodó? Talán arra gondol, hogy ő foglalt? Vagy netán biztosra akar menni... Mindegy, fölösleges agyalnia, neki nem jelenthet többet, mint a főnöke.

*

Hétfőn reggel András csillogó tekintettel ment Viola elé.

- Csókolom a kezét! Jó magácskát látni! Hogy telt a hétvége?
- Köszönöm, jól. Kihasználtuk a szüleimmel a novemberi tavaszt. Csodálatos idő volt, egész nap a közeli hegyekben barangoltunk, piknikeztünk. És a főnök úr?
- A főnök úr is sokat sétált vízparton és a hegyekben. Isteni volt napozni.
- Akartam is kérdezni, hol barnult le november végén?
- Hazafelé megálltam Agárdon. A tóparton és a Velencei-hegységben sétáltam sokat a csak-nem két és fél napban.
- De jó volt önnek! Hoztam munkát, remélem, nem sok gondot okozok vele - nyújtotta át a dossziéját.
- Ennyire siet?
- Gabi vár rám a pénzügyön. Egyeztetni fogunk.
- Értem... - nézett bele az anyagba. - Bocsásson meg, hogy feltartom, a múlt heti elszámolásában két rövidítést nem sikerült megfejtennem. Bemásoltam a kérdéses bekezdéseket - nézett a monitorra.

Viola gyerekesen pördült a géphez. Rá jellemzően becsukta ujjait, a középsővel követte a szöveget, úgy magyarázta, rá-rápillantva Andrássra, aki mosolyogva figyelte kecses mozdulatait.

- Köszönöm! Logikus, mégsem jöttem rá.
- Ezen túl szótározom majd az elszámolásaim - kuncogott.
- A világért se! Inkább kipuhatolom a gondolkodásmódját. Nem tartom fel, még a végén Gabi megorrol rám.
- Majd azzal mentem ki magunkat, hogy kínaiul sikerült megírnom a művem - ment nevetve az ajtóhoz.

*

Ahogy teltek a napok, Violkát mind jobban nyugtalanította, hogy legnagyobb igyekezete ellenére sem tudja távol tartani magát Andrástól. Egyre sűrűbben megy fel a könyvelésbe, állítja meg őt a folyosón valami csekélységgel. Ami még ennél is zavaróbb volt számára, nem csak tetszett neki a férfi ragaszkodása, de örült a közeledésének. Egyre rosszabbul érezte magát, amikor valami belső kényszer hatására visszautasította a sétákra invitáló próbálko-

zásait. Nem tenné, ha nem a főnöke lenne, és biztos lehetne benne, nem kalandvágyból kerülgeti. Különben is klassz ötlet lenne Tibi előtt azt a látszatot kelteni, barátja van. Ezzel biztosan lerázhatná magáról, de hiányzik személyiségéből a rafináltság. Ha semmire, arra jó volt a két év nyomoronc párkapcsolata, hogy megtanítsa a tartózkodó viselkedésre.

*

Andrásban érlelődött a gondolat, ha hiába harcol az érzései ellen, lehetőséget kér Violkától egy kiadós beszélgetésre. Érti a viselkedésén, nem ellenszenvből utasítja vissza a közeledését. Biztos benne, kedveli őt, valamiért mégis távol tartja magát tőle. Tisztáznia kell, mire számíthat, mert nincs rosszabb, mint a bizonytalanság. Ebédidőben megy fel hozzá, akkor általában egyedül van. Jól számított, a két kolléganője a lépcsőházban viharzott el mellette. Eltökélten kopogott be:

- Csókolom a kezét, Viola - ült le vele szemben.

- Üdvözlöm, András!

- Ezúttal önhöz jöttem személyesen. Kerülném az udvariassági köröket, belevágok a mondanómba: kezdem kellemetlenül érezni magam a köztünk kialakult macska-egér játék miatt. Szeretnék tisztán látni, ezért kérem, adjon lehetőséget vállalaton kívüli találkozásra.

- Elnézést az értetlenkedésemért, mit ért macska-egér játékon? De az sem világos, miért nem beszélhetjük meg itt?

- A környezet mindkettőnket feszélyezetté tesz. Ráadásul munkaidőben meglehetősen behatárolt az együtt tölthető időnk, márpedig engem részletesen érdekelnének kérdéseimre a válaszai.

- Kíváncsivá tett, állok elébe.

- Köszönöm. Melyik délután érne rá?

- A héten sajnos nem ígérhetek semmit, az anyukám betegen fekszik otthon. Hozzá kell hazarohannom, no meg a háztartás is rám vár.

- Ószintén sajnálom, de megértem. Kérem, jelezze, amint realizálható a kérésem.

- Szólok, amint felgyógyul az anyukám.

- Köszönöm! Mivel foglalja le magát ennyire, hogy még ebédidőt sem tart?

- A vezérigazgató úr kérésére összesítek. Egyszerűen nem értem, mi a gondja velem. A lányokkal rendszeresen egyeztetünk, soha nincs köztünk eltérés, ön sem reklamált, hogy probléma lenne a leadott elszámolásaimmal, mégis hetente szól le valamiért.

- Hiányosságot talál, vagy neki is értelmezési gondjai vannak?

- Ha tudnám, korrigálnám, de beszélni sem tudok vele. Margón keresztül üzenget. Idegesít, mert állandóan sakkban tartva érzem magam. Ráadásul visszajelzést sem kapok soha. Kezdem fölöslegesnek érezni a munkámat.

- Miért nem szól nekem? Ketten többre mennénk.

- Mert nem akarom azt a látszatot kelteni, neki van igaza, és önt használom fel védelmemre.

- Ennek pedig utána kell járni, még mielőtt kiborulna a zaklatásaitól. Megpróbálom körüljárni a témát.

- Hh... Olyan ciki az egész - nézett maga elé.

András felállt, a lány mögé ment. Az összesítést nézte.

- Érthetetlen. Tegnap tárgyaltuk ki a témát, nem tett említést róla, hogy gondja lenne. Na, majd kitalálok valami okosat. Kérem, addig se idegeskedjen! Az anyukájának mielőbbi gyógyulást kívánok. Várom a jelzését! - érintette meg a karját, mielőtt elhagyta az irodát.

2.

A következő hetet kiküldetésben töltötte. Kellemetlenül érezte magát, mert hétfőn kora reggel tudta meg, hogy utaznia kell. Nagy felfordulás várta Szegeden, így értesíteni is csak délután tudta távozásáról a lányt:

- Csókolom a kezét, Viola drága! A sors ellenem játszik. Messziről hívom, és egész hétre ide vagyok száműzve. Hogy van a kedves anyukája?

- Jó reggelt, András! Épp a főkönyvelőségről jövök, hallottam, hogy ismét levegőváltásra vágyott. Köszönöm az érdeklődését, sokkal jobban, már dolgozik.

- Ez az én szerencsém. Ugye áll az ígérete a jövő hétre is?

- Természetesen igen.

- Szívesen lemondanék ezekről a „levegőváltásokról”, de sajnos a munkakörömhöz tartozik.

- Igazán? Pedig gyönyörű lehet a „napsugarak városa”. Én szeretnék ilyen munkakörben dolgozni.

- Szeged valóban kellemes város. Nekem sem lenne ellenemre, ha nem a munka kényszerítene ide.

- Azonnal, Gabcsi! A főnök úrral beszélgetek, utána megyek! Elnézést kérek, András, Gabcsi türelmetlenkedik a folyosón.

- Így jártam, angyalka. Nem tartom fel, jó munkát!

- Köszönöm, meglesz! Viszontlátásra!

Minden nap felhívta valamiért, hogy éber legyen magára az érdeklődését. Csütörtökön végzett az ellenőrzéssel. Felhívta Violkát, melyik nap találkozhatnak:

- Csókolom a kezét!

- Jó napot kívánok, főnök úr! Mitől ilyen feldobott?

- Minden okom megvan rá, végeztem! Bevallom, drukoltam, nehogy maradnom kelljen a jövő héten. Ne vegye tolokodásnak az érdeklődésemet, milyen elfoglaltsága van a hétvégére?

- Holnapra színházjegyem van, szombaton koncertre kéne mennem, vasárnap, mint általában, családi összejövetel lesz nálunk.

- Értem... értem. Számítottam rá, hogy létrehozhatnánk a tili-toli találkozónkat, de amint hallom, most sem férek bele a túlszűfoltnak tűnő programjába - mondta lehangoltan.

- Holnap és vasárnap valóban nem, de szombaton csak esti elfoglaltságom van.

- Akkor, ha reménykedhetek, időpontban megegyezhetünk?

- Nálunk egykor van ebéd. A hétvégi menetrend szerint két vonat van délután: tizenöt és tizenhét óra harminckor.

- A koncert Pesten lesz?

- Igen. Este hétkor a Zeneakadémián.
 - Mit szólna hozzá, ha praktikusságból én mennék el önhöz? Én nem vagyok menetrendhez kötve.
 - Hmm... Mit is szóljak... Tudja mit, akkor nálunk sétálunk beszélgetés közben - nevette el magát.
 - Remek! Mikor tehetem tiszteletemet?
 - Kettőtől ötig bármikor - mondta mosolyogva.
 - Akkor, ha kapok pontos címet, kettőkor a kapuban várom. De lenne még egy tiszteletteljes kérésem, az ilyenkor szokásos... A jövő hétre gondoskodna rólam ebédjegygyel?
 - Természetesen. De megtagadhatnám én a főnököm kérését? - kérdezte incselkedve.
 - Naná! Csak a következményekkel kell számolnia - mosolyodott el.
 - Sarokba leszek állítva, ha éheztetem önt?
 - Bizony-bizony... és megtudná, milyen morgós tud lenni egy férfi üres hassal - nevetett jókedvűen.
 - Na, ezt nem vállalom, inkább amint leteszem a telefont, rohanok le - kacagott.
 - Bár minden nap beszéltünk pár szót, de mesélhetne, hogy van... történt valami említésre méltó?
 - Nem, semmi különös. De mit is mesélhetnék? Nagyon várom a karácsonyt, jó lesz kicsit otthon lenni. Olyan egyhangúak a napok, egész héten locsog az eső, de hát ezt ön is tudja.
 - Jó magácskának, ha várja a karácsonyt. Én nem kedvelem a kényszerpihenőket. Nem hiányzom egy kicsit sem, legalább az étteremből?
 - Mondhatnám, igen.
 - Akkor miért nem mondja?
 - Jobb, ha óvatos az ember a férfiakkal. Még félreértik szegény minket, és belemagyaráznak olyasmit a válaszaikba, amire nem is gondolunk.
 - A férfiakkal legyen is óvatos, csak velem ne - nevetett ismét.
 - András, ne hozzon zavarba! A csajok egész héten úgyis azzal ugratnak, hogy ön meg én.
 - Ne törődjön velük! Vagy attól fél, hogy visszamondják a barátjának?
- Violka dühösen sóhajtott, majd erőltetett kedvességgel mondta:
- Természetesen fogok jegyet rendelni, elnézést kérek, várnak rám, viszontlátásra! - tette le a telefont, meg sem várva, hogy András reagáljon.
- Felállt, kisetett a szobából. Lement a földszintre capuccinót inni. Forró itallal a kezében leült a közeli fotelbe. Akarata ellenére potyogtak a könnyei. Hiába, minden férfi egyforma - gondolta elkeseredetten. Amint kicsit közvetlenebb hangot enged meg magának az ember, azonnal kihasználják, bizalmaskodásba fojtják a beszélgetést. „Úgy kell nekem! Miért hittem azt, hogy András más? Férfiből van ő is. Szerencsére nincs konkretizálva a találkozás, nem tudja, hova kéne mennie” - törölte le a könnyeit. Bement a mosdóba, megigazgatta a sminkjét. Ebédjegyet vett Andrásnak, visszasietett a helyére.
- Hol jártál, égre-földre kerestetett a kiscsőnk.
 - Lent voltam capuccinózni. Nem mondta, mit akart?

- Nem, de kissé ideges volt, hogy harmadszorra sem talált a helyeden.
- Át kell mennem Zsófihoz, ha apu keres, mondd meg neki, visszahívom.
- És ha a kisleány keres, neki mit mondjak?
- Az igazat. Sietek vissza, lehet, hogy pont erre a részadatra lenne szüksége.

Megszólalt asztalán a telefon. Odalépett:

- Tessék, könyvelés!
- Örülök, Viola drága, hogy végre magácska vette fel! Kérem, bocsásson meg az ordenáré viselkedésem miatt.
- Nincs mit, főnök úr. Lent voltam Lidinél, megvettem az ebédjegyet. Most pedig Zsófihoz igyekszem egyeztetni.
- Értem... Látom, nagyon megharagudott rám, megérdemlem, de kérem, bocsásson meg.
- Ugyan már, én voltam könnyelmű - mondta elutasító hangon.
- Sajnálom, nagyon sajnálom a történeteket. Köszönöm, hogy intézkedett az érdekemben. Csókolom a kezét! - köszönt el leforrázva.
- Viszontlátásra! - tette le a telefont, és kisietett a szobából.

Andrást rettenetesen bántotta a dolog, dühös volt magára, amiért elengedte magát Violkával szemben. Ha valakit, hát őt igazán nem akarta megbántani. Nem volt maradása, összepakolt és hazautazott.

Reggel elsőként ért be a munkahelyére. Aktáit rendezte, miközben tekintetével az utcát figyelte. Nagyon dobbant a szíve, amikor Viola leszállt a troliról. Egyszerre értek az aulába.

- Csókolom a kezét, Viola! - üdvözölte kedvesen.
- Jó reggelt, főnök úr - köszönt meglepetten a lány.
- Szánna rám öt percet?
- Most?
- Igen, szeretném, ha nem halogatnánk.
- Parancsoljon velem!
- Szépen kérem, ne ilyen stílusban.

Mivel hallgatott, ismét ő szólalt meg:

- Elfogad tőlem egy cappuccinót?

Viola kényszeredetten bólintott.

- Arra kérem, az étteremben fogyasszuk el, hogy nyugodtan válthassunk néhány szót.
- Ahogy a főnök úr parancsolja - mondta kissé zavartan.

Az automatához sietett, egy kávéval és egy cappuccinóval a kezében tért vissza. A kissé ételszagú helyiségben egymással szemben ültek le.

- Ezért az öt percért jöttem előbb vissza vidékről. Szeretném, ha hinne nekem, őszintén bánt, dühös vagyok magamra a tegnapi viselkedésemért. Nem bizalmaskodni akartam. Meggondolatlan voltam. Igaza volt, semmi közöm a magánéletéhez, mégis hetek óta foglalkoztat, kibékültek-e a barátjával. Az otromba puhatolózásomat rendkívül röstelltem. Nem tudom,

mivel nyerhetném el bocsánatát, de nagyon szeretném. Igaz lelkemre mondom, megbántani legalább annyira nem akartam, mint tovakodó lenni. Szíven ütött a megjegyzése.

- Komolyan mondtam és gondolom, én adtam módot a viszonyulására - pirult el.

- Ebben nem értünk egyet, de ha úgy lett volna, sem helyes tőlem, hogy éltem vele. Hisz nekem, és megbocsát?

- Rosszul esett, de arról nem ön tehet, hogy érzékenyen érintenek a hasonló megjegyzések. De oké, fátylat rá!

- Köszönöm. Nem akarom kellemetlen helyzetbe hozni, ezért nem tartanám fel - állt fel, amikor Viola hátradőlt a széken.

- Én köszönöm a finom cappuccinót - mosolygott rá.

- Én pedig még egyszer a lehetőséget... és igazán, őszintén - simította meg a karját.

HARMADIK FEJEZET PEDIG MÁR MAJDNEM...

1.

Violka minden eddiginél távolságtartóbban viszonyult Andráshoz, aki semmitől nem viszolygott jobban, mint a visszautasítástól, ezért nem állt elő ismét a majdnem létrejött találkozóval. Erősödő érzelmei azonban arra kényszerítették, keresse továbbra is a lány társaságát. Úgy intézte dolgait, hogy ebédidőben - amikor a kolléganői házon kívül vannak - személyesen mehessen fel hozzá adatokért, számláért. Bár ilyenkor mindent elkövetett, hogy beszélgetést kezdeményezzen, de hiába, Viola kerülte a tekintetét, és egy-egy szóval válaszolgatott felvetéseire.

Teltek, múltak a napok. Neki pedig karácsony előtt választ kellett adnia a vezérigazgatónak, vállalja-e a fél éves külföldi kiküldetést. Örültség ilyen lehetőséget kihagyni, személyfüggővé tenni, most mégis ehhez kell folyamodnia, mert a szív parancsa minden másnál lehangolóbb. Az pedig szívósan követeli, nem vállalhat addig semmit, amíg tisztán nem lát kettőjük ügyében, lenne-e egyáltalán esélye Violkánál. Az utolsó napon azzal az eltökéltséggel ment fel hozzá, dülőre viszi kettőjük dolgát. Viola szokatlanul ingerültnak tűnt. Átvette tőle a jegyzéket, és szó nélkül állt neki kikeresni a kért adatokat.

- Látom, dühös rám, amiért még ebédidőben is munkával látom el, de ilyenkor van lélegzetvételnyi időm feljönni.

- Én? - nézett rá meglepetten. - Dehogyan vagyok dühös. Egyetértek, nekem is ilyenkor van több időt szánni a keresgélésre.

- Azt hittem, nekem szól az ingerültsége.

- Nem, András, maga nem ad okot nekem ilyesmire. Vannak gondjaim, de azok nincsenek összefüggésben önnel.

- Csak nem megint a vezér bosszantotta fel?

- Nem tudom, mi a célja vele, de teszi folyamatosan. Lassan notórius hazudozóvá válok. Bosszant ez is, de ma összeesküdött ellenem minden.

- Látom, ma a szokottnál is zárkózottabb... Két hete ígértem önnek, próbálok utána járni, mivel magyarázható a főnök viselkedése. Egy alkalommal épp akkor voltam nála, amikor Margó behozott pár mappát hozzá ellenőrzésre. Érdeklődésemre annyi volt a válasza, szűrő-próbaszerűen ellenőrzi a fiatal kezdőket. Férfi kollégáimtól viszont furcsa megjegyzéseket hallok: akit meg akar szerezni magának, ezzel a módszerrel készíti rá, hogy személyesen keresse fel, mi a gondja vele. Eddig azért nem hoztam szóba, mert magácskával kapcsolatban ilyen ócska trükk nem jöhet be, hiszen magamon tapasztalom, beszélgetést nem lehet önnel kezdeményezni, olyan ridegen távolságtartó tud lenni.

- Férfiakkal szemben valóban zárkózott vagyok, de higgye el, komoly okom van rá.

- Mondhatnám, megértem, de inkább sajnálom, hogy nem tesz kivételt, hátha nem minden férfi gazember. Most azonban választ kaptam, miért tart még távolabb magától, mint az ominózus incidens előtt.

- Nem vettem észre, hogy távolságtartóbb lennék... Talán a megoldatlan problémáim tesznek azzá.

- Amiket a világért sem osztana meg... mondjuk velem.

- A munkahelyieket mindig megosztom, amikor érdeklődik, a magánjellegűeket pedig szeretem magam megoldani.

- Értem - mondta nagyot sóhajtva.

Viola pár pillanatig elgondolkodva nézte, majd megfordult, és tovább rakosgatta a mappákat. András fogta a már kikeresetteket, lesújtva, szó nélkül hagyta el a könyvelést. Biztos volt benne, kibékült a barátjával... Akkor pedig legokosabb, ha elmegy a csudába. Keserű szájjal ment a vezérigazgatóhoz.

Sziklai Domonkos barátságosan fogadta, hellyel kínálta. Mielőtt bármit mondhatott volna, ő szólalt meg:

- Nem a kiküldetéssel kapcsolatban hívtalak. Mára sokkal nagyobb a gondom. A fehérvényi igazgató váratlanul mondott fel azonnali hatállyal. Az üzem nem maradhat gazdátlanul, téged tartalak a vezetésére a legalkalmasabbnak. Égető szükség van ott a szaktudásodra, kreativitásodra. Varsóba küldhetek mást is.

- Köszönöm a bizalmad, nagy megtiszteltetés számomra, egyben nagy kihívás. A részleget egyáltalán nem ismerem. Hol van pontosan?

- A Velencei-tó előtt kell letérni a hetvenesről, onnan jól ki van táblázva, autót visz fel a dombtetőre. Negyven-negyvenöt perc mindössze. András, kérlek, húzz ki a pácból, ez a legbiztosabb lábon álló egységünk, ha ezt is elbénázzuk, csődöt mondhatunk.

- Mi lesz, ha nem teljesül a hozzám fűzött reményed?

- Jó emberismerő vagyok, alaposan átgondoltam. Létkérdés oda megfelelő vezetőt találni. A három év alatt, mióta beosztottam vagy, nem egy kiváló ötletedet valósítottam meg. Emellett jó szervező vagy, kezedben tartod a beosztottjaidat, hidd el, nálad alkalmasabbat keresve sem találnék. Fehérvényen kitűnő szakemberek vannak, csak a határozott, kreatív irányítás hiányzik a kezdeményezések kivitelezésére.

- Ne hozz teljesen zavarba... Mi az elképzelésed?

- Azt szeretném, ha reggel ott kezdenél, körülnéznél, és átvennéd Zolitól az üzemegységet. Holnap még ott találod.

- Ezek szerint ide már vissza sem kell jönnöm?

- Nem. A két ünnep közötti pangás a legjobb alkalom az üzemmel való ismerkedésre, így januártól komoly munka folyhatna.

András hosszan elgondolkodott. Annak örült, hogy nem külföldre kell mennie, legalább az anyukája megnyugodhat, tele volt szegény aggodalommal. De egy üzemet elirányítani, eredményt produkálni: nagy felelősség. Ám vonzza a kihívás. Eddig nem kényeztette a sors lehetőségekkel, most nem szalaszthatja el az ölébe hullott szerencsét! Háromnegyed óra kocsival nem távolság.

- De szeretnék most a fejedbe látni, mit latolgatsz ilyen elmélyülten - szólalt meg elmosolyodva Domonkos.

- A gyors döntések mindig megdolgoztatják agytekevénymeimet. Utálom a felelőtlenséget, szeretek biztosra menni. Ez esetben nincs megfelelő ellenérvem, vállalom!

- Ez a beszéd, fiatal barátom! Mikor tedd magadat ki a kemény próbáknak, ha nem most, a hivatásod kezdetén? Tehetséges srác vagy, nincs okod a kishitűségre. Havonta tartok igazgatói tanácsulást, azon megtárgyalunk minden nagyobb beruházást, fejlesztést. Nagy döntéskényszer elé nem leszel állítva, ha csak te magad nem vállalkozol ilyesmire - nevette el magát. A szolgálati lakásra szükséged van?

- Maximum addig, amíg bedolgozom magam.

- Oké, én is valahogy így tartanám helyesnek. A helyedre Elvirát szemeltem ki, neki add át a stafétabotot. Andreát magaddal viszed?

- Szerintem nagyobb hasznát venné Elvira.

- Rendben. Csillát, az ottani titkárnőt nem ismerem.

- Nem gond. Andit is örököltém - mosolyodott el.

- Ha mindent megbeszéltünk, áttérnék más témára. Úgy tudom, elég sok időt töltöttél a könyvelésen, milyen munkaerő az a kis copfos?

- Violkára gondolsz?

- Igen, rá. Nagyon rátarti a kicsike, úgy jár-kezel az irodaházban, mintha ő találta volna fel a spanyolviaszt.

- Én nem vettem rajta észre ilyesmit. Megbízható, érti a dolgát.

- Akkor lehet, hogy ide veszem magam mellé. Elegem van Margit hisztijeiből. Áthelyezem a főmérnöki titkárságra.

András kezdte rosszul érezni magát. Viola nem téved, tényleg őt vette célba a főnöke. Féltette tőle, de még ennél is erősebb volt benne a féltékenység. Leplezett izgalommal szólalt meg:

- Én nem tenném a helyedben. Nagy gondban lennél a könyveléssel, ha a legjobb munkaerőt emelnéd ki onnan.

- Hmm... Azt nem szeretném, ha pont a könyvelésen lazulna fel a munkamorál. De izgatja a fantáziámat az a kis csitri.

- A munkájában nagyon is nem csitri ő. Érti, amit csinál. A kolléganőit kordában tudja tartani, rákapcsoltat velük, ha szorítja őket a határidő. Komoly lány, a férfiaktól igyekszik távoltartani magát.

- Hát jó, nem bolygatom meg a jól bevált csapatot, de a körmére nézek a kicsikének. Akkor reggel indulsz Fehérnyékre?

- Természetesen.

Felállt, nem kis nyugtalansággal hagyta el a főnöke irodáját. Órájára nézett, elmúlt fél hat. A könyvelésen nincs már senki - gondolta rosszkedvűen. Eltökélte, amennyire teheti, figyelemmel kíséri a lány sorsát, ha bajba kerül, ki fogja emelni innen.

*

Este lefekvés előtt Viola az ablakhoz ment megkeresni a vezérlő csillagát. Anyukája nevezte el így. Egy éve egyik csillagfényes este a kertben nézte szüleivel a horizontot, akkor tűnt fel neki, hogy a Göncölszekér mellett van egy különleges, leginkább négyzethez hasonlítható, vakító ragyogású fényesség, amiről hiába fordítja el a tekintetét, mágnesként vonzza magához. Csodálkozva mutatta nekik, de ők sem a különleges alakzatát, sem vonzerejű ragyogását nem észlelték. Akkor mondta anyukája mosolyogva: „Ha mindig olyannak látod, akkor

kísérd figyelemmel jelzéseit, mert az a te vezérlőd.” Hitetlenkedve hallgatta, majd megkérdezte, melyik az övé. Kissé szomorkásan mondta, nem mindenkinek van, legalábbis nem mindenki talál rá. Ő sem.

Eleinte nem sok ügyet vetett rá, de ha eszébe jutott, mindig megkereste. Nagy általánosságban ugyanott ragyogott le rá, de amióta Andrással az az ominózus afférjük támadt egymással, mintha fakult volna a csillogása. Azóta kezdi komolyan venni, lehet a dologban valami, mert lelkéig hatolt a kiábrándultság érzése, ami azóta sem oldódik benne. Elhúzva a sötétítő függönyt, ijedten kereste, sehol nem látta. Hosszas fürkészés után fedezte fel, szorosan a Göncölszekér mellé húzódva, halványan pislákolt, mintha a nagy csillag holdudvara lenne. Megmagyarázhatatlan szorongás lett úrrá rajta. Úgy érezte, úr támadt a lelkében. Akarata ellenére futotta el szemét a könny. Gyorsan behúzta a függönyt, az ágyához ment, és azon töprengett, vajon mit jelenthet ez?

2.

Másnap csalódásként élte meg, hogy ebédidőben hiába várta a halk kopogtatást, a kellemesen lágy hangot: „Csókolom a kezét, Viola drága!” Hetek óta először nem jelentkezett. Rádásul épp az utolsó munkanapon, még kellemes ünnepeket sem kívánhatott neki. Pedig sokat, egyre többet jelentettek számára ezek az ebédidőben eltöltött fél órák. Egy ideje egyedül az ő kitarató... hogy is fogalmazzon... nem titkolt szimpátiája nyújtott vigaszt, tartotta benne a lelket a vezér maceráival szemben. Csak ült, maga elé nézett. Visszaidézte magában a kedvességeit, amik azon túl, hogy jólestek neki, színt hoztak az egyhangúvá vált életébe.

Eddig úgy gondolta, amíg Tibi végleg el nem tűnik a színről, nem kezd új kapcsolatba. Mostanra jutott el oda, lelkiismeretfurdalás nélkül tudna igent mondani András sétainvitálásaira. Az ő közeledési próbálkozásai segítettek egyenesbe tenni az életét. Mi történt vele, miért nem jön? Csak nem megbántotta tegnap valamivel? Azt nem szeretné, nem ezt érdemli tőle, hiszen a vidéki útját is miatta szakította meg... és megkülönböztetetten foglalkozik a dolgaival. Még a vezérnél is puhatolózott... Hogy is mondta? „szűrőpróbaszerűen ellenőrzi a fiatal kezdőket.” Nem rossz trükk, őt is halálra idegesíti ezzel. Hogy is érvelt? „nem akartam önre ijeszteni. Azt viszont magamon tapasztalom, milyen távolságtartó tud lenni... önnel beszélgetést is nehéz kezdeményezni.” Igaza van, pedig hányszor hallotta már, emberi kapcsolatokban legfontosabb a kommunikálás. Változtatnia kell! Legközelebb meg fogja kérdezni tőle, miért hallgat az elmaradt randevúról. Egészen biztos, ebben is ő a ludas. Keserű sóhajjal nézte az ajtót, hátha csak késik valamiért.

Munkaidő után gondolataiba mélyedve lépett ki az épületből. Összerezzen, amikor egy női hang nevén szólította. Meglepetten látta, Tibor édesanyja köszönt rá.

- Szia Violkám, kislányom.

- Csókolom, Teca néni.

- Nagyon sietsz?

- Igen, apuval találkozom.

- Szeretném, ha felhívnád, hogy pár percet késel... vagy még jobb lenne, ha ide hívnád.

Meglepett, nagy szemekkel nézte az asszonyt. Akkor vette észre, a háttérben ott áll Tibor és az édesapja. Kis félelem lett úrrá rajta, mit akarhatnak tőle? Tényleg jobb lesz, ha idejön a papája. Felhívta, tájékoztatta őt.

- Apu tíz percen belül itt lesz - mondta.
- Köszönöm, kicsim. Miért vagy ennyire megijedve?
- Nem szeretem, ha kész tények elé vagyok állítva.
- Odajössz velem Tibiékhez?
- Megvárom aput.
- Rendben van. Semmi rosszat nem akarunk. Azért jöttünk el Tibivel, mert vele nem vagy hajlandó szóba állni.
- Szia apa - puszilta meg Viola az odalépő édesapját.
- Szia kicsim! Mi történik itt? - nézett az asszonyra és a távolabb álló családtagokra.
- Semmi különös, csak szeretnénk, ha Viola magyarázatot adna a köztük történetekre. Ülünk be - mutatott a közeli vendéglőre -, ne itt az utcán tárgyaljunk.
- Oké, de sok időm nincs - indult meg a férfi a lánya mellett.

Leültek, Tibor azonnal a lányhoz fordult:

- Violkám, édesem, kérlek, hallgass meg! Tudom, nagyot vétettem ellened, de szeretném jóvá tenni.
- Miért nem érted meg, nincs mit jóvá tenni. Tibi, szerettelek, nehezen fogadtam el, hogy nem tudtam felülkerekedni az önzőségeden. Már tisztán látom, nem csak a hűtlenkedéseid jelentettek köztünk gondot, de legalább annyit vétettél a hozzám való viszonyulásoddal. Emiatt ábrándultam ki belőled. A folytonos zaklatásaiddal pedig az ellenszenvem vívtad ki, ami arra mégiscsak jó, saját szemeddel győződhetél meg róla, nem valaki miatt szakítottam veled.

Tibor nagyot sóhajtva szólalt meg:

- Bíztam benned, nem ezért voltam a nyomodban... Csupán a lehetőségét kerestem, hogy elmondhassam, nem tudok lemondani rólad... hogy meggyőzzelek, adj esélyt a bizonyításra. Viol, ha kell, térden állva könyörgök, hidd el, rajtad kívül nem kell más! A szüleim és édesapád előtt fogadom, a lehető legrövidebb időn belül anyakönyvvezető elé vezetlek. Átgondoltam a kapcsolatunkat, tudom, hol, miben vétettem. Kicsi copfos angyal, ha engeded, a leggyengédebb, legfigyelmesebb férjed leszek. De ha ezt még nem akarod, boldogan bizonyítanám neked, ezentúl egyedül a te óhajod, elképzelésed a legfontosabb számomra. Nagyon szeretném, ha lehetnének ismét közös programjaink. Ne rázd a fejcskédet, édes... hidd el, ha az általad behatárolt idő alatt nem tudok hitelessé válni előtted, esküszöm, beletörődöm a döntésedbe.

Viola rossz érzéseivel küzdött. Tibit hallgatva biztos volt benne, tőle nem akar semmit, akkor sem, ha Andrást soha többé nem látja. Nagyot sóhajtott, majd a szemébe nézve szólalt meg:

- Biztos vagyok az érzéseimben, nincs értelme az újrakezdésnek. Tibor, meg kell értened, nem vagyunk egymáshoz valók. Mindenben különbözünk. Téged a számítógép köt le, engem a természetjárás, a színház, a mozi. Melletted megértettem, kompromisszumra nem szabad jövőt építeni. De hogy meg tudj nyugodni, ígéretet teszek rá, jelentkezem, ha megbánom a döntésemet. Ha három hónapon belül nem tenném, véglegesnek veheted. Ezt el tudod fogadni?
- Nehezen. Izgalommal drukkolok, hogy változzon velem szemben az álláspontod.
- Köszönöm. Most pedig bocsáss meg, de apának tényleg rohannia kell, várnak rá.

- Őszintén sajnálom. Légy nyugodt, türelmesen várok rád.

Felálltak, kezet fogtak, és ment mindenki a dolgára. Andor, miközben a trolihoz mentek, a lányát nézte, majd megszólalt:

- Máris megbántad a döntésedet?

- Jaj, dehogy apukám! Miből gondolod?

- Mert ha megoldódik valami gondod, szinte röpködsz, most pedig majdnem sírásra görbül a szád.

- Valóban rossz kedvem van, de nem Tibi miatt. Anyunak meséltem róla, milyen furcsa kapcsolat alakult ki a közvetlen főnököm és köztem. Nem mondta el neked?

- De igen, mindig tájékoztatott a fejleményekről. Történt valami?

Nem tudta visszafojtani könnyeit. Részletesen elmesélte az előző nap eseményeit, és azt, hogy azóta nem látta Andrást.

- Szerelmi dolgokban nem lehet jó tanácsot adni. Nem is annak szánom, csupán a véleményemet mondom el a történetről: azt tartanám okosnak a helyzetemben - amit ebben az esetben a legnehezebb megtenni -, ne bonyolódj a Tibi-ügynél is kellemetlenebb dologba. Győzzön meg az, nem lehet véletlen, hogy hallgat az elmaradt beszélgetésről. Véleményem szerint megszedülhetett ő is a liftes esettől, de átgondolva a szorosabb kapcsolat következményeit, visszakozott. Neked is kiutat kell keresned. Gondold végig, milyen felelőtlenség lenne belőle esetetekben. Hmm... Akárhogy csűröm-csavarom, nem vezethet jóra a főnök és beosztott kapcsolat. Kösd le magadat értelmes elfoglaltsággal, csalódásokból volt részed bőven.

- Tudom, igazad van, mégis nagyon fáj. Apukám, régóta keresek közelebbi munkahelyet, eddig nem jött össze. Neked sok ismerősöd, összeköttetésed van, kérlek, segíts!

- Látod, ez okos gondolat. Bár a gazdasági válság kellős közepén nem lesz egyszerű, de ezentúl mindig megveszem az Expressz újságot, és körülnézek az ismerősök között. Jobban idegesít a vezérigazgatód viselkedése. Kezd meggyűlni a bajom vele. A zaklatásai ellen addig is megoldást kell találni, amíg eljössz onnan. Ha a szabadságod alatt nem találunk megfelelő helyet, az lesz az első, hogy beszéllek vele.

- Jaj, apukám, ez olyan dedós dolog. Rajtam fog nevetni az egész cég. Mit mondhatnál neki? Eddig még nyíltan nem próbálkozott.

- Értem, ha cikisnek tartod, de nem szeretném, ha bajba kerülne.

- Nem fogok. Azt már eldöntöttem, ha magához rendel, csak munkaidőben vállalom. Jó ürügy a vasúti menetrend. Az Expressz újságot klassz ötletnek tartom. Én meg szétnézek a neten.

Miután rendet raktak a konyhában, a géphez ült. Böngészte a hirdetéseket, de nem talált neki tetszőt. Felállt, csalódottan kapcsolta ki a gépet. Ment megkeresni a csillagát. Amint elhúzta a sötétítő függönyt, szomorúan állapította meg, nincs változás. Mégiscsak hibát követett el Andrással szemben, amit jóvá kell... jóvá fog tenni. Anyukája mondása járt a fejében: a sorsát senki nem kerülheti el. Behúzta a függönyt. Lehangoltan feküdt le.

NEGYEDIK FEJEZET

MEGOLDÁS?

1.

Januárban, az első munkanapon keseredett el igazán Viola, amikor felment a főkönyvelőszékre, és Elvira ült András helyén. Hellyel kínálta, amíg a többiek megérkeztek. Akkor jelentette be, ő lesz a főnökük. Nem áll szándékában a bevált rendszeren változtatni, minden megy tovább a megszokott mederben. Andrásról nem szólt egy kukkot sem, Zsuzsák sem érdeklődtek, így talány maradt, hova tűnt.

Újból eluralkodott rajta rosszkedve. Üressé vált az épület, értelmetlenné a munkája. Magába zárkózva, fásultan tette a dolgát. Úgy érezte, beleőrül, ha hamarosan nem mehet el innen. Ahányszor lement a földszintre vagy felment a helyére, megszállottan lassított le a harmadik emeleten, hátha egyszer felbukkan András. Egyszerűen nem hitte el, hogy szó nélkül eltűnhet az életéből. Biztosan érzi, ennél többet jelentett számára.

Rossz hangulatát fokozta, hogy mind fenyegetőbbnek érezte a vezérigazgató közeledési szándékát. Már az első munkanapon számlakiegészítést kért tőle. Kétségbeesve gondolta végig, nincs senki, akivel félelmét megoszthatná. Elfogadja szülei tanácsát, de azt dedósnak tartja, hogy ez esetben apukája lépjen közbe. Azt sem tudja betartani, hogy lokalizálja magában András iránti érzelmeit. Bár tudná, akkor most nem érezné ilyen csehül magát. Egyszerűen nem tudja nem szeretni... Talán élete végéig kell magában hordoznia reménytelen szerelmét. Könnyebb lenne elnyomnia munkahely változtatással, de arra sincs remény. Most érzi igazán hiányát egy szívbéli barátnőnek - sóhajtott.

Révetegen ült a helyén, tekintete a semmibe meredt, gondolatai folyamatosan András körül forogtak. Három hete látta. Azóta nem tud róla semmit. Ezerszer idézte már vissza magában az utolsó, kurta párbeszédüket, de nem jön rá, mit vétett ellene, amiért látni sem akarja többé. Pedig akkor kellett valaminek történnie. Vibrált körülöttük a levegő. Mindvégig érezte, vár tőle valamit, vagy ő akar mondani... de mit... és ha igen, miért hallgatott? Abban hibás, hogy miatta szakadt félbe a beszélgetésük, de ő csak időt akart nyerni. Döbbenet vett tudomásul, hogy szó nélkül ment el... Talán nem is köszönt... ezt sem tudja visszaidézni. Utána kellett volna szólni. Biz' isten megtette volna, ha csak sejti, hogy végzetes hibát követ el viselkedésével. Persze utólag könnyű okosnak lenni.

Ohh, te jó ég! - vágott agyába. Lehet, hogy ismét az ostoba zárkózottsága a bűne? Igen-igen... hiszen azt firtatta, amire ő idiótán azt válaszolta, a munkahelyi gondjait megosztja vele, a magánügyeit szereti maga megoldani. Ó, András, miért nem volt kicsit erőszakosabb? Így is közel állt hozzá, hogy beszéljen neki Tibiről. Igen... igen, a buta magába zárkózásával bántotta meg. Mire gondolhatott magában, mit titkol előle? Ó, hogy a fene egye meg az egészet! Igaza volt, nem tehetett egyebet, mint azt, hogy szó nélkül távozott, pedig lehet, hogy épp azt akarta közölni, elmegy a cégtől. Lehet... ez már örök titok marad. Megérdemli a sors büntetését.

Dolgoznia kell, a tépelődésnek semmi értelme! Abba csak belehülyülni lehet. Nagyot sóhajtva kapcsolta be a gépét. Átnézte az összesítéseket, fogta a mappáját, ment a pénzügyre Gabival egyeztetni.

- Vilcsi, amíg Gabinál voltál, keresett a vezér új titkárnője, jelenésed van a magasságos főnöknél - fogadta Zsuzsa a kedvezőtlen hírral.

- Hogy a fene egye meg, már megint mit akar! Én ezt nem bírom sokáig! - dobta elkeseredetten mappáját az asztalra.

- Viol, mondd, megéri neked ennyit parázni? Mivel tudnák meggyőzni, ne légy hülye, add be végre a derekadat, addig úgysem száll le rólad. Velem ugyanezt csinálta hónapokig, amíg rá nem jöttem, baromság, legyen egyszer karácsonya... rákérdeztem, mi a gondja velem? Közölte, engedtem óhajának és túléltem. Azóta nyugton hagy, mert mindig talál frissebb pipihusit.

- Jaj, Zsu kérlek, hagyd ezt abba! Tudom, igazad van, de én képtelen lennék erre. Hidd el, megtenném, ha nem azt érezném, inkább a halál...

Kata rontott be az irodába.

- Fhúú csajok, hallottátok, hogy a kisleány azért tűnt el, mert külföldi kiküldetésbe küldte a nagyfőnök? Állítólag valahova az Egyesült Államokba. Azt beszélik, fél évre szól a megbízása, de Andreának azt mondta, más megbízást kapott, ide nem jön vissza.

- Majd marha lenne Amcsiból visszajönni. De mennyire biztos ez? - kérdezte Zsuzsa Katát nézve.

- Mittom' én... elment, az biztos. A vezér keze van benne, az is tuti. Margit terjeszti, ő pedig általában jól informált.

- Mit szólsz mindehhez? - nézett Zsuzsa most Violkára.

- Nem változott a véleményem, szerintem megérdemeltük volna, hogy elköszönjön tőlünk. Engem most ez izgat a legkevésbé.

Magába zárkózott. Elővette a precízen vezetett naplót, átfutotta, de közben járt az agya. Szóval András végleg elment... Amerikába. Hát onnan tényleg nem fog visszajönni. Összeszorult a torka, a sírás környékezte. Mindegy, csak ezen a raporton legyen túl. Mélyen lélegzett, hogy úrrá tudjon lenni az idegességén, rossz közérzetén. Megszólalt a telefon. Összerezcent, remegő kézzel nyúlt érte:

- Tessék, könyvelés!

- Szia kicsim! - hallotta az édesapja hangját.

- Szia apukám! Jaj, de jó, hogy hívsz! Képzeld el, megint a vezérhez kell mennem. Olyan ideges vagyok, hányingerem van.

- Nyugodj meg, életem, jó hírrel hívtalak. Találtam egy kecsegtető ajánlatot, figyelj csak, beolvasom:

„Sikeres bemutatkozó tárgyalás esetén azonnali belépéssel keresünk szakképzett, gyakorlattal rendelkező mérlegképes könyvelőt. Az elbeszélgetésre hozzon magával önéletrajzot.”

- Mit szólsz hozzá?

- Remek! Édes jó Istenkém, csak sikerülne!

- Hívtam Tóbereki urat, az ügyvezető igazgatót, házon kívül volt, azt mondta a hölgy, akivel beszéltem, hívjam délután.

- Köszö-köszö, apucikám, te édes, te drága! Jaj, istenem, annyira boldog vagyok!

- Önéletrajzod van?

Lázasan rakosgatta fiókjában a dossziékat. Egyikbe belenézett:

- Itt van, amit ide kellett beadnom, átírok egy-két dátumot, kibővítem pár mondattal, lefénymásoltatom, és már lesz is. Ne harizz, mennem kell, nem szeretném, ha rám telefonálna Judit. Drukkolj!

- Drukkolok, angyalom! Esküszöm, ráborítom a fickóra az asztalt, ha csak a hajad szála görbül, amíg nála vagy!

Letette a telefont, a lányokra nézett, kisietett az irodából. Próbálta összeszedni gondolatait. Nincs félnivalója, hamarosan megszabadul a nyomasztó légkörtől. Félelme oldódott, határozottan kopogott be a titkárságra.

- Szia, kicsit várnod kell, a vezér telefonon beszélget, addig foglalj helyet! - mutatott az üres fotelre mosolyogva Judit.

- Köszönöm - mondta halkán, és leült.

Az irodából kiszűrődő beszédfoszlányokat figyelte, de egyetlen szót nem értett belőle, majd Juditot nézte, milyen széleseben gépel.

*

- Örülök, hogy ilyen hamar bedolgoztad magadat, Andris. Csupa jót hallok, nem csak a munkádról, de a beilleszkedésedről is. A mérnökeid legekben beszélnek rólad, a sok jó ötletedről. Átbeszéljük őket, és kapsz pénzt a megvalósításhoz - lelkenedezett a vezérigazgató.

- Lelkesít a feladat. Kicsit tartottam tőle, de minél jobban átlátom a gyártási technológiát, annál több ötletem támad az egyszerűsítésre, amik jelentősen csökkentik a kivitelezést.

- Sanyinak, a főmérnöknek is ez a véleménye. Őt ismered?

- Látásból igen, de még nem volt közös dolgunk.

- Na, majd megismered. Jó fej. Hálás Margitért. De nekem sem lehet panaszom Juditra. Pár nap alatt belerázódott a teendőkbe. Elköszönök, mert ha jól hallom, itt van a kis copfos a titkárságon. Ma nem bújhat ki alóla, hogy őt után itt ne fogjam egyeztetni, mert végre van vele tisztáznivalóm.

- Hmm... furcsállom, nekem soha nem volt vele gondom. Precízen számol, adminisztrál, könyvel. Vagy nem ilyen jellegű a probléma?

- A revizor talált valami pontatlanságot valamelyik részadattal kapcsolatban. Nem lehet nagy ügy, mert csak megemlítette, de én kényesen ügyelek rá, hogy sehol ne legyen gond. De régóta piszkálja a fantáziámat a kis eminens. Kíváncsi vagyok rá, mennyire magabiztos, ha a munkájában hibázik valami.

- Értem, de ne légy vele nagyon szigorú - mondta elkedvetlenedve András, és letette a telefont.

Rosszul érezte magát a tehetetlensége miatt. Valamit tennie kell, hogy a lányt kiemelhesse onnan. A határidőnaplóját nézte. Holnap nyolckor értekezletet kell tartania, de a pénteket szabadrá teszi. Úgyis megígérte Norbinak, hogy bemegy hozzá a kórházba. Előtte felkeresi Violkát, és mindent elkövet a meggyőzésére, menjen át hozzájuk. A kivitelezésen még gondolkodnia kell. Elhatározásától megnyugodott, munkához látott.

*

- Jó napot kívánok, vezérigazgató úr - lépett be a lány a barátságosan berendezett irodába.
- Csókolom, hölgyem, foglaljon helyet! Sok a dolgom, ezért máris a tárgyra térek. Ellenőrzést kaptunk a minisztériumból, az ön által könyvelt tételekben valami nem stimmel, ezt kell egyeztetnünk. Ma munkaidő után itt várom.
- Mielőtt idejöttem, átnéztem a könyvelési naplót, nálam stimmel minden adat, részadat.
- Helyes, akkor gyorsan fogunk végezni.
- De sajnos ma nem tudok itt maradni, orvoshoz kell mennem. Két hete kaptam időpontot gyomortükrözésre.
- Értem. Akkor holnap öt utánra halasztom az egyeztetést. Hozza fel magával az utolsó negyedéves elszámolást, könyvelési naplóját.
- Igen, vezérigazgató úr, holnap ötkor jelentkezem. Folyamatosan azon töröm a fejemet, milyen hibát találhatott a revizor úr... csak külalaki lehet. Állandóan egyeztetünk a lányokkal, ellenőrzöm magamat. Az eltérésnek nálunk is mutatkoznia kéne.
- Látom, magabiztos, ez megnyugtató számomra. Holnap várom! Bocsásson meg, értekezletre rohanok a minisztériumba. Viszontlátásra!
- Viszontlátásra! - állt fel, és elhagyta az irodát.

2.

Megkönnyebbülten ment vissza a helyére. A könyvelés zárva volt. Hozzáfogott a kért anyag összegyűjtéséhez. Mappába rendezte, berakta a kódolt zárral ellátott fiókjába. Megszólalt a telefon.

- Tessék könyvelés!

- Szia, kicsim! Nagy dolog történt! Mielőtt Tóbereki urat visszahívtam volna, bejött hozzám Pali, hogy segítsen rajta, a könyvelőnket azonnali hatállyal kirúgta. Döntened neked kell, de én annak örülnék, ha hozzánk jönne.

- Szia, apukám! Épp hívni akartalak. A döntésem egyértelmű, hozzátok megyek.

Elhadarta, mi történt a vezérnél.

- Nyugi, kicsim. Azt mondta Pali, ha vállalod, azonnali hatállyal kér ki, mert könyvelő nélkül nem maradhatunk hetekig. Amilyen rámenős fickó, lehet, hogy holnap már nem oda kell menned.

- Atya ég! Apa, ez isteni lenne! Ennél jobb ajánlatot nem kaphattam volna. Bárcsak igazad lenne!

Hazafelé a vonaton mondta el a papája, Pali akcióba lépett.

- Elöttem hívta fel a vezérigazgatódat. Szóban próbált vele megegyezni, de konkrétumot nem tudott belőle kicsikarni. Meg kellett erősítenem, ragaszkodom hozzá, hogy nálunk dolgozz. Abban egyeztek meg, Pali holnap reggel személyesen küldi át a kikérődet Maricával.

- Fhú, éjszaka egy szemhunyást nem alszom, annyira izgulok. Áthelyezéssel biztosan nem enged el, most még indoka is van rá. Szerinted mennyi lehet a felmondási időm?

- Két hétnél biztosan nem több, hiszen nincs egy éve, hogy dolgozol, de Pali kezében van a dolog, nincs félnivalód.

*

Másnap Zsuzsáék az ebédidőt szokás szerint házon kívül töltötték, Violkának volt ideje gondolkodni. Eldöntötte, nem ijed meg a vezértől, tud ő határozott lenni, ha akar. Ha férfiként közeledne hozzá, nem tekinti többnek, mint bármelyik pimaszkodó fickót. Mióta András cserben hagyta - így élte meg a váratlan eltűnését, eldöntötte, elege van a csalódásokból! Másképp szervezi az életét. Az új helyen barátkozni fog, társaságot szerez magának. Szerelmi ügyekbe nem bonyolódik többé. Be fog pótolni mindent, amit Tibi mellett elmulasztott: színházba, moziba, múzeumokba fog járni. Házibulikat szervez majd, úgy, mint régen. Gondolataiból a telefoncsörgés zökkentette ki. Érte nyúlt:

- Tessék, könyvelés!

- Szia, Judit vagyok a vezértitkárságról. Azt üzeni a főnök úr, intézd el a leszámolásodat a bérelszámolóban és a munkaügyön, de előtte hozd fel a kért anyagokat, amíg a kilépésedet intézed, átnézi őket.

Döbbsent meglepetéssel hallgatta. Nagyot dobbant a szíve, majdnem kiugrott a bőréből örömeiben. Fogta a mappát, naplót, táskáját, rohant a titkárságra. A vezérigazgató Judittal beszélgetett. Egyenesen hozzá ment, neki adta át az anyagot.

- Csókolom, mondja, tegnap miért nem mondta nekem, hogy el akar tőlünk menni?

- Nem tudom, a vezérigazgató úr tudja-e, vidékről járok be. Amikor ide jöttem, tudtam, addig maradok itt, amíg nem találok az otthonomhoz közelebb lehetőséget. Ez robbanásszerűen tegnap realizálódott. Délután, miután öntől visszamentem a helyemre, hívott az édesapám, hogy náluk könyvelőre lenne sürgősen szükség. Kis hezitálás után igent mondtam. Lényegesen kedvezőbb helyzetbe kerülnék minden tekintetben. A vezérigazgató úr tudomásom szerint házon kívül volt, ma szándékoztam bejelenteni. A legmerészebb elképzelésemben nem fordult meg, hogy apukám főnökének intézkedése megelőzhet.

- Nem tudtam, hogy vidékről jár be. Az új hely közelebb lenne?

- Igen. Feleannyit kéne utaznom, ami esetemben annyit jelent, egy vonattal később jöhetnék, és egyfelé előbb érhetnék haza.

- Mikorra ér innen haza?

- Hét órára. Ha itt kell maradnom túlórázni, és nem érem el a fél hatos vonatot, nyolc óra után van a következő, amivel kilenc után szállok le a vonatról.

- Emberevőnek tart engem, hogy eddig nem tett erről említést?

- Indokolatlan lett volna. Tisztában vagyok vele, a munkám természete időnként megköveteli a túlórázást. Ez az, ami miatt nem tekinthettem véglegesnek ezt a munkahelyet. Jól érzem itt magamat, kedvelem a kollégáimat, de fáraszt a négy órai kelés, az, hogy hétközben semmi szabadidőm nincs.

- Értem. Ma reggel hozták személyesen a kikérőjét. Első felindulásomban nem akartam elengedni, de lecsillapodtam, és úgy döntöttem, annak ellenére, hogy a főnökei nagyon jó munkaerőnek tartják, nem gördítek akadályt az ön és édesapja elképzelése elé. Remélem, igaza van, és csak külalaki a tegnapi felvetésem. Átnézem a kérdéses elszámolást, és csak akkor kell maradnia ma, ha gond van. Áthelyezéssel engedtem el, úgyhogy holnap az új helyen kezdhet. Őszintén kívánom, ne bánja meg a döntését!

- Nagyon szépen köszönöm! Remélem, nem fogom, apuék tíz éve vannak alkalmazásban a családi vállalkozásban.

- Sok szerencsét az új helyéhez! De ha visszahúzná a szíve, találni fogunk rá megoldást. Mivel foglalkozik a vállalkozás?

- Erre nehéz válaszolnom, több lábon állnak. Fennállásuk óta többször váltottak profilt.

- Értem. Intézze a kilépését, adjon le mindent a raktárba leltár szerint! Ha megvannak a papírok, Juditka átveszi őket. A többit megbeszéltük, viszontlátásra!

- Viszontlátásra, vezérigazgató úr, még egyszer mindent nagyon szépen köszönök! - nyújtott kezet, és indult a munkaügyre.

Amikor mindennel végzett, megnyugodva ment vissza a könyvelésre. Zsuzsa, Kata nagy csendben dolgoztak.

- Csajok, egy kicsit figyeljetelek rám! - nézett hol egyikre, hol a másikra. - Belefáradtam a vezér furkálódásába, elhatároztam, elmegyek innen. Váratlan gyorsasággal intéződött az egész. Tegnap még ábránd volt, ami mára valóság lett. Szeretnék méltó búcsút venni tőletek. Nagyon kedvellek benneteket. Ma munka után ráértetek?

Mindketten levegő után kapkodtak. Zsuzsa odament hozzá, átölelte, könnyes szemmel puszilgatta.

- Nagyon jó volt veled dolgozni, szeretném, ha nem tűnnél el örökre. Ugye, adsz hírt magadról?

- Természetesen. Nem leszek a világ végén, össze is jöhetünk időnként.

Kata is megpuszilta.

- Szóval ráértetek?

- Természetesen.

- Akkor átmegyünk a sarki vendéglőbe, és a vendégeim vagytok valami fincsi palacsintára vagy sütire.

*

Másnap reggel, amikor befordultak az utcába, Viola lelkesen olvasta:

- Komplex Kft. Jaj, de szép épület!

- Igen, a legmodernebb kiképzésű. Felszereltsége vetekszik bármelyik luxus kivitelű irodaházéval. Portás helyett biztonsági berendezés szűri a belépőket, úgy, mint a régi helyeden. A személyi igazolványodat mutasd fel, remélem, betette Pali a fényképedet.

Végigmentek a hosszú folyosón. Andor megmutatta a kényelmes, igényesen berendezett irodáját. Kilépve onnan, a mellette lévő ajtóra mutatott:

- Itt az irodád mellettem, de mielőtt elfoglalnád, körbesétálunk, hogy valamelyest megismerhesd a vállalkozást, bemutathassalak a leendő kollégáidnak.

A téglalap területű udvarra kilépve magyarázta Andor, a két szintes irodaépület mindkét szárnya a földszintes műhelyekben folytatódik. Balról a gyümölcs-, jobbról a zöldségfeldolgozó, az irodaházzal szemben a téglalapot a szárazárakat és egyéb felvágottakat készítő műhely zárja.

- Nem gondoltam, hogy ilyen komoly gépparkkal rendelkeztek - jegyezte meg Viola, átsétálva egyik üzembrészből a másikba.

- Tizenöt év kemény munkája fekszik benne Palinak. Kicsi voltál még, de talán emlékszel rá, a házukból leválasztott részben kezdték Bellával.

- Sőt, arra is, amikor egy üres telken felépítették a kétszintes új üzemet.

- Igen. Ez lett belőle. De ehhez teljes gőzzel kellett hajtaniuk, minden pénzüket befektetniük, amit sokan irigyelnek tőlük. Ha Pali ezért elkeskenyedik, azt szoktam mondani neki: „Ugyan öregem, mindenkinek áll a zászló, csinálják utánatok!”

- Nem tagadom, gyerekkorunkban én is irigykedtem Palkóra, Renire, amiért nekik volt minden újdonság először, mindig külföldi cuccokban feszítettek.

- Sajnos igaz. Lecsíptek innen-onnan, hogy a srácoknak mindenük meglegyen. Ez lett a jutalmuk: egyik Amerikában, másik Németországban pöffeszkedik a szülei pénzén megteremtett gazdagságban. Fütyülnek a vállalkozásra, amiért még mindig nem egyszer teszünk Paliékkal éjt nappallá, ha valami újdonságba kezdünk, mint most a két műterem létrehozása, amire a legbüszkébbek vagyunk. Gyere, nézd meg őket! - nyitott be a szobrászokhoz.

Érdeklődéssel nézett körül. Csodálattal állt meg egy-egy félig kész alkotás előtt. Majd átmentek a kerámikusokhoz, ahol a legkülönbözőbb sütő és főző cserépedények készültek.

- Gyönyörűek! Meg merem kockáztatni, művészi alkotások.

- Azok, bizony. Javasoltam Palinak, rendezzünk belőlük évente kiállításokat.

- Ragyogó elképzelés! A termékek forgalmazásával nincs gondotok?

- Eddig nem volt. Alaposan felmérték a piacigényeket, de a gazdasági válság bennünket sem kerül el. Szerencsénkre klassz, tehetséges srác a menedzserünk, kereskedelmi főiskolát végzett, komoly szakember. Szívvel-lélekkel hajt fel minden lehetőséget. Neki köszönhetően kezdünk terjeszkedni az ország határain túl. Folyton úton van, tárgyal, árubemutatókat tart.

- Teljesen elkápráztatsz. Jaj, apa, annyira jó, hogy itt lehetek veletek! Örülök, hogy megmenekülhettem az állandó stressztől, az pedig, hogy egy igazi mesevilágba kerülhetek, álmomban nem mertem volna gondolni.

- Örülök, kicsim, ha így érzel. Büszkéek vagyunk anyukáddal magunkra... összetartó család a miénk. Végre egy helyen vagyunk. Mára ennyi, a részlegvezetőknek, irodai dolgozóknak holnap mutatlak be. Pali értekezletet tart, akkor biztosan itt lesz mindenki.

ÖTÖDIK FEJEZET SZÉTFOSZLOTT REMÉNYEK

1.

András óracssörgésre ébredt, bosszúsan nyomta le a gombot. Nehezen nyitotta ki a szemét. Agyába villant, ma végre láthatja Violkát. Felélénkülve fordult hanyatt, a mennyezetet nézte. Furcsa izgalom lett úrrá rajta.

Bárcsak az örömmek vagy hiányérzetnek egy icipici szikráját fedezhetné fel benne annak, amit ő érez, amióta távol került tőle! De mihez kezd, ha ugyanaz a távolságtartó Viola fogadja, mint akivé vált az eljövetele előtti hetekben? Mit nem adna érte, ha jóvá tehetné baklövését, amit azzal az ügyetlen megjegyzéssel követett el kiküldetésekor. Meggyőzőnek kell lennie, el kell hitetni vele, boldogtalanná teszi, ha végleg eltaszítja magától. Segíteni akar rajta. Hmm... Milyen közönséges, pöffeszkedő gondolat! Ráadásul öncélú, hiszen a segítségnyújtás jelen esetben esély önmagának, hogy visszanyerhesse szimpátiáját.

Nem hagyhatja cserben épp most a híres találékonysága! Sebesen járt az agya. Hmm... Könyvelő! - ötlött eszébe, hiszen jelenleg erre lenne a legnagyobb szüksége. Gergő csinálja, de ő született statisztikus, nem erőssége a számlák birodalma. Ez lesz a megoldás - villanyozta fel magát -, két legyet egy csapásra! A vezér véglegesen biztos nem engedi át, de közös érdek, hogy náluk is rendben legyen az adminisztráció. Jó pár hét biztosan kellene hozzá, ez idő alatt kiderülhet, van-e esélye nála.

Meditálás közben kiugrott az ágyból. Alakuljon bárhogya, feledhetetlen marad számára. Sokat köszönhet neki. Ő gyógyította ki a Klárától elszenvedett csalódásából, depressziójából. Legalábbis egy időre új célt, értelmet kapott az élete. Pár hónapig gyötrő álmai megszelídültek. Nem a kínzó gondolatai, hanem ábrándjai uralták agyát. Most ismét úgy érzi, nem nyugszik addig, amíg gyönyörű szemének gyerekes érdeklődését magára nem vonja.

Vannak sikerei a nőknél, amit Violkánál szeretne kamatoztatni, de ami Kláránál működött, azt ennél az öntudatos lánynál sehogy nem tudja érvényesíteni. Persze rossz az összehasonlítás, mert ami Kláránál máz volt, az Violkánál maga a kegyetlen valóság... A Viola-történet más abban is, hogy ő párkapcsolatban élt... talán él. Erre utalnak a töprengő eltűnései, a bizonytalansága. Vajon mivel tarthatja maga mellett az a vagány kinézetű srác?

Elkészült, átment az irodájába, átnézte még egyszer a kidolgozott projektet, amit álcaként visz magával áttanulmányozásra a vezérnek. Kocsiba ült, és vesszen, aminek vesznie kell: irány a központ! Órájára nézett, lesz kilenc óra, mire átvergődik a városon. Amennyire a forgalom engedte, nyomta a gázt. A híd után engedett szorításából a csúcsforgalom. Az Andrassy úton gyorsan haladhatott.

Torkában vert a szíve, amikor leparkolt az irodaház előtt. Gyalog ment fel az ötödikre, hogy úrrá lehessen vibráló izgalmán. A könyvelés ajtaja nyitva volt. Meglepetten látta, Viola helyén Renáta ül a számlázásból. Kopogott. A lány felnézett, csodálkozva mosolygott rá:

- Te jó ég! Csak nem maga az, András!

- Én volnék, teljes életnagyságomban.

- Ez nem lehet igaz! Hogy kerül ide?

- Mondhatnám, kocsival, de nem értem, mitől van ennyire meglepve? Csak nem a halál-híreket hallotta valakitől?

- Jaj, Istenem, András, miket beszél! Dehogyan... azt beszélnek vállalatsszerte, hogy ön Amerikába ment kiküldetésbe, és ide nem jön vissza.

- Ejha, ezt meg ki találhatta ki?

- Erről fogalmam nincs, de amerre megyek, mindenhol ez a téma.

- Hmm... Nem, kislány, olyan messze nem tudnék elmenni, végleg pedig végképp nem. A vezérhez jöttem, gondoltam, előtte benézek a volt csoportomhoz. Engem is meglepett, hogy magácska nem a számlázásban, hanem Viola helyén ül. Csak nem átszervezés történt, amióta elmentem? - kérdezte leplezve fokozódó izgalmat.

- Háát, változások vannak. Én valójában könyvelő vagyok, csak amikor idejöttem, telített volt a létszám. Most, hogy Viola elment tőlünk, végre ide kerülhettem. De az ön helye is foglalt, Elvira bitorolja a szobáját.

- Hogyhogy elment Viola?

- Pontosan nem tudom, de a verebek azt csiripelik, valami gondja támadt valamelyik főnökével. Azt pedig Zsuzsák mondta, régóta keres munkahelyet a lakóhelye közelében. Ennyit tudok, én nem ismertem őt közelebbről.

- Értem-értem - mondta leforrázva. - Mikor ment el?

- Tegnap volt utoljára. Zsuzsák mesélték, milyen klassz bulit tartottak.

- Na igen... ez az, amit nekem is illett volna megtenni, de olyan hirtelen zajlottak körülöttem az események, akkor nem fért bele ilyesmi az időmbe, de jó lenne pótolni. Zsuzsikák merre vannak?

- Zsuzsa a bérelbe ment, Kata pedig Elvirához.

- Köszönöm az információkat, felmegyek a vezérhez. Ha közben nem találkozom velük valahol össze, benézek még. További jó munkát, Renáta kedves!

- Kösz, viszontlátásra, András!

Kedvetlenül sétált végig a folyosón. Hát ilyen pillanatok alatt foszlanak szét az álmok... remények. Ami a legszomorúbb, talán örökre... hiszen a történetek után nem kopoghat be hozzájuk csak úgy. Legszívesebben kocsiba ülne, és irány Fehérnyék! De nem teheti, mivel magyarázná ki magát a vezérnél? Belépett a titkárságra, erőltetett mosollyal ment Judithhoz:

- Csókolom a kezét, Talmi András vagyok, hajolt meg kissé előtte.

- Ó, tehát maga az, akit agyba-főbe dicsérnek errefele mostanság?

- Én volnék.

- Örülök, hogy végre nem csak egy kedves férfihangot jelent számomra.

- Én nem kevésbé, hogy személyesen megismerhettem kiskegyedet.

- András! Hát te hogy kerülsz ide? - állt meg a nyitott ajtóban a vezérigazgató.

- Szabaddá tettem magamat. A kis unokaöcsém kórházba került, őt megyek meglátogatni, gondoltam, előtte bejövök hozzád. Hoztam neked egy kis munkát, ha lesz szabad kapacitásod, tanulmányozd át. A megvalósítandó projekt-elképzelésem - nyújtotta a vaskos dossziét.

- Köszönöm! Megelőztél. Pontosan ezt akartam kérni tőled. A következő tanácsülés egyik napirendjének szántam az üzemetekkel kapcsolatos elképzeléseid megtárgyalását. Mikorra mész a kórházba?

- 10-11 óra között gondoltam. Itt van a kicsi a Máv Kórházban.

- Na, gyere beljebb, és mesélj, mi a gond vele, csak nem valami komoly? - tárta ki az ajtót. - Juditka kedves, két kávét legyen aranyos!
- Máris, főnököm!
- Szerencsére megúsza a kis gézengúz - kezdte András -, de lehetett volna tragikus. A lépcső tetején akarta rendezni a nézetkülönbségét valamelyik kis társával az oviban. Egy egész lépcsősort gurult. A fejét ütötte be legjobban, ezért tartják bent megfigyelésre - ült le a főnökével szemben.
- Borzasztó! Egy pillanat alatt megvan a baj. Nem számítottam a személyes megjelenésedre, így behatárolt az időm, épp a minisztériumba készültem. Te akarsz a projektedről beszélni, vagy sokszorosítassam?
- Beszélek róla szívesen, ha belefér az időbe. Jó lenne hallani a kollégák véleményét.
- Rendben. Természetesen belefér, ez most a legfontosabb témánk.

2.

Violka felszabadult örömmel készült első munkanapjára. A vonaton vidáman beszélgettek:

- Milyen elődöm volt?
- Aranka rutinos volt, de szétszórt, állítólag összevisszaságot hagyott maga után. Pali attól sokallt be, hogy állandó késésben volt. Apukád volt a főnöke, sokat kellett falaznia. Különbön rég megkapta volna az útilaput - mondta Judit elgondolkodva.
- Te leszel a közvetlen főnököm? - nézett meglepetten a papájára.
- Nem. Megbeszéltük Palival, nem lenne egészséges. Átvette tőlem a könyvelést. Annyi változás lesz a munkádban, itt nem csak a bérelekkel, pénzügyesekkel leszel közvetlen munkakapcsolatban, hanem a négy részlegvezetővel is, akikkel be kell tartatnod a határidőket.
- Idősek?
- Legidősebb Ottó, negyvenhat éves, ő a húsfeldolgozóban van, Zsófi a szárazárusoknál, harminc éves, a kerámikus és szobrász Gyuri huszonkilenc, valamint a konzervfeldolgozóban Adél huszonnyolc. Szerintem ő a legnehezebb dió, meglehetősen öntörvényű. Egyedül neki volt afférja Arankával.
- Ha engem nem tart fel, a legkevésbé érdekel, milyen a természete. Pali bácsi és közted mi a pontos felosztás?
- Ő a pénzügyeket, én a piackutatást, valamint a vállalkozás fejlesztését tartom kézben. A felelősség közös, nehéz lenne bennünket rangsorolni, de Pali a tulajdonos... na és az örök nyüzsgő, ő a kikiáltott nagy főnök. Azt már eleget hallottad tőlünk, nagy fegyelmet tart, úgy az irodaházban, mint a műhelyekben. Igaz, maximális munkafeltételeket biztosít ehhez.
- De elbeszélgettük az időt! - nézett ki Violka az ablakon.
- El. Fél nyolc, bőven lesz időd megismerni a közvetlen munkatársaidat. Egyenesen a nagy tárgyalóba megyünk.

Az értekezletre egyenként szállingóztak a részlegvezetők, így Violkának volt ideje memorizálni, ki kicsoda. Legszimpatikusabbnak Zsófit találta.

A szobájában otthonosan érezhette magát, hiszen minden a kényelmét szolgálta. Jól illett a világos bútorhoz a kékszürke bútorhuzat, padlószőnyeg. Biztonsági zárral felszerelt szekrényben tarthatta aktáit, az íróasztalon kívül külön számítógépsarkot alakítottak ki, ahol zárható fiókokban voltak a kellékek. A kényelmes guruló karosszékéből akár fel sem kellett állnia, hogy az íróasztal és a számítógép között közlekedjen. A legmeglepőbb az volt számára: két helyiségből álló mosdója volt, ami közvetlenül a szobájából nyílt. Így aztán indokolt elvárása volt Pali bácsinak, hogy munkaidőben a helyükön tartózkodjanak - gondolta.

Egy hete ráment, amíg átnézte és rendbe tette a könyvelést, de így legalább saját ízlésére formálhatta. A főnöke elvárása csupán annyi volt: áttekinthető legyen.

Pár napon belül arcáról mindenkit ismert. Közvetlen kollégáival szolgálatkész, de távolságtartó maradt. Zsófi avatta be az igazi munkahelyi titkokba, általa ismerte meg kollégáit. A kerámikus részlegvezetőre - a nagy nőcsábásznak elkönyvelt, kissé bohém fickóra - külön hívta fel figyelmét:

- Gyuriról hallasz majd furcsaságokat, de ne vedd be. Jól ismerem őt, egy suliban koptattuk az iskolapadot, egy lakótelepen lakunk. Bár kedveli a könnyű kalandokat, de nem igazi szívtipró. Komoly gondolkodású srác. Adél a nagy bajkeverő. Legvisszataszítóbb tulajdonságai: beképzelt, rátarti. Ha rám hallgatsz, óvatos leszel vele, mert féltékeny a levegőre is, ami nem körülötte kavarg - nevette el magát. - Ez igaz rá úgy szakmailag, mint nőként. Gyuri jönne be neki, de nem kölcsönös. Ottó túl merev, kukacoskodó. Ha szembeszállsz vele, erőszakos, kötekedő. Az üzletkötők, anyagbeszerzők, és ki tudja még kik, mozgó emberkéek, akiket csak időnként lehet látni az épületben. Velük eszerint kell megszervezned a munkádat, különben hetekig vadászatsz rájuk. Röviden ennyi, de kérdezz bátran, ha menet közben gondod támad.

- Oké, úgy lesz - bólogatott mosolyogva.

*

András visszaköltözött pesti lakásába. Ahogy teltek a hetek, mind jobban magába zárkozott. Belevetette magát a munkába, nem érdekelte más. Barátai hiába akarták kirángatni magányából, nem tudták bulikba csalni, mint azelőtt. Minden próbálkozásukat elfoglaltságaival hárított. Lassanként elmaradoztak mellőle.

Egyik szombaton szikrázó napsütésre ébredt. Szinte nyár volt a tavaszban. Reggeli után kiült az erkélyre. Kényelmesen elnyújtózva nézelődött. Arra lett figyelmes, autó fékezett a lépcsőház előtt. Lenézett, meglepetten ismerte fel Klára kocsiját. Szerencsére itt nem láthat meg - gondolta magában. Csengetett. Na, azt felejtsd el, hogy beengedlek! - döntötte el. Folyamatosan nyomta a gombot. Óvatosan csukta be a szobaajtót. Végre hallotta távolodó lépteit. Amint felbúgott a kocszi motorja, kiült ismét napozni. Megszólalt a vezetékes telefon. Semmit nem változott, nem adja fel könnyen - állapította meg. Bement, dühösen húzta ki a dugót. Megfordult, hogy visszamenjen az erkélyre. Az utca túloldalán állt Klára, felfelé nézett, miközben táskájába csúsztatta mobilját. Arca feldúltnak tűnt, szeme ki volt sírva. Lassan megfordult, eltűnt a közeli mellékutcában.

Visszafeküdt a nyugágyra, gondolataiba mélyedt. Mi a csudát akar tőle... Nem híve az újrakezdésnek. A felmelegített kapcsolatokban törvényszerűen jönnek elő a régi gondok. Mindenkitől ezt hallani. Fogta a kikészített könyvet. Olvasott, hogy ne értelmetlenségeken filózgasson. Arra riadt fel, valaki folyamatosan nyomja a csengőt. Lenézett, a szülei kocsija állt a lépcsőház előtt. Kisietett beengedni őket.

- Bocs apa, anya, olyan fincsi idő van, elszunnyadtam az erkélyen.

- Gondoltuk, mert a mobilod ki van kapcsolva, a vezetékest hiába csörgettük. Idejövet láttuk, egy nyitott könyv félig kilóg a rács alatt - mondta mosolyogva a papája.

- Előkerült Klára, az ő rohamozásai elől zárkóztam el - dugta vissza az aljzatba a dugót.
- Nagyon helyes! Ha eddig nem volt rád kíváncsi, ezután ne is legyen. Az ebéd felől hogy döntesz, átjössz? - nézett várakozóan rá a mamája.
- Természetesen veletek megyek.

Délután gyalogosan sétált haza. Gondolt egyet, kitérőt tett a Duna-partra. Letelepedett a rakpart lépcsőjére, mint régen. A vizet nézte elmélázva. Fogalma nem volt, mennyi idő telhetett így el, amikor valaki mellé ült. Óvatosan odapillantott, düh fogta el Klára fürkésző tekintetét magán érezve.

- Szia An! Bocsáss meg, hogy megzavarom magányodat - ölelte át.
- Szia, te hogy kerülsz ide? - húzódott távolabb.
- Megérdemlem a viszonyulásodat, de kéérek, ne haragudj ennyire rám! An, édesem, borzalmasan megbántam, amit veled tettem.
- Tudtam, hogy ez lesz előbb-utóbb a vége, de elkéstél.
- An, drága An, hallgass meg, nagy szükségem van rád!
- Arról beszélj, hogy kerülsz ide Amerikából! Tudtommal semmi dolgunk egymással.
- Kérve-kérek, ne légy velem ilyen ridegen elutasító!
- Hmm... Én ne, csak te cselekedhettél kényed-kedved szerint, ugye?
- Nem sajnáltatni akarom magamat, de hidd el, keményen fizettem a tévelygésemtől. Könyörgöm, bocsáss meg! Fogadj vissza! Meglátod, a világ leghűségesebb felesége leszek.
- Biztosan, de ahhoz nekem semmi közöm. Nálam nincs visszaút. A kínok kínját éltem át, amíg kihevertem az általad okozott csalódást, számomra már csak emlék vagy. Voltak szép, kellemes élményeink, de a kegyetlen befejezés mélyre ásta bennem őket.

Klára szemét elfutotta a könny, vállait pillanatok alatt zokogás rázta.

- Kérlek, ne csináld! Nem hatnak meg a könnyeid.
- Hogy lehetsz velem ilyen zord? Mindenkinek jár egy esély.
- Nekünk nem. Te nem csak hűtlen voltál hozzám, de kegyetlen is. Kapcsolatunk csúcspontján fordítottál hátat, döfted szívembe a mérgezett tört: Gáborba vagy szerelmes, vele mész az amerikai körútjára. Örült megalázottnak éreztem magam. Túl vagyok rajta, hagyjuk egymást békén.
- An, azért jöttem vissza, mert téged szeretlek, és foglak életem végéig - mondta akadozva a sírástól.
- Hát persze... Kár, hogy másfél év kellett hozzá, hogy erre ráébredj. Helytelen volt tönkretenned Gáborral a kapcsolatodat. Hagyd, kérek a drámát, nem vagyok rá vevő! Elkéstél, hiteltelen vagy előttem. Ha egy hónapon belül teszed ugyanezt, gondolkodás nélkül bocsáttam volna meg. Nyomatékkal kérem, felejts el örökre! Mennem kell - állt fel.

Határozott léptekkel hagyta magára az összetört asszonyt, aki hitetlenkedve nézett utána.

Violka a számítógéphez ült. A neten kutakodott. Régebben kedvelte a fórumozást. Nézelődés közben felvetődött benne, mi lenne, ha saját fórumot nyitna. Ötlete felvillanyozta. Füzetet vett elő, kérdéseken törte a fejét, majd a műszaki ismereteit tartalmazó jegyzeteit tanulmányozta, hogyan fogjon hozzá. Annyira lefoglalta magát, meg sem hallotta, hogy édesapja bement hozzá.

- Mibe ástad ennyire bele magadat, hogy hiába kopogok az ablakodon?

- Jaj, bocsika, apucikám! Nézd, jól csináltam? - mutatta a megnyitott fórumot.

Andor leült a géphez, elismerően bólogatott.

- Ezt már csak befejezni kell. Mi lesz a nickneved?

- A nevem első és utolsó szótagjából Vita, és vitafórum. Drukkolok, hogy idepártoljanak hozzám.

- Az első időkben beszállunk anyukáddal, azzal talán lendületet adunk a beindításhoz.

- Remélem, kedvet kaptok, és maradtok. Örölnék neki, ha több generáció lenne jelen. Sokkal érdekesebb, többretű beszélgetést lehetne folytatni.

HATODIK FEJEZET

VITA VITAFÓRUMA

1.

András szabadidejét - ha nem a szüleinél volt - a számítógépe előtt töltötte. Így vált szokásává, hogy - hacsak tíz percre is - naponta körülnézzen a honlapjukon. Ha tehetne, egyik oldalról a másikra kóborolt. Jó kikapcsolódás volt számára a fórumok olvasgatása. Elszórakoztatták a kötekedő acsarkodások.

Egyik este egy új technológia kivitelezésével bíbelődött hosszan. Akárhogy variált, nem akart beleférni az éves keretbe. Át kellett programoznia a kiadásokat, a tervbe vett beruházásokat. Belefájdult a feje, kénytelen volt abbahagyni. Elaludni nem tudott, csak forgolódott ágyában. Sőhajtva dobta le a paplant. Kávét főzött, bekapcsolta a gépet. Szórakozottan kattintgatott ide-oda. Így akadt rá egy figyelemfelkeltő oldal címére: Vita vitafóruma. Ez meg mi a csuda lehet? Nézzük, min akar vitatkozni ez a Vita? Szokásához híven először azt nézte meg, hány tagja van, mennyien olvassák naponta, mi a tematikája, mióta működik. Ahhoz képest, hogy a dátum szerint két hete, elég szép számban vannak bejegyzések - állapította meg. A beköszöntőt kezdte olvasni:

*

Üdvözlök minden kedves betérőt!

Vita vagyok, Budapest környékén élek. Magamról: adminisztratív állományban végzem napi munkámat.

Örülök jelenlétednek akkor is, ha csak olvasgatsz a fórumom, de mit tagadjam, jobban szeretnék vitaindítómmal arra ösztönözni, kapcsolódj be, mondd el a véleményed te is az általam felvetett kérdésekről, a rá adott reakciókról, szóval mindenről, amiről az itt szóban forgó témával kapcsolatban eszedbe jut.

Egyetlen kérésem lenne hozzád, kedves megnyilatkozó: a mondanivalódat kulturáltan, baráti hangnemben tedd. Céлом az értelmes eszmecserén túl baráti beszélgetés, ismerkedés, ami alatt nem társkeresést értek - persze nem kizárt. ;)

A fórumról pár szó:

1. Hozzászólásod, véleményed nickneved avagy saját neved, e-mail címed feltüntetésével teheted meg!
2. Vannak frázisoknak tűnő kérdések, amiket azért teszek közzé, mert engem foglalkoztat, ki hogy vélekedik, gondolkodik róla.
3. A kérdéseimet a forgalomtól függően frissítem (reménykedve abban, hogy a gyors reakcióitok megmozgatják fantáziámat az újabb és újabb témák felvetésében).
4. Azt szeretném, ha az első bejelentkezéseidkor írnátok magatokról pár szót. Gondolok itt arra, hogy lakóhelyeteket (tájegység szerint), foglalkozásotokat (mondjuk olyan szinten, mint ahogy én tettem), érdeklődési körötöket határoljátok be.

Megjegyzés: ezt azért tartom fontosnak, mert ezek a tájékoztató jellegű információk tennék lehetővé, hogy valamilyen szinten megismerhessük egymást.

5. A kulturálatlan kifejezéseket tartalmazó hozzászólásokat törölni fogom.

Izgalommal várom reakciódat, vitaindító gondolataidat!

Köszönettel: Vita

Mi a véleményed a vitáról?

Milyen tartósnak, tartalmasnak ítéled meg a netes ismerkedést?

Szian: Apr 14 2009 03:45:21

Budapest környékén élek. Beosztásom középszintű vezető. A témákhoz: A vitának akkor van értelme, ha a vitatkozó felek komolyan veszik egymás érveit, megnyilvánulásait. A netes ismerkedésnek véleményem szerint csak arra szabadna szorítkoznia, hogy egymásra találhassanak olyan leendő barátok, párok, akik a földrajzi távolság miatt különben nem jöhetnének össze. Egymás megismeréséhez elengedhetetlen a kommunikáció legszélesebb skálája: arcimimika, hanghordozás, gesztikulálás. Ezek mind-mind árulkodó jegyei személyiségünknek, és személyes találkozásokat igényelnek.

Szirjud: Apr 14 2009 04:19:43

Budapest környékéről írok, hivatali dolgozó vagyok. A témákhoz: A vitát megkülönbözteti a beszélgetéstől: 1. éle van 2. érvre érvvel válaszol. A netes ismerkedésnek értelmét látom személyes ismeretség nélkül is, ha megáll a barátság szintjén. Lehet szórakoztató, kellemes időtöltés, vitafejlesztő, értékes információk cseréje. Párkapcsolat tekintetében egyetértek Sziannal. Ha két fél eljut személyük felfedezéséhez, komolyabb kapcsolatra vágyódnak, célszerű mielőbb találkozniuk, nehogy nagy csalódás legyen a nóta vége.

Vita: Apr 14 2009 04:25:56

A témákhoz: Szian, Szirjud nagyon szépen köszönöm vitaindító hozzászólásaitokat. Annyival bővíteném ki, a vita fejlesztí társalgási morálunkat, érvelési készségünket, és igen, bővítheti ismereteinket. A netes ismerkedéshez: hasznosnak tartom, mert országokat, földrészeket kapcsol össze. Ebből adódóan nemzetek, népek kultúráját, szokásait, gasztronómiáját ismerhetjük meg.

Globális: Apr 15 2009 07:15:23

Mindenekelőtt annak szeretnék hangot adni, jó, hogy létrejött ez a fórum, és reménykedem benne, betartva Vita feltételeit, kellemes légkörben lehet eszmét cserélni. A témákhoz: A vita érdekes lehet magáért a vitáért is, mert azonos témáról jelentet meg véleménykülönbségeket, tartalmi eltéréseket. A netes ismerkedéssel csínján kell bánnunk, mert a szélhámosoknak ad teret gonoszágaikhoz. Elítélem, ha valaki más tulajdonságokkal ruházza fel magát, mint amilyen, más vagy kedvezőbb szerepben tetszeleg. Ha például férfi nőnek, nő férfinak adja ki magát, vagy mondjuk érettségizett diplomásként mutatkozik be.

Cserfes: Apr 15 2009 16:23:52

A témákhoz: A netes ismerkedésnél nagyon fontosnak tartom, amiről Globális írt, tehát jó lenne, ha itt mindenki az igazat írná magáról. Egyetértek Vitával, bár szerintem országhatáron belül is vannak szokásbeli, életmódbeli eltérések, amik gátjai lehetnek a harmonikus párkap-

csolat kialakulásának. Én, a röghöz kötött, a lakóhelyemet sem hagynám el. Nem tudom elképzelni, hogy valaki kedvéért, mindent feladva, innen a nyugati végekről az Alföldre költözzék. A páromat is környezetemben kerestem, és találtam meg.

Vita: Apr 16 2009 03:32:01

Globálisnak, Cserfesnek: Jó lenne rólatok legalább annyit tudni, az országnak mely vidékén éltek. Cserfes említést tett a nyugati végekről, de ha lehetne, közelítsd meg ennél pontosabban. Ugyancsak neked: a véleményed tiszteletben tartása mellett tovább érvelek álláspontom mellett: veled szemben vannak másként gondolkodók, akik más értékrendet tartanak életvitelük szempontjából fontosnak, de vannak, akik csupán kalandvágyból vállalkoznak idegen országok, földrészek megismerésére, lakóhelyük megválasztására. Mint mindenben, az alkalmazkodóképességünkben is különbözőek vagyunk, tehát más a dolgokhoz való hozzáállásunk, mások az elvárásaink. Ha nem gondoljuk át cselekedeteinket, döntéseinkben ott rejtőzködik a bukás lehetősége, de vannak, akiknek bejön a változtatás.

Cserfes: Apr 20 2009 03:34:24

Vitának: Vas megye északnyugati csücskében, az országhatáránál lakom. Véleményeddel egyetérték.

Globális: Apr 22 2009 08:38:19

Vitának: Bocsánat, igazad van, erről megfeledkeztem, pedig olvastam a beköszöntődet. Szóval Csongrád megyében élek, vállalkozó vagyok.

Gungilla: Apr 23 2009 09:46:06

Sziasztok! Magamról: pedagógus vagyok, Pest megye déli részén élek, és kisebb-nagyobb sikerrel okítom, nevelgetem a jövő nemzedékét. :) Kéretik a negatív véleményeket elhallgatni neveltlenségükről, mert a kudarcok lelkem keserítik. A témákhoz: Ha időm engedi, olvasgatom a fórumokat, de hozzászólni eddig egyikhez sem szóltam. Most a vitaindítóhoz írottak felkeltették érdeklődésemet. Örülnék, ha ez a topik a nyugalom szigetévé válna, ha a viták csiszolhatnák érvelési készségünket. Hmm... ami nekem nem éppen erősségem :) :), de nem szeretem, sőt, ellene vagyok a parttalan vitáknak, szócsépléseknek. Az egymást kifizurázó kötekedésekről, ellenséges hangvételű szócsatákról nem is szólva. A netes ismerkedésről: ha megáll az e-mailváltás szintjén, nincs nagy véleményem. Az ilyet nem lehet kapcsolatnak, barátságnak nevezni, én amolyan vegetálásként könyvelem el. Ezért is bolyongok a fórumok között össze-vissza, és keresek kellemes társaságokat. Lehet, hogy csak napokat, heteket töltök köztetek, de ez idő alatt szeretném jól érezni magamat. Köszönöm, ha végigolvasod ömlengéseimet, és elnézéseket kérem a túltengésért!

2.

András ült, a monitort nézte, és döbbenet figyelte magát. Nem értette, mi köti figyelmét Vita véleményéhez. Miért töri azon a fejét, kit takarhat ez a nicknév? Nő, férfi, fiatal vagy az idősebb generáció valamelyik unaloműző képviselője? Tény, intelligens, véleményét logikusan építi fel. Egyetlen kifogása lehet ellene: túlzottan általánosan fogalmaz. Bár lehet, hogy ezzel próbálja provokálni a betévedőket. Ha igen, nála célba talált. Nem szokása fórumokba

írogatni, stílusával mégis erre ösztönzi. Rányomott az új hozzászólás gombra: adjam meg a nevemet... E-mail címemet, ami nem jelenik meg az oldalon.

Nicknév: kreativitásomból most csak a nevem valamelyik mozaikjára telik: Talan. Remek! Ez megfelelően provokatívan hangzik egy vitafórumban. E-mail cím: nézzük csak, milyen fiókjaim is vannak? Áá, ez az! bjk15vls8(@)talan.csokolom.hu... Akkor lássuk a medvét!

Talan: Apr 28 2009 03:52:06

Sziasztok! Budapesten élek, egy vidéki városban dolgozom, vezető beosztásban.

Tisztelt Vita!

Megjelenésem annak köszönhető, hogy fórumoddal sikerült jelenlegi közömbösségemből kizökkentened. Azt meg ne kérdezd, mivel, mert erre még magamnak sem tudok válaszolni. :) A témákhoz: nagyon nehéz újdonságot hozzáfűzni, annyi okosságot írtatok előttem. Hacsak azt nem, amiért valójában billentyűzetet ragadtam. Kérlek, kedves Vita, ne rosszindulatú kritikának vedd, de zavar, hogy a logikusan felépített mondanivalódat meglehetősen általános megfogalmazásban közlöd. Bevallom, azon túl, hogy érdekelne a személyes véleményed, az foglalkoztat, vajon mit takar a stílusod. Zárkózottságot? A betérő kíváncsiskodók provokálását? Ha ez utóbbit, jelentem, személyemben célba értél! ;) Megkérlek, a netes ismerkedésről fejtsd ki a magad véleményét!

Vita: Apr 28 2009 04:15:25

Sziasztok, Gungilla, Talan! Köszöntelek benneteket, mint új vitapartnereinket! Remélem, tudok olyan érdekesítő témákat hozni, hogy rendszeres látogatói legyetek ti is az oldalnak. De lássuk csak Talan felvetését. Húha! Visszavág a bumeráng? :) :) Ha már vallomásra készítettél, bevallom: provokálás a fő célom, és örülök, ha veled máris elérhettem. :) :) Netes ismerkedésről konkrétan fogalmaztam meg álláspontomat. A párkapcsolati részével nem foglalkozom.

Gungilla, veled maximálisan egyetértek, kivéve a bolyongással kapcsolatos fejtegetéseddel. :) :) Legyen a fórumom kivétel, és maradj köztünk tartósabban! Én igyekszem ezért mindent elkövetni.

Talan: Apr 29 2009 04:18:03

Hmm... Szóval értsem úgy, párkapcsolatban élsz.

Vita: Apr 29 2009 04:40:50

:) :) Nem tudom, miből jutottál erre a következtetésre, de nem engedem saját fegyveremmel lelőni magam, ne provokálj! ;)

Talan: Apr 29 2009 04:42:18

Kár. (Ha erre az lesz a válaszod, ezt károga a varjú is, kapaszkodj, mert megrántom a zsinórt.) :) Különben pedig miért ne?

Talan: Apr 29 2009 04:50:48

Vita, ha itt vagy még, reménykedhetek benne, nem sértettek meg? Messze nem ez volt a szándékom. Csupán vicc volt, ha kissé morbid is.

Vita: Apr 30 2009 04:00:20

Talannak: mondjuk inkább azt, itt is vagyok, :) de készülődésem okán ingajáratban a lakás különböző helyiségei és a gépem között. Kérdésedre a válaszom olvastad már: ne provokálj, mert... :) Örülök a könnyed hangvételednek, és eszem ágában sincs megsértődni. Elvégre számomra a fórumozás a komoly eszmecserén túl, egyfajta játék.

Talan: Apr 30 2009 04:02:37

Rendben. Tudod mit, ha játék, hát legyen játék! A szabályokat, kérlek, állítsd össze. Ötletem az lenne, próbáljuk meg kitózní az írások stílusjegyei alapján, melyik nem képviselőjétől származik. Magam részéről heves jegyzetelésbe kezdek, ;) és amint tippem lesz valakire, magánban közlöm vele. Remélem, őszinte visszajelzéseket kapok majd.

*

Vita: Maj 02 2009 04:15:31

Talannak: Magyarázatra kényszerülök a két nap távollét miatt. Tegnapelőtt kifutottam az időből, és mivel nem beszéltem meg előre a mozdonyvezetővel, fontos neteznivalóm támadt, várjon meg, válasz helyett gép kikapcs és indulatba hoztam magamat, nehogy megorroljanak rám a főnökeim. :) Az ötletedet izgalmasnak tartom, veled játszom. Már is előttem a füzet, kezemből a toll! Hat név, hat oszlop. Milyen kár, hogy nem kézírást közvetít a szerver. Az őszinteség pedig kötelező, különben értelmét veszíti a játék.

Talan: Maj 02 2009 04:18:26

Drukkolok, hogy a tippelésben meg ne előzz! :) Rólad már is van pár feljegyzésem.

Vita: Maj 03 2009 04:25:49

Nekem is rólad, bibibi! Most megpróbálok udvariasabb lenni, elköszönök tőled, és mindazoktól, akik itt vannak még.

Talan: Maj 03 2009 04:33:11

Sajnálom! Annyit szerettem volna még kérdezni... tudod mit, megteszem akkor is, ha csak holnap kapok rá választ ;). Budapest van hozzátok a legközelebb?

Gungilla: Maj 04 2009 04:50:27

Sziasztok! Mindenekelőtt köszönöm Vita kedves marasztalását! Ha ilyen baráti marad a hangulat, nem lesz nehéz eleget tenni neki. Vita, Talan az incselkedő hangvételű párbeszédek tetszik... naggyon tetszik;)). Új szint hoztok vele a net világába. A játékeleményezéseket külön üdvözlöm! Bevallom, ma ezzel inspiráltatok megnyilvánulásra, ;) és csatlakozom hozzátok. Felkészültem én is a jegyzetelésre füzet, tollal. ;)

*

Vita: Maj 08 2009 04:10:18

Bocsánat... ezer bocsánat! Mikor elkészöntem Talantól, tudtam, kettő-három napig nem ülök géphez, de a feltorlódo feladataim ilyen hosszan tartottak toletek távol. :(Örülök, hogy távollétemben ennyi olvasóm volt, de ennél nagyobb érdeklődést kéretik a véleménynyilvánításokat illetően. :) :) Talannak: Ne ravaszkodj! :) Folyamatos provokálást határozta el velem szemben? :) Gungillának: jólesik az egómnak, ha szórá bírhatlak. :) A csatlakozásod örömmel fogadom, sőt, másokat is erre ösztönzők. Ezt talán Talan ;) :) nevében is kijelenthetem.

Talan: Maj 09 2009 04:12:17

Gungillának: természetesen az ötletem nem kétszemélyes. ;) Hegyezd a tollad!

Vitának: igen, mert provokálni olyan jó! ; Különben megérdemelted a hosszú hallgatásodért, bebebe. :) Ennyi távollét részemről senkinek, de főleg a fórumvezetőnek nem engedélyezett! :) :) Provokálást pedig nem én kezdtem bibibi. :)

Andrásra jó hatással volt a hajnali csevely. Kiszállt belőle a fáradság, hangulata elviselhető. Lehet, hogy állandó társaságra, könnyed bohémságra lenne szüksége? Mindenesetre sokkal derűsebbnek látja az előtte álló napot, mint mostanában bármikor.

*

Violka a konyhában ténykedett. Nem tudott kikapcsolódni a Talannal folytatott párbeszédből. Saját viselkedését furcsállotta. Nem jellemző rá a közvetlenség idegennel szemben.

- De el vagy varázsolva, kicsim - nézte az ajtóban állva Andor.

- Olvastátok a fórumot?

- Igen, és nem kis érdeklődéssel. Anyukáddal megállapítottuk, igencsak szimpatizál veled ez a Talan.

- Miből gondoljátok?

- Az egész megnyilvánulása erre utal: jóformán csak veled társalog, amint elkészönsz, eltűnik ő is.

- Szerinted mit akarhat?

- Merészség lenne messzemenő következtetést levonni, de vigyázz, nehogy Tibi húzzon csőbe!

- Tibi? Nem, neki nem ilyen kifinomult a stílusa. Ő azért megy a netre, hogy a pornóoldalakat bámulja. Különben is utálja a fórumokat.

- Na-na! Nehogy tévedj, nagyon vissza akar kapni. Azt pedig tudja, hogy te szeretsz fórumozgatni.

- Hmm... Jól elbizonytalanítottál. Ha tényleg Tibi, akkor nem fogok kesztyűs kézzel bánni vele.

- Ne hamarkodj el semmit! Bíz rá az időre! Ha komolyan akar toled valamit, mihamarabb lényegre fog törni. Ma fél hétre megyek.

- Még jó, hogy kijöttem reggelit készíteni. Parancsolj, máris hozzáfoghatsz, jó étvágyat!

- Isteni illata van a rántottádnak! Mm, az íze se kutya!

- Hívom anyut is, mert megmerevedik a tojás, és akkor már nem kóser.

Bement a szobába. Meglepetten látta, az édesanyja még mindig a számítógép előtt ült.

- Ennyire megtetszett a fórumozás, anyukám? - ölelte át a vállát nevetve.

- Nem rossz, jó szórakozás. Harmadszor olvasom végig a párbeszédeteket. Apukáddal arra gondoltunk, Tibi lehet, de ez a stílus nem rá vall. Ő nyeglén flegmatikus. Talan pedig intelligens, tanult valaki lehet.

- Én is pontosan ezeket mondtam apunak, de azért belém ültette a félszt. Az ördög nem alszik, vannak értelmes haverjai. Sokkal jobban figyelek majd, és amint gyanút fogok, törölöm az egész fórumot.

- Kár lenne. Nem valószínű, hogy rád találhat. Tegyük fel, véletlenszerűen idetéved, olvassa a bejegyzéseket, miből következtethetne rá, hogy közöd van hozzá?

- Hmm... Logikusnak tűnik az érvelésed. Eddig mindig a nevemen írtam be fórumokba. Miután sikerült megnyugtatnod, gyere reggelizni, mert máris tapló lett a rántottánkból.

HETEDIK FEJEZET

LOPAKODÓ VESZEDELEM

1.

Violka egyéni módon kapcsolódott a családi vállalkozás közösségi életébe. Reggelenként capuccinózás közben nyitva hagyta szobája ajtaját. Amíg átnézte a napi postáját, szemmel tartotta a folyosó, az aula belátható részének mozgalmas életét. Így zárkózottsága ellenére jól informált volt kollégáit illetően. Tudta, ha a társaság két legfeltűnőbb személye - Adél, Gyuri - jó hangulatban vannak, poénkodásuktól hangos a földszint; ha Adél megorrol valamiért Gyurira, dül-fül, és ha csak teheti, keresztbe tesz neki. Jelenleg egyik sem volt rájuk igaz. Adél nem kis feltűnést keltve, Viola szobája közelében várta be a közeledő fiatalembert. Így biztosra vehette, nem a véletlennek köszönheti, hogy fültanúja lehetett párbeszédüknek.

- Szia, állj már meg! Mindig úgy rohángalsz, képtelen az ember szót váltani veled.
- Parancsoljon, madonna kedves! - vágta magát vigyázzba.
- Ugyan, ne bohóckodj már! Komolyan szeretnék veled beszélni, lehet?
- Az mindig a témától függ. Mesélj, milyen értetlenség fészkelte be magát éberén kíváncsis-kodó elmédbe?
- Mostanában egy valami, de az nagyon. Magyarázd már el, nehogy hülyén kelljen meghalnom.
- Ezek szerint én úgy fogok, mert nem egy, de sok-sok mindent nem értek... Nagy bűnnek tartod, ha ennek ellenére egészen jól érzem magam? - vágott sajnálkozó arcot. - Na, de hallgatom, mi háborgatja önagsága becses lelkét, amit kegyednek nem, de nekem értenem kéne.
- Gyuri, menj a francba ezzel a hülye színjátékkal! Komoly, amit mondani akarok. Négy hónapja van nálunk a főnök lánya, aki ismerveim szerint a zsánereid fajtájából való, mégis csak tisztas távolságból méregeted őt.
- Nem is tudtam, hogy a megfigyelésed alatt állok. Miért érdekel olyan intenzíven, kit honnan mérícskélek? Szerva nálad!
- Csak. Netán az őseitől félsz? Ne vigyorogj, engem nem tudsz félrevezetni.
- Nem is akarlak, házisárkányok réme! Ezer alkalmam lett volna rá, ha ilyen szándékom lenne. Különben a „csak”-ra csak a válaszom - mondta széles mosollyal.
- Te szótekergető szélhámos! Tudom, hogy a nagy pofám miatt nincs sikerem nálad, azért segítenék be a kis mimózánál, hogy lásd, nem olyan rossz az, ha a nőnek néha véleménye és akarata van. Tapasztalatszerzésre fel! Légy legény a gáton, kisfiú, dobd be magadat az él-vonalba, mert kiábrándulok belőled! - mondta nem kis gúnnyal a hangjában.
- Lehet, hogy veled az a baj, neked nem csak néha? Bízd ide a dolgot, nem vagyok én annyira rosszul eleresztve, hogy hozzád járjak korrepetálásra szívügyekben - vágott vissza -, de ha ez az út a kiábrándításodhoz, ezen ballagok tovább.
- Hahaha! De vicces voltál! Jössz te még az én utcámba.

- Lehet, baby, csak arra kérlek, várd ki! De nehogy azt hidd, elkenem a témát, nem Viola az egyetlen, aki belefér az ízlésembe. Akad olyan is, akire itt nem vigyáz senki, mégis tiszteltben tartom a személyét - mosolygott kajánul, majd félig komolyan kérdezte: - Miért utálsz annyira Violtát?

- Mert ki nem állom a beképzelt majmokat. Olyan fennkölt pofával járkál köztünk, mintha ő találta volna fel a spanyol viaszt.

- Az imént még mimózának tituláltad. Mintha ellentét lenne az észrevételeid között.

- Ha van, hát van. Különbözik lehet, hogy nem is lenne nála sikered, szerintem ő a csajokra bukik.

- Na, ezt a baromságot honnan veszed?

- Saját felfedezés. Nem vetted még észre, hogy a szülein kívül csak Zsófit tünteti ki a társaságával? De őt aztán nagyon! Figyeld meg az undorító bűbáj mosolyát, amivel kitünteti őt.

- Ugyan, Adél nagyság, tedd magadat takarékra, amíg ki nem hozol a sodromból egészen! Csak nem azt akarod mondani, a te piszkos fantáziádba belefér, hogy Zsófi, aki boldog házasságban él a férjével, gyerekeivel, biszexuális? Na, hagyj függőben! - fordult meg indulatosan, magára hagyva Adélt.

Viola - ügyelve mozdulataira - felállt, méltóságteljesen ment a szemeteshez, és dobta be a két ujjal fogott cappuccinós poharat. Elnézve a lány mellett, becsukta az ajtót, ráfordította a kulcsot. Leült a számítógép asztalhoz. Nehezen tudta összpontosítani figyelmét. Hát ide jutott, egyesek lesbikusnak nézik. Őt a legkevésbé érdekli, de szegény Zsófit lehet, hogy annál inkább. Melyik lenne jobb, ha elmondaná neki, vagy ha nem? Töprengéséből halk kopogtatás zökkentette ki. Meglepetten állt fel. Gyuri állt a folyosón.

- Szia Viola! Bejöhetek?

- Szia, parancsolj! - állt félre.

- Utálok az udvariassági köröket, ennél már csak azt jobban, ha valakit hülyének néznek, ezért nyíltan megkérdezem tőled, mit hallottál az iménti épületes beszélgetésünkből?

- Adélnak köszönhetően szerintem mindent.

- Ez az ábra. Mit gondolsz a magasröptű társalgásunkról?

- Épp azon morfondíroztam, elmondjam-e Zsófinak, vagy ne.

- Már elmondtam neki. Csak azért jöttem be hozzád, hogy tudd te is, nem tartom magamat szemétnak, de ha Adél nem hagyja abba ezt a ronda mocskolódást, felhívom rá a főnök figyelmét.

- Nem tudom, miért szúrok neki szemet. Valóban egyedül Zsófival van némi kapcsolatom, de az is csak a munkaidőre korlátozódik.

- Tisztában vagyok vele. Zsófit jól ismerem, egy lakótelepen lakunk. Rád a szüleid miatt féltékeny, Zsófi pedig a közkedveltsége miatt. Téged a visszahúzódozó szerénységed miatt nem ismerünk, ezért próbál ellened áskálódni ez a kiállhatatlan házisárkány.

- Nem leszek emiatt lelki beteg - mosolyodott el.

- Bizonyítsd be neki, nem csak a szüleid árnyékában tudsz te mutatkozni köztünk. Gondolom, nem állítanak sarokba, ha nem velük ebédelsz - mondta grimaszt vágva.

- Jaj, dehogynem! Sőt, két hét szobafogságot kapok, és még a tévét sem nézhetem - kacagta el magát.

- Ebben biztos voltam - mosolygott rá. - Nem tartalak fel, látom, építed a mi felemás kapitalizmusunkat... Ahaa! Az én részlegem van műsoron?

- Igen. Remélem, ma, de legkésőbb holnap délre megkapod az elszámolást.

- Ne kényeztess el bennünket, mert gyarló módon fogjuk kihasználni a rakétasebességedet. Hamar elterjed ám, Viola hajt helyettünk is, akkor mi a csudának törjük magunkat, ráérünk leadni neki az utolsó pillanatokban az adatokat.

- Nana! Lassan az agarakkal, mert Violkának jó a szimata az ilyesmihez. Hamar rajtakap benneteket, és keményen torolja meg a visszaéléseteket - fenyegette meg játékosan Gyurit.

- Gyönyörű a mosolyod. Gondolom, nem tőlem hallod először.

Mivel választ nem kapott, gyorsan elköszönt:

- Oké, vegyük úgy, nem mondtam semmit. Témánál maradva, legyél velünk szigorú. További jó munkát, szia!

- Szia, Gyuri! Köszönöm a jóindulatú jelzésedet!

- Naggyon szívesen, kérlek szépen! Máskor is, ha rá tudsz szedni - nézett vissza rá mosolyogva.

Visszaült a géphez. Hogy kikapcsolódjon a Gyurival folytatott beszélgetésből, bekukkantott a fórumba. Beírta a következő kérdéseket.

Vita vitafóruma

Látom, két kedves látogatója van a fórumomnak. Sziasztok! ;) Újabb témákat kaptok tőlem.

Milyeneknek tartjátok a mai lányokat? Van-e elvárásuk az erősebb nemtől?
De hogy ki ne billenhessen a mérleg nyelve, érdekel a férfiakról is a véleményetek.

Talan: Maj 11 2009 11:40:37

Szia Vita! Úgy látom, a legjobbkor néztem be ide, azt remélve, találok újdonságot.

Vita Maj 11 2009 11:42:20

Volt egy icipici időm, gondoltam, nem hagyom a kedves érdeklődőket unatkozni.

Talan: Maj 11 2009 11:43:09

Kisregényt írhatnék a témákból, de ennyi időm jelenleg nekem sincs. Talán majd egyszer.

Vita: Maj 11 2009 11:47:58

Türelmetlenül várom a kisregényt! ;)

Talan: Maj 11 2009 11:50:20

Nem különben én a te... tetszel érteni: a TE véleményedet! :)

Vita: Maj 11 2009 11:51:55

„Mit remélsz? Mit remélsz? Mit remélsz? Ó mondd, az életedtől mégis mit remélsz?” :) Valahogy így szól a dal. Én pedig nem vagyok provokálható. De rendben, a neved alá odavéstem három türelmetlen strigulát!! :) Most viszont fórum bezár, Vita el és munkára fel! Mivel magunkra maradtunk, szia!

Talan: Maj 11 2009 11:53:53

„Talán mindent, talán semmit, de ha győz a józan ész, többre mész, és nem lesz oly nehéz!” Így folytatódik :) Türelmem egy szál sem, de kitartásom, igenis, van! :) Megoszthatnád velem, a türelmetlenséget hogy jelölöd?

Vita: Maj 11 2009 11:55:49

Lebuktam. :(Látod, ha maradok, kísértésbe esek. ;) Három felkiáltójel hullámos vonallal aláhúzva! Illanok, mint a kámfor, szia!

Talan: Maj 11 2009 11:57:21

:D Kösz! Jó munkát, szia!

2.

Violka a meteorológiai előrejelzést böngészte. Hétvégére kellemes kirándulóidő ígérkezett. A május, a tavasz a természetbe csalogatta. Azon töprengett, hogy aktivizálhatná látogatóit, akik csak olvasgatnak nála. Mostanában szinte kettesben társalognak Talannal. Jó lenne összehozni egy kis csapatot, akikkel jókat túrázhatnának. Lehet, hogy halva született ötlet, mégis lenne kedve megmérettetni magát, tud-e hatni rájuk? Sőt, bedobhatná a csalit a kollégáinak is.

Megnyitotta a „Kirándul a család” oldalt, a környékbeli ajánlatokat nézegette. Nem akar elfogultnak tűnni, de a börzsönyi utakat tartja a legkecsesebbeknek. Csóványos? Á, ott járt már eleget. Tovább lapozott. Fhú, de klassz, majd egy tucat börzsönyi út! Na lássuk! Csalódottan olvasgatta: a leírások elnagyoltak, térképjelölések vannak jórészt, pedig a személyes élményekből lehet megismerni az útvonalakat.

Andrásnak nehéz napja volt. Reggel vezérigazgatói tanácsülés volt, ami eltartott délig, csak utána robogott Fehérnyékre. A kollégái beszámolót vártak tőle, így útközben gondolta át a legfontosabbakat, amikről feltétlenül beszélnie kell.

Hazafelé zsongott a feje, rutinból vezetett. Alig tudott az útra figyelni, olyan iszonyúan lüktetett az agya. Kétszer majdnem belerohant a pirosba. Felkóválygott a lakásba, végignyúlt a heverőn, relaxálni próbált. Megszólalt a telefon. Kelletlenül nyúlt érte:

- Tessék! - szólt bele lehangoltan.

- Szia, Andriskám! - hallotta anyukája megnyugtató hangját.

- Szia, anya! Bocsika, rettenetesen fáradt vagyok, fáj a fejem.

- Akkor nagyon rosszkor zavarlak. Egész délután itt ül nálunk Klárka. Sírva könyörög, beszéljünk veled, mert beleőrül, ha végleg elutasítod őt.

- Ezerszer megbeszéltük már szépen, csúnyán: vége, hagyjon végre békén!

- An, értsd meg, nélküled nem kell az élet! - vette át a telefont.

- Sajnálom. Gondoltad volna meg magadat válás előtt. Semmi értelme a fenyegetőzésednek! Mióta elmentél, sem nyaralóra, sem jachtra nem tettem szert. A magasra ívelő igényeidet ma sem tudnám kielégíteni. Nem jött be az egyik milliomos, lépj tovább, majd bejön a másik... engem felejt el örökre! - csapta helyére a kézibeszélőt.

Ugyanazzal az indulattal rántotta ki a dugót az aljzatból. Próbált kikapcsolni, de akkora nyugtalanság volt benne, képtelen volt egy helyben maradni. Pattanásig feszültek az idegei. Lesétált a Duna-partra, leült a lépcsőre, a víz hömpölygő sodrása mindig megnyugtatta. Hajóbúgás zökkentette ki méltóságából. A folyó közepén haladt méltóságteljesen, megtörve a budai hegyekre a kilátást. Nézte a hajókorlátra könyöklő, mosolygó férfiakat, nőket, gyerekeket. Milyen jó nekik! Vidámak, gondtalanok. Egy kis pöttöm a korlátra mászott. A mellette álló férfi ölébe vette, puszilgatta.

A rohadt életbe, ő mikor veheti így ölébe a kislányát vagy fiát? Semmire nem vágyik jobban, mint ideális családi életre! - fordította el a tekintetét más irányba - Családi élet... Hmm... pillanatnyilag ez az, amittől a legtávolabb került. Talán örökre le kell róla mondania. Pár hónapja felcsillant előtte a halvány remény, Violkával talán megvalósíthatta volna, de hetek alatt vált a reménye köddé. Hol lehet az öntudatos, határozott lány? Érthetetlen, egy olyan törekeny kirakati baba, mint ő, hogy lehet annyira erős jellem? Igaz, kicsit önérzetesen sértődékeny, de megtanulta Klára mellett ezt a típust kezelni.

Hirtelen eszébe jutott Vita újabb két kérdése. Milyenek a mai lányok? Ha Klárára gondol, undorítóan kínálják fel magukat. Minden eszközt bevetve erőszakosak, ha az érdekeikről van szó. Viola ennek pont az ellenkezője. Csinosan, de szerényen öltözködik. Nem nagyzol, soha nem tartott az ebédszüneti kiruccanásaik alkalmával a kolléganőivel. A másik kérdés: a férfiakra vonatkozó elmélkedés nem köti le. Milyen lehet Vita, ha mondjuk nő? Hmm... Talán határozott, de szeretet általánosságok mögé bújni. Ez a típus nem vonzza, nem szeretné a partnerét folyamatosan fürkészni, provokálni, hogy valamit kicsaljon belőle. Persze, ha férfi, lehetnek pozitívak ezek a tulajdonságok, csak nem minden nőnél jön be ez a mentalitás.

Eszmefuttatásától megnyugodott, elmúlt a fejfájása. Hazasétált. Eltökélte, válaszol Vitának. Felgyorsította lépteit. A lakásba érve azonnal bekapcsolta a számítógépet. Kíváncsian nyitotta meg az oldalt. Meglepetten látta, nincs hozzászólás. Mi történhetett? Miért nem írnak a jelenlevők? Hat személy tartózkodik az oldalon, mi a csudát csinálnak? Na, majd aktivizálja őket!

Vita vitafóruma

Talan: Maj 15 2009 20:14:29

Kénytelen vagyok meglepetésemnek hangot adni. Miért ez az érdektelenség? Szerintem két olyan témafelvetés van előttünk, ami nagy általánosságban a legtöbb ember érdeklődésének középpontjában áll, hozzászólást mégsem látok. Hát jó, álljon itt elsőként az enyém, hátha felbátorítok vele másokat is.

Milyenek a mai lányok/férfiak? Két rendkívül fura szerzetei a Földnek. Bevallom, nekem a múlt századiak jöttek be jobban. Akkor a férfi még férfi volt, udvarolt, kereste a nők kegyeit. Ma tátott szájjal várja, hogy a sült galamb a szájába repüljön... Talán még megrágnia se kelljen, másszon le a torkán. De nem beszélhetek pozitívabban a nőkről sem. Átvették a férfi szerepét, ők szólítják le őket, provokálják intimitásokra. Ma már nincs óvatos kerülgetés,

udvarlás. Ehelyett leszólítás, csókolózás és irány az ágy! Érzelemmentes, silány kapcsolatok alakulnak ki, amik jó, ha pár hónapig tartanak. Ráunnak egymásra, továbbállnak. Nem jobb a képlet akkor sem, ha netán évekig gyötrik egymást. Ez esetben összehoznak egy-két gyereket, kicsapongó életformát folytatnak. Egyik a diszkóba, másik a kocsmába jár. Ha véletlenül az otthonuknak nevezett szálláshelyükön összetalálkoznak, nagy ordibálások közepette jól összeverekednek, vagy a férfinak nevezett vadállat veri össze kegyetlenül ágyasát. Majd egymást tönkretéve érzelmileg, ugyancsak továbbállnak egymás életéből, egyikük maga után hagyva gyerekeit örökre. Brr, borzalom!

Bevallom, amikor elgondolkodtam a két témán, szebb gondolataim voltak, de a személyes tapasztalataim ezt hozták felszínre belőlem.

Patak: Maj 15 2009 20:22:56

Sziasztok! Kösz, Talan, a bátorítást. Véleményeddel mélységesen egyetértve keresem azt a lányt, aki itt felejtődött az általad említett múlt századból. Keresem, évek óta keresem, de hiába. Téged olvasva erősödik bennem a kialakult meggyőződése, manapság nincs ilyen.

Talan: Maj 15 2009 20:30:02

Felvázoltam a legsötétebb képet, hogy szóra bírjalak benneteket. Örülök, hogy sikerült. A mondottakat nem cáfolva, állítom, vannak még erkölcsös fiatalok, de ők az utcák, diszkók és efféle - ma divatos szórakozóhelyek - helyett otthon foglalják le magukat, értelmesebb dolgokkal - tanulással, olvasással.

Hableany: Maj 15 2009 20:42:26

Köszönöm, Talan! Bevallom, én azért nem mertem eddig írni, mert nem az általad elsőként jellemzett táborat gyarapítom. Rólunk pedig manapság ugyebár nem trendi említést tenni. Eddigi megszólalók alapján úgy tűnik, ezen a fórumon nagyobb az őszinteség, mint bármelyiken, amiket eddig olvastam. Ezért merem megírni, elmúltam harminc éves, magányosan élem az életemet, mert remény sincs rá, hogy megfelelő partnert találjak magamnak.

Patak: Maj 15 2009 20:47:11

Szia Hableány! A bemutatkozásod alapján szívesen megismerkednék veled, hátha pont egymást keressük. Én harmincnégy éves vagyok, érettségizett vállalkozó, Fejér megyében élek, közel Fehérvárhoz. Örülnék, ha össze tudnánk hozni egy személyes találkozót.

Hableany: Maj 15 2009 20:51:17

Húha! Nem vagy egy picit sem rámenős! ;)

Patak: Maj 15 2009 20:54:49

Ha egy állandó, közös oldalon lennénk, nem ezt a módját választom az ismerkedésnek. De akárcsak téged, engem is a véletlen sodort ide. Butaságnak tartanám, ha emiatt esélyt sem adnánk magunknak. Egy találkozó eldöntheti, lesz-e folytatás, vagy marad minden a régi. Kérlek, válaszolj!

Hableany: Maj 15 2009 21:01:12

Valahol érzem, igazad van, bár nem kis szorongás van bennem. Utálom a kudarcokat. Na mindegy, legyen akaratod szerint. Én a Velencei-tó partján élek, de nem mint brekeke. :)

Patak: Maj 15 2009 21:04:01

:) :) Gondoltam. Igaz, csak abból, hogy békanyelven nem értek. :) Komolyra fordítva a szót, köszönöm a lehetőséget, élek vele, máris átváltok privire, sziasztok!

Hableany: Maj 15 2009 21:11:34

Oké, figyelek!

Talan: Maj 15 2009 21:12:27

Ez remélem, szépen összejön. :) :) Ha igen, fog neki Vita örülni.

Patak: Maj 15 2009 21:13:21

A proféta szóljon belőled! Ide még biztosan visszatérek, tetszik az oldal, de most megyek, szia!

Talan: Maj 15 2009 21:14:21

Szerencsés egymásra találást! Szia!

Nyitva hagyta az oldalt, lesz-e még újabb hozzászólás. Kezébe vette egy amatőr szerző könyvét, amit már két hete nem tudott folytatni, pedig ilyen esküvőre vágyik, amelyet Győző szervezett Adriennek.

Próbált a regényre koncentrálni, de gondolatai el-elkalandoztak. Mivel a fórumban nem volt változás, lekapcsolta a gépet, egy vastag pléddel és a regénnyel kifeküdt az erkélyre. Pár sort olvasott, majd türelmetlenül lerakta maga mellé a könyvet. Elkedvetlenítette az a felhőtlen szerelem, ami a sorokból áradt. Csak felerősíti benne a boldogság utáni vágyát.

Tekintetét a csillagfényes égbolt vonzotta magához. Arra gondolt, milyen jó lenne, ha valahol Viola is épp most kémlelné a horizontot. Gondolatátvitellel üzenne meg neki, nagyon hiányzik! Bárcsak üzenne a fénylő csillagon át, ami most is ott ragyog a Göncölszekér mellett: - Maga is nekem, András. Boldogan keresné fel. De hiába bővöli az eget, a ridegen ragyogó fényesség semmit nem sugall. Mélázása közben álomba szenderült.

NYOLCADIK FEJEZET

HAMUPIPŐKE SEGÍTS!

1.

Violka nagy világosságra ébredt. Felült, ijedten nézett az órára. Megnyugodott, nem aludt el, hiszen még csak fél három múlt. Szemét dörzsölte, az ablak felé fordulva látta, a hold süt telibe az ágyára. Kiment az álom a szeméből. Két összefont karjára helyezte fejét, a mennyezetet nézte. Eszébe jutott, tegnap este be sem kukkantott a fórumba.

Kiugrott az ágyból, mosdás után magára kapta köntösét, leült a géphez. Nagy érdeklődéssel olvasta a bejegyzéseket. Tetszett a játék eredménye. Úgy néz ki, egy pár máris egymásra talál.

*

Vita: Maj 16 2009 02:54:05

Sziasztok! Kicsit furcsán érzem magam így egyedül, de lelkesít az esti aktivitások! Örömmel üdvözlöm a két új tagot, akik megtiszteltek bejegyzéseikkel! Külön öröm számomra a fórumról alkotott véleményük. Kedves Hableány, Patak! Minden erőmmel drukkolok, hogy találkozásotok eredményes legyen, találjátok meg egymásban, akit kerestek! De önzőségem nem tagadva, szeretném, ha hozzám is hűek maradnátok. :D

A témához: Milyenek a mai lányok és elvárásaik?

Hmm... milyenek is? Talan fejtegetéseit olvasva jót mosolyogtam, mert ha nem is szó szerint, de a második reakciójával érveltem volna. :D Annyival egészíteném ki, a szerepcserének köszönhető a fiatalok elmagányosodása. A felületesebben élőknel logikus a magyarázat, ahol nincs érzelem, nincs kitartás, felelősségvállalás. A komolyabbaknál azért törvényszerű, mert a lányok nem kezdeményezők, a srácok pedig a könnyebb megoldást választva, más elfoglaltsággal kötik le magukat, tehát a gyengébb nem hiába várja, az elkényelmesedett teremtes koronái nem száguldanak értük szőke herceggként fehér lovon.

*

András arra ébredt, áthültek a tagjai. Felkelt, a zuhany alá állt, olyan forró vízzel permetezte magát, amelyet a bőre elbír. Átmelegedve kávét főzött, leült a géphez.

Vita bejegyzése jó érzéssel töltötte el, nem hiába provokálja, kezd közvetlenebb stílusban írni. Nézte a bejegyzése dátumát, csaknem egy órája írta, de talán ő lehet a másik jelenlevő.

*

Talan: Maj 16 2009 03:45:35

Szia, virrasztó! Reménykedem benne Vita, te vagy még a gépnél.

Vita: Maj 16 2009 03:46:29

Szia Talan! Igen, nem tudok aludni, pótolom a tegnapi hanyagságom.

Talan: Maj 16 2009 03:48:14

Csalódásként éltem meg, hogy estig egyetlen bejegyzés sem született. Bár egy rövid időre életre keltettem a fórumot, de aztán ismét csak olvasók voltak az oldalon. Ami a személyedet illeti, tetszik a változást. Sokkal kellemesebb máris a légkör a közvetlenebb hangnemtől. Szerénytelenül bár, de ezt a magam számlájára írom.

Vita: Maj 16 2009 03:50:54

:-) Oda a piros pont! Nyílt listán leszoktam a közvetlenségről. Zöldfülű netezőként barátkozóbb voltam, aminek aztán nyelhettem a keserű piruláit. Valóban unszolásodra váltottam, de csalódást okoztál nekem... hol van a beígért kisregény? ;)

Talan: Maj 16 2009 03:53:20

Jogos a reklamálásod, a kisregény itt él bennem, de olyan mélységekbe nyúlik, ami igencsak súrolja a magánszféra határait, amit nem vállalok fel a nagy nyilvánosság előtt. Ha behatóbban érdekel a témáról a véleményem, magánüziben adj elérhetőséget és szívesen megosztom veled.

Gungilla: Maj 16 2009 03:57:07

Sziasztok! Bocs, hogy a csapos közbeszól, de véleménye van, amit nem tud magában tartani. ;) Bár sokban megegyezik Talanéval, Vitáéval, annyival egészíteném ki, ami mostanában foglalkoztat. A jelenség veszélye az elmagányosodás mellett a depresszív hangulat, a letargia, a céltalan életvitel. Ez ellen pedig mielőbb fel kell vennünk a küzdelmet, mert elkeserítően zülleszt a fiatalság szemléletét, világképét, a dolgokhoz való hozzáállását. Bár felfedezhető egy-egy kitörési kísérlet, de szerény véleményem szerint, hatékonyan csak társadalmilag érhető el eredmény. Tisztában vagyok vele, hogy a témában nekünk, pedagógusoknak van nagyobb felelősségünk, de családi háttér nélkül nem megyünk sokra, egyoldalúan nem lehet célt érni. Töprengéseim során kezd az a véleményem formálódni, a folyamatot egy hasonló ifjúsági szervezet állíthatná meg, mint amilyen a múlt században a KISZ volt. Még mielőtt megköveznétek, a megvalósítást természetesen a mai társadalmi helyzetnek megfelelően képelném el, szigorúan politikamentesen.

Kotekedo: Maj 16 2009 04:03:56

Sziasztok... Hűha, hol is kezdjem? Hogy késői csatlakozóként se térjek el a szabálytól: pedagógus lévén a kicsik tudásának gyarapításával, lelkük gyomirtásával foglalkozom. A Pilis-hegység nyugati lejtőin tengetem magányos életemet. Talán ebből adódik gonoszkodásom. Legfőbb jellemvonásom a kákán is csomót keresek, és nem áll meg előttem az, akinél talállok. ;) Ennek ellenére kénytelen-kelletlen elismerem, ezúttal nem akad kötekednivalóm. Bevallom, gyanakodva figyeltem társalgásokat. Egyszerűen nem hittem el, hogy nem felszínes mézesmázaskodás folyik itt is. Rettenetesen utálom a csöpögős nyavalygásokat. A hangulat vonz hozzátok. Mind gyakrabban kapom magam azon, igyekszem letudni kötelezettségeimet, hogy géphez ülhessek mielőbb bekapcsolódni témáitokba. Mielőtt jómagam is átmennék bűbájba, lássuk a lényegét! Általában csak olvasgatok, és ha nincs kötekednivalóm, nem szaporítom a szót sehol. Most azonban igazat kell adnom Talannak, a pozitív megnyilvánulást nem szabad ellaposítani. Engem Gungilla lesújtó, de klassz kezdeményezésre serkentő hozzászólása buzdít véleménynyilvánításra.

Kedves Gungilla!

Kolléga lévén mélységesen osztozom nézeteidben. Szívesen dugnám veled össze buksimat, hogy ne magányos farkasként küszködj problémalátásoddal. Jómagam azzal teszek a jelenség ellen, hogy már az alsó tagozatosoknak kirándulásokat, közös játékdélutánokat szervezek. Szerintem nagyszerű próbálkozás lenne, ha mondjuk közös gyereknapot szerveznénk.

Ha már a javaslatoknál, ötleteknél tartok, kedves Vita, ha nem veszed rossznéven, neked is lenne javaslatom a fórum tematikájának bővítésére: érdemes lenne magánéleti morzsákkal, történetkével tarkítani a palettát, hogy az ilyen kényelmes betűmolyok, akik lusták a könyvtárakat, újságárusokat járni - na most jól bemutatkoztam -, több olvasnivalót találhassanak nálad. Mivel mondandómmal túlzottan igénybe vettem türelmeteket, sürgősen eldugulok, mert mondanivalóm, mint a tenger, de majd apránként csöpögtetve adagolom. ;D

Vita: Maj 17 2009 04:13:57

Örömmel üdvözöllek, kedves Kötekedő! Köszönöm, hogy véleményeddel megtisztelsz! Nem különben méltatásodat, valamint izgalmas ötletedet a paletta bővítésére vonatkozóan! Naggyon tetszik. Talán nem illik, de azonnal visszadobnám a labdát, előtted a lehetőség! Szívesen olvasnék jómagam is ilyesmi szösszeneteket. Ezáltal jobban megismerhetnénk egymást, úgy hogy buzdításom kiterjesztem minden kedves résztvevőre.

Kedves Talan, tegnap ismét búcsú nélkül tűntem el, de sürgős teendőim szólítottak el a géptől. Kérdésedre a válaszom, igen, érdekel. Megtiszteltetésnek veszem, ha megosztod velem.

Talan: Maj 17 2009 04:16:32

Barátsággal üdvözöllek én is, Kötekedő! Sziporkázó személyiséged színesíti a palettát. Ne tagadd meg magadat, kedvelem a kötekedő alkatokat, velük lehet jóízűen vitatkozni, érvre érvet halmozni. :D Tetszettek a Gungillát buzdító ötleteid. Valóban ti pedagógusok tehetnétek a legtöbbet a közösségformálásokkal a még fogékony ifjúság körében. Csírájában kell elfojtani a negatív folyamatokat. Gungilla nézetével egyetértek. Voltak olyan barátaim, akik KISZ-esek voltak. Tőlük tudom, klasszul érezték magukat a szervezett kirándulásokon, összejöveteleken és bulikon. A legkevésbé szólt ez akkoriban már a politikáról. Vita, mielőtt meg gondolnád magadat, élek a felkínált lehetőséggel ;D de előre figyelmeztetek, számolnod kell türelmetlenségemmel, tehát mielőbbi viszontválaszt várok! :D

Kotekedo: Maj 17 2009 04:20:08

Ha itt vagytok még, Vitának megköszönöm a buzdítást, amint kibuggyan belőlem valami élvezhető töci, előállok vele, de addig is töletek várok ihletet, olvasnivalót. :D Gungillának pedig örömmel ajánlanék fel hasonló ötletet a további kommunikálásra, mint Talan Vitának.

Vita: Maj 17 2009 04:24:47

Vagyok még. Hmm... Úgy tűnik, felütötte fejét a fórumon a szimpátia szerinti félrevonulás... Tetszene a dolog, ha ez nem a fórumtól való elfordulást jelentené. Na majd töröm a fejemet, mit tehetek ellene. :-) Olvasnivaló tekintetében tőlem sajnos csak amolyan elmélkedő memoár-féleséget várhattok, ami inkább gondolkodtató, mint szórakoztató. Úgyhogy humorral megáldott fórumozóim írásra fel! :D Talannak: figyelek, és ígérem, ha belefér a reggeli teendőimbe, válaszolok, még mielőtt elmegyek itthonról. De egy kérésem nekem is lenne... a

magánüzenetváltás legyen a játék része. Magam részéről még nem tudnék tippelni, de szeretném, ha itt a nyilvánosság előtt rántanánk le a leplet magunkról.

Talan: Maj 17 2009 04:27:52

Én is várom érdeklődéssel a komoly és humoros epizódjaitokat!

Vita, nem vagyok a jónak elrontója, velem lehet egyezkedni, de annak ára van. ;)

Vita: Maj 17 2009 04:29:53

Na Talan... igazán, nem ér feltételeket szabni. :D

Talan: Maj 17 2009 04:30:28

:D Biztosan ismered a mondást: a „Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen”. :) Komolyabban pedig: a kölcsönösség híve vagyok, őszinteségért őszinteséget várok. Kedvet kaptam Kötelkedő társunktól az ötletadásokra: izgalmassá tehetnénk a játékunkat, ha nem várnál az írásomra, hanem velem egy időben kaphatnék tőled egy bővebben kifejtett, komolyabb fajsúlyú memoárt.

Vita: Maj 17 2009 04:33:01

Izgi az ajánlatod, de amint az órára néztem, repülnek azok a nyavalyás percek, úgy hogy bánatomra a teljesítésére csak a későbbiekben lesz módom, mert a mozdonyvezető bánatomra még mindig tájékozatlan az elfoglaltságaimat illetően. :D Arra viszont bizton számíthatsz, csak akkor fogom felbontani az E-mail-ed, ha visszajeleztél, ott van nálad is az enyém.

Gungilla: Maj 17 2009 04:35:27

Sziasztok! :D Remek! Kezd izgalmassá válni a keresztbe folytatott társalgásunk, ;) csak tudjuk kihámozni, mikor ki kivel óhajt eszmét cserélni. :D Vitának: Örömmel csatlakozom Kötelkedő eredeti ötletéhez. Nem szeretnék tolakodónak vagy szerénytelennek tűnni, de van írásom a kis tanítványaimmal, élethelyzetemmel kapcsolatban megörökítve, amit érdeklődés esetén szívesen megosztanék veletek. Kötelkedőnek: Oké, várom magánban a további javaslatodat, amíg ideér összekapargatom a sajátjaimat. :D

Vita: Maj 17 2009 04:40:37

A fórumon belül nyitok egy topikot az írásainknak, úgyhogy Gungilla várom a történeteidet!

Gungilla: Maj 17 2009 04:47:39

Rendben, előhalászom a füzetem, amiben gyűjtögetem őket. Kicsit átpofozgatom a jobbakat és felrakom.

Vita: Maj 17 2009 04:50:11

Várom!

Kotekedo: Maj 17 2009 04:52:01

Gungilla, várom én is türelmetlenül! Ha tegnap juttattál volna hozzá is későn lenne ;) :)

Gungilla: Maj 17 2009 04:58:05

Aranyosak vagytok! Ígérem, még a mai napon foglalkozom a témával.

KILENCEDIK FEJEZET LEVELEZÉS

VITA - VITAFÓRUMA ÜZENETEK

Mivel magánüzeneteinket is olvashatja illetéktelen személy, arra szeretnék kérni, adj e-mail elérhetőséget, hogy levelem oda küldhessem. Az enyém: bjk13vlsg0@talan.csokolom.hu

Szia, az e-mail címem: Vita@paff23.tddmg.com, és megegyezésünk szerint, várom a visszajelzésedet!

Szia Kedves Vita!

Levelem - óhajod szerint - a titokzatosság megtartásával, csak részleges bemutatkozással kezdem: huszonkilenc éves vagyok, a sorstól elszenvedett pofonoktól sok keserű tapasztalattal a hátam mögött. Ezt azért tartom fontosnak megjegyezni, mert mondanivalóm messze nem lesz pozitív kicsengésű.

A véleményem saját élettapasztalataim, megfigyeléseim alapján formálódott bennem... Ám mivel személytelenül kell kifejtennem, imitt-amott nehézkes lehet számodra, amiért elnézésedet kérem.

A csaknem egy évtized párkapcsolatom egy személyhez fűződik, ebből hatot tesz ki a házasságom, az utolsó csaknem kettő volt független. A kezdeti szakasz a diákéveimre húzódik vissza, ami adhat némi magyarázatot rá, miért alakultak úgy a dolgaink, ahogy.

A volt párommal házasságkötésünk előtt a helyzetünkből adódóan elég ritkán találkoztunk. Mai eszemmel ezt tartom a legsúlyosabb hibának. Ő dolgozóként (plusz öt év írandó a javára), én másodéves egyetemistaként kezdtünk együtt járni. A másik elhibázott lépésnek azt tekintem, hogy túl távan értelmeztük kapcsolatunkban a személyi szabadságot; nem beszéltük meg egymással az apró-cseprő dolgainkat. Ebből adódóan, összekerülésünkör alig-alig ismertük egymást; egyfajta távolságtartás alakult ki köztünk. Másfelől a későbbiekben, amikor én már szükségét éreztem volna közvetlenebb kapcsolatnak, rákérdeztem, hol járt, ha a munkaidejéhez képest túl későn jött haza, számonkérésként élte meg, és kikérte magának. Én balga, helyett, hogy ilyenkor gyanakodtam volna, igyekeztem toleránsan elfogadó lenni. Mindennek törvényszerű következménye lett: váratlanul ért a bejelentése, ne haragudjak, úgy érzi, kiürült a kapcsolatunk, nincs mondanivalónk egymásnak. Ezzel magyarázta meg, hogy belépett valaki az életébe, akivel boldogabb tudna lenni. Az illető kérte tőle, váljon el tőlem és kísérje el őt az amerikai konferenciakörútjára. Úgy döntött, elmegy vele. Távollétében váltunk el. Szavakban kifejezhetetlen csalódást okozott. Végtelen cinizmusnak tartottam vigasztalónak szánt szavait: drukkol nekem, hogy megtaláljam azt a személyt, aki többre becsüli majd a ragaszkodásomat, hűségemet, mint ő.

Mérgezett nyilával ütött seb lelkem mélyéig hatolt. Lesújtva álltam, megalázottnak éreztem magamat. Mély depresszióba estem, amiből csak nehezen gyógyultam ki. Ma már úgy érzem, ez a csalódás érlelt felnőtté.

Lelki felépülésem egy kedves személynek köszönhetem, aki az életem második csalódása, ami egészen más természetű, mint amit a házastársamtól kellett elszenvednem. Ő ugyanis mit sem sejt az érzéseimről. Kapcsolatunk - amennyiben azok az ártatlan együtt töltött fél órák annak nevezhetők - mindössze két hónapra tehetők. Bár szimpátiám valamilyen szinten viszonzottnak volt mondható - egyértelműen érezte velem, kedvel a társaságomban lenni -, nyíltan mégsem vállalta fel. Az igazsághoz tartozik, a lehető legrosszabbkor fedeztük fel egymást. Én még a csalódásom okozta sebeim nyalogattam, ő pedig akkortájt küzdött elromlott párkapcsolatának felszámolásával, ami szemlátomást megviselte.

Lett volna türelmem kívánni, amíg letisztulnak körülöttünk a dolgok, de időközben sajnos a sors közbeavatkozása következtében elsodrótunk egymástól. Ebben hunyó vagyok, mert bátorság híján nem fedtem fel előtte nyíltan érzéseimet, nem közöltem vele az életemben hirtelen beállt változást. Az utolsó találkozásunkkor ez volt a szándékom, amit az elutasító viszonyulásával akadályozott meg. Utólag derült ki, végzetes hiba volt részemről, mert mire korrigálhattam volna, idegen helyre távozott. Hát ezek a tényezők formálták véleményemet, amiket nem akartam a nyilvánosság elé tárni.

Amint történetem igazolja, a volt párom neméről meglehetősen ambivalens véleményem alakult ki. Válásunkkor megfogadtam, kerülni fogom a komoly érzelmekkel járó kapcsolatokat, amit a másik személy órák alatt változtatott meg bennem.

Ejha! Amint látom, csapdába kerültem, beszámolómmá önvallomássá kerekedett. De válaszként tőled is ilyesmit várok ám ;). Komolyra fordítva a szót, reménykedem benne, kitárulkozásommal személyedben bizalmas barátira találhatok, aki hiányzik az eddigi életemből. Hmm... egészen felvillanyozott a gondolat! Játékunk kezd izgalmassá válni, hiszen mostantól a többiek előtt valódi titkunk van, ami szorosabban köt bennünket egymáshoz, mint hozzájuk. ;)

Baráti üdvözzettel: Talan

*

Miután befejezte a levélírást, izgatottan járkált, de tekintete a gépen volt. Nem értette, miért dobog torkában a szíve. Talán a közös titok miatt? Lehet. Bár ő nem bonyolította volna tovább a személytelenséget, de be kell látnia, így az izgalmasabb. Közben azt latolgatta, Vita mer-e hozzá ilyen őszinte lenni... és helyes volt-e részéről egy idegennek - akit virtuálisan is épp csak ismer - felfedni a múltját... de igaz barátira vágyik, annak pedig előfeltétele az őszinteség. Talán nem csalja meg érzése, kockáztatnia kellett. Hol késik ennyi ideig? - türelmetlenkedett.

Végre megjelent a bal felső sarokban a forgó boríték. Odaült, visszajelzett Vitának, indulhat a sok mindent eldöntő párbeszéd. Izgalommal nyitotta meg levelét.

*

Szia Talan!

Belevittelek egy olyan játékba, amiről amióta nekiültem írni, fogom fel, milyen komisz vállalkozásra készítettem magunkat. Mivel sejtésem szerint tőled valami vallomásfélére számíthatok, magam sem adhatom ennél lejjebb. Hogy én kétszeresen dőltem saját kardomba, megérdemlem, :) de tőled bocsánatod kérem.

Hmm... írjak magamról egy csaknem ismeretlen személynek, ez sem egyszerű, de hogy ezt az én ragaszkodásomnak köszönhetően szabályaink szerint - az inkognitónk megtartásával -, háát, mit mondjak, pokoli nehéz lesz. Bár nem tartom magamat fantáziátlannak, most mégis keresem a szavakat, mit is írjak... hogy is írjam? Na jó, kezdem azzal, a fórumomban vázolt

véleményed őszintén meglepett, mert a gondolataimat kerülgetted fejtegetésseddel. Komoly fejtörést okozott, mivel bővíthetném ki.

Magamról: a lelkiállapotomat tekintve nem igazán vagyok toppon. Fél éve hagytam magam mögött egy kétéves kapcsolatot, amiben súlyosan csorbult az önbizalmam, az önbecsülésem. Hogy ez így alakulhatott, annak sajnos részese voltam. Ma már tudom, azonnal faképnél kellett volna hagynom az illetőt, amint felismertem hihetetlen egoizmusát, undorítóan önző viszonyulását. De mint minden jóhiszemű fiatal, aki szerelmes, elvakultan hittem, megváltoztathatom. Nehéz volt a szakítás, mert ő makacsul kapaszkodott belém.

Végre szabad vagyok, tudatosan dolgozhatom azon, hogy azzá válhassak, aki valaha voltam. Társaságra nagy szükségem van, az emberek véleménye érdekel, játszani szeretek, ezért nyitottam a fórumot. Nagy élvezettel olvasom, és furcsa izgalommal reagálok a legkülönbözőbb felvetésekre.

Rengeteg dolog érdekel, teljes lendülettel vetem bele magamat a jó értelemben vett élet sűrűjébe. Látom, párkapcsolat nélkül is klasszul feltalálom magamat, nem hagyok időt a fölösleges töprengésre, az elmagányosodásra pedig végképp nem!

Most például a túrázás gondolata foglalkoztat. Kirándulni gyerekkorom óta szeretek. Belevettem hát magamat a leírásokba, élménybeszámolókbba. Ha találok kedvemre való útvonalat, csoportot szervezek, akikkel együtt barangolhatok majd. :) Eleinte úgy gondoltam, a kollégáimat célozom meg, de nem lenne rossz a fórumtagokból összehozni egy kis csapatot.

Már csak egy adósságom maradt, az életkorom: huszonkettő éves vagyok, azaz leszek. Mondanák sokan: előttem az élet! Én pedig kis keserőséggel bár, de jóhiszeműen biztatom magamat: „hajrá, Vita, előre!”

Remélem, sikerült megfelelnem a kihívásnak, és talán jobban ismersz, mint fél órával ezelőtt.

Búcsúzom tőled baráti üdvözléssel: Vita

*

Egymás után kétszer olvasta el. Az asztalon könyökölt, tenyerébe temette arcát. Szó, ami szó, az ő élete sem problémamentes. Közös gondok, közös érzések... Félszavakból is érthetik egymást. Átfutotta még egyszer a terveit, elképzeléseit.

Hmm... Vita csak férfi lehet. A nők nem ilyesmivel akarnak kapcsolódni. Őket a könnyed szórakozás vonzza. Remek gondolat. A túrázás kemény fizikai megterhelés, ami jól oldja a szellemi munka stresszét. Közösségben lehet oldódni. Hétközben, ha igényli, segít az útvonal kiválasztásban. Sőt, be is járhatnák, mielőtt a csoporttal nekivágnak. Ha Vitának nincs hozzá kedve, vállalkozik rá egymaga is.

Eszmefuttatásától megnyugodott, elégedetten ment ki az erkélyre. Teleszívta tüdejét a hajnali friss levegővel. Nézte a kirándulásra csábító budai hegyvonulatot. Nagy kedvet érzett hozzá, hogy a hétvégén célba vegye valamelyik tagját. Csodás lenne a jövő héten előállni valami kecsegtető ajánlattal. Elvégre minden elmélet annyit ér, amennyi abból a gyakorlatban megvalósul.

*

Viola újból és újból olvasta András levelét. Meglepetten állapította meg, ha szabadon engedi fantáziáját, és Talant férfinek képzei, akár lehetne András is. De nem... ő már valahol Amerikában éli mindennapjait. Rég elfelejtette a kis mérlegképes könyvelőt, akivel az ebédidejét töltötte. Hiszen azt sem tartotta fontosnak, hogy elköszönjön tőle.

De hogy a csudában létezhet, hogy Talan és az ő története ilyen félelmetes hasonlóságot mutat? Mindegy, ezen kár agyalnia, hiszen lehet, hogy Talan nem is férfi, hanem nő. Sőt, amint a bejegyzéseit nézi, egyre biztosabb ebben. Ennyi mosolykaraktert férfi nem alkalmaz.

Kis hangjelzés zökkentette ki mélézéséből. Levele jött Talantól.

*

Szia Vita!

Leveled olvasva meglepetéssel állapítottam meg, van hasonlóság a múltunkban. Biztosan ismered Nagy Bandónak a humoreszkjét: Mi negyvenhetesek félszavakból is értjük egymást (lehet, hogy a cím nem szó szerinti idézet). Köztünk ugyan hét év különbség van, mégis igaz ránk. :)

Tetszik a jövőbeli elképzelésed, szívesen csatlakoznék hozzá. Jó feszültségoldónak tartom a természetjárást. Szerintem nem kéne a megvalósítással várni. Seperc alatt össze lehetne hozni egy kis csapatot a kettőnk munkahelyén, amihez csatlakozhatnának a fórumtagok is. Tíz fő már jó társaság lehet.

A leveled olvasása után az erkélyen állva néztem a Budai-hegyeket, és nagy kedvet kaptam hozzá, hogy valamelyik hétvégén valóság lehessen az elképzelésed. Miért ne kezdhetnénk ott? De ha jobb ötleted van, eltéríthető vagyok. :)

Várom válaszodat: Talan

*

Szia Talan!

Te aztán nem tévovázol!;) Nincs ellenemre az ötleted, bár a Budai-hegyeket úgy ismerem, mint a tenyeremet. Lenne ajánlatom: én a lakóhelyem környezetét szándékoztam bebarangolni. :) Persze ebben egyezkedhetünk, mindenekelőtt fogjunk bele a toborzásba. Magam részéről máris körbejárok a cégnél.

Már csak bentről írok, ha az időm engedi.

Baráti üdvözléssel búcsúzom: Vita

*

Szia Vita!

Rendben, figyelőállásba helyezkedem napközben. Szívesen segítek az útvonal kiválasztásban, amennyiben megosztod velem, hol, merre is élsz?

Várom válaszodat: Talan

*

Szia Talan!

Mérget mertem volna rá venni, hogy azonnal válaszolsz. :) Bennem pedig három kíváncsi vénasszony és egy gonoszkodó ördög veszett el. :D

Szeretném köztünk továbbgörgetni a játékszenvedélyt. Nem adom könnyen magamról az infókat. :) Körülírom, hol lakom, találd ki!

A település Pest megye északi részén, hazánk legnagyobb folyójának ölelésében, a déli Börzsöny nyugati oldalán, egy káprázatos völgyben, kedves kis patak partján fekszik.

Ajánlatod szívesen veszem. Amíg eredményre jutsz, Vita el. :)

*

Szia Vita!

;):D Hát azt a mérget én is gondolkodás nélkül vehettem volna be... Akkor fele esély lenne rá, hogy végzetes tette szánánk el magunkat. :D Szóval biztos voltam benne, hogy még most válasz jön, és ismét valami ravaszsággal állsz elő. Oké! Hogy milyen eredménnyel fejtettem meg a rejtvényed, árulják el az ajánlataim.

Küldeményedet izgalommal várom, és hogy kísértésbe ne ejtselek ismét:

Talan kikapcs! ;)

*

Szia Talan!

Nem baj, jobb is így, legalább nem tart itt tovább a kíváncsiság. ;):D Úgy döntöttem, mielőtt kikapcsolom a gépemet, átváltok villanásnyi komolyságba. Mikor Kötekedő előállt az ötletével, körülnéztem a fiókomban, találtam egy nemrégiben írott, amolyan memoár-féleséget. Elküldöm neked, és ha érdemesnek tartod rá, mondd el róla a véleményedet. Repítem!

*

Szia Vita!

Háát - amivel ugyebár nem kezdünk mondatot - :D mit mondjak? Alaposan megdolgoztattad agytekervényeimet a memoároddal, ezért reagálok csak jó fél nappal később rá. Először azon töpiztem, nekem mit jelenthetne egy igaz barát, akinek hiánya egyre jobban megvisel. Fejtegetéseden túl megállt a tudományom, olyan részletesen és pontosan határozta meg a kapcsolatok különbözőségeit, minőségeit. Ha jól belegondolok, a rokonaim nagyrészt nem is ismerem. De példát is ritkán hallani arra, hogy valakit rokonához fűz mély baráti kapcsolat. Úgy hogy magam részéről is a rokoni elé helyezem az igaz barátságot.

Miközben ezen morfondíroztam, agyamba villant egy huncut gondolat, és ha már így esett, megosztom veled is... miért ne tenném, hiszen memoárod indította meg bennem a kérdések áradatát. Ilyenek:

Miért épp most jutott eszedbe elküldeni? ... Miért épp nekem? ...

Miért nem a fórumba, hiszen semmi konkrétumot nem tartalmaz.

Bevallom neked, csapdát érzek, de egyáltalán nem esne nehezemre beleesni. ;) Mióta beléptem a társaságotokba, veled tudok legfelszabadultabban társalogni. Rádadásul úgy, hogy akkor sem esik nehezemre, ha hullafáradtan, kifacsartan jövök haza a munkából. Az okot nem tudom, nem keresem, mert jó, hogy van egy ilyen személy, akihez máris ragaszkodom valamilyen szinten, akinek a jelenléte hiányzik, ha napokig nem jelensz meg köztünk. Úgyhogy memoárod alapján egy kicsit máris barátomnak érzek. Azt hiszem, a személyes találkozás az, amitől kiteljesedhetne valódivá.

Annak örülnék igazán, ha hasonlóan gondolnád, éreznéd. Ezek járnak a fejemben írásod hatására.

Baráti üdvözléssel: Talan

*

Szia Talan!

Örülök, hogy megosztottad velem gondolataidat. Nem szeretnék ismétlésekbe bocsátkozni, magamat fényezni, mert úgy gondolom, a rólad alkotott véleményemre, veled kapcsolatos gondolataimra legékesebb bizonyítékom, hogy memoárom neked küldtem el, és nem másnak. Bevallom, nagyon vártam a reagálásodat.

A barátságunk teljessé válásáról azonos a véleményem. Ha létrejön egy közös kirándulás, egy egész nap állhat majd rendelkezésünkre, hogy a személyes benyomásaink alapján erősödjön vagy hiúsuljon meg egymás iránti szimpátiánk.

Barátsággal: Vita

TIZEDIK FEJEZET

KÖZJÁTÉK

1.

Violka a művezetőkön keresztül akarta toborozni a műhelyben a dolgozókat, ezért reggel az aulában várta őket. Zsófi érkezett elsőnek. Lehangelte kissé, hogy még azon feltétellel sem veheti tutira az ő személyes jelenlétét, hogy jöhetnének gyerekekkel együtt. Gyuri válasz helyett megkérdezte:

- A postáidat átnézted már?

- Még csak betettem a szobámba őket. Talán elmulasztottam valamit?

- Nem, dehogy! Csak a döntésem a válaszodtól teszem függővé. Ugye, nem várakoztatsz vele sokáig?

- Rejtélyességeddel kíváncsivá tettél... Ígérem, nem fogom próbára tenni türelmedet.

- Az élet tele van rejtélyekkel. Szoronganivalóm pedig nekem van. Látom, egész csoport érkezik, nem tartalak fel, szia!

- Szia! - rámosolygott, és az érkezők elé indult.

A belépő Adél meglepetten mérte őket végig, majd kihívóan Gyurira mosolygott.

- Szia Adél! Kérlek, állj meg egy pillanatra! Rövid leszek. Kirándulást szervezek, lenne kedved hozzá?

- Mikor és hova?

- A Börzsönyben keresek útvonalakat. Hogy pontosan mikor és hova, az közös döntés alapján dől el, de jó lenne mielőbb.

- Kik jelentkeztek eddig?

- Négyen biztosra, négyen kérdőjelesen - mutatta a listát.

- Késésben vagyok, rohannom kell, térjünk vissza később a témára, ha kérhetlek - mondta már futva az udvari kijárat felé, hogy utolérje Gyurit.

Violka bosszankodva nézett utána. Mindegy, majd holnap megkéri, hirdesse ki a műhelyben - gondolta, miközben megfogta Hermina karját, nehogy elloholjon mellette.

Fél nyolckor megvette a két capuccinóját, bement a szobájába. Izgatottan forgatta át a postáját. Gyuri levele legalul volt.

*

Szia Drága Viola!

Kérlek, ne haragudj, hogy írásban kereslek fel. Látod, így járnak a nagy nőcsábásznak beállított fickók, akik egyszer csak szemben találják magukat egy igazi kihívással. A te megközelítésed életem legkockázatosabb próbálkozásának tartom. Félek az elutasításodtól.

Be kell vallanom, a bemutatkozó látogatásod óta izgat a személyed. Első látásra megmozdítottál bennem valamit, amitől furcsa izgalom lesz úrrá rajtam, mindannyiszor, ahányszor csak a közeledben lehetek. Amióta köztünk vagy, vált fontossá, hogy az irodaépületben

kezdjek. Eddigi életem során rengeteg kalandom volt, az igazi szerelmet mégsem ismerem. Ha szabad ilyet kijelenteni, azt hiszem, most valami ilyesmi érhetett utol.

Violka drága, kérlek, adj módot rá, hogy megismerhess! Munka után bármelyik nap ráérek, csak azt ne válaszold, hogy nem akarsz velem találkozni. Nemleges válaszod esetén könnyebb lenne elfogadnom a tévedésem, ha személyesen hallom tőled.

Válaszod nagy izgalommal várom!

Kézcsókom neked, Gyuri!

*

Ült, a levelet nézte. Fogalma nem volt, mit tegyen, mit válaszoljon erre. Abban biztos volt, Andrást szereti. Úgy érezte, nem tud kigyógyulni ebből a szerelemből, akkor sem, ha többé nem láthatja őt.

Nyugtalan izgatottság szállta meg. Felállt, sétált a szobában. Nem akart fájdalmat okozni a kedves, vele szemben mindig udvarias, bohém fiúnak sem, hiszen ki tudná nála jobban, milyen kegyetlen tud lenni a viszonzatlan érzés, a csalódás. Egy számlaköteget vett a kezébe, átment az édesanyjához.

- Bocs, anyukám, ne harizz, de most nagyon fontos a tanácsod.

- Hallgatlak, kicsim.

Kezébe adta a levelet. Judit figyelmesen átolvasta, közben többször a lányára nézett.

- Aranyos fiú - adta vissza a levelet.

- Igen, az, kedvelem őt, de csak mint kollégát. Anyukám, nem tehetek róla, de én más szeretek.

Judit meglepetten nézett rá:

- Csak nem a volt főnököd tart még mindig fogságban?

- De igen, ő. Tisztában vagyok vele, soha többé nem látom, mégsem tudom elfelejteni. Mondd, mit tegyek, mert megértem Gyurit, hiszen egy cipőben járunk.

- Akkor találkozz vele, és mondd el neki mindent őszintén.

- Ilyesmi jár nekem is a fejemben, csak olyan ciki az egész.

- Nem könnyű, de nem cselekedhetsz az érzéseid ellen, mert azzal nem csak magadat, de őt is becsapod.

- Erre képtelen lennék. Hh... na jó, válaszolok neki, és még ma találkozom vele, ne ringassa magát illúzióba, szegény. Apunak elmondod, vagy menjek be hozzá?

- Biztosan jólesne neki, ha tőled hallaná személyesen.

- Oké, akkor megyek. Talán ez egyszer nem állít Pali bácsi sarokba - mosolyodott el.

Az édesapja egy véleményen volt velük. Az ebédlőben ment oda Gyurihoz.

- Szia, jó étvágyat!

- Szia, Viola drága! Nagyon finom mind a két fogás, boldog lennék, ha a társaságomban fogyasztanád el.

- Oké, de vigyázz, mert megorrol rád Adélka - mosolyodott el.

- Valahogy túléltem majd. Mondasz nekem valami biztatót?

- Hogy mennyire biztató, annak nem mennék elébe, de benne vagyok egy kiadás beszélgetésben.
- Hmm... Elég baljósan hangzik. Mikor szánsz rám időt?
- Bármelyik délután ráérek.
- Értsem úgy, akár ma is?
- Igen, ha gondolod, akár ma is.
- Köszönöm, akkor munka után várok rád.

Ebéd után ambivalens érzésekkel ment fel a helyére. Dolgozni próbált, de képtelen volt a munkájára figyelni. Hogy valamelyest megnyugodjon, fórumozott.

Vita: Maj 20 2009 13:00:11

Sziasztok! Örömmel látom, 15 érdeklődő van jelen. Megosztom veletek, miben mesterkedünk Talannal, a legaktívabb fórumozóval. Úgy gondoltuk, jó lenne kilépni a virtualitásból, amit egy közös kirándulás keretében képzelünk el a vállalkozó személyekkel. Tisztában vagyunk vele, nem lesz egyszerű a szervezés, mivel szanaszét szórva élünk az országban... vannak köztünk családok, de talán nem lehetetlen. Olyan útvonalat próbálunk választani, ami vállalható, úgy gyerekes családoknak, mint a távol lakóknak. Nem zárkozunk el a barátok, barátnők jelenlététől sem. Ezt igazolandó, mindketten szervezkedünk a munkahelyünkön is. A résztvevőket is erre buzdítom. Nálunk - rajtam kívül - máris van négy biztos jelentkező. Talan a Budai-hegyeket, én a Börzsönyt ajánlanám elsőként. Várom a jelentkezéseket, véleményeket!

Cserfes: Maj 20 2009 13:08:16

Tök jó az elgondolásotok! A kislányomat biztosan viszem, ha a páromat meg tudom győzni, hárman mennénk. Hmm... Budai-hegyek... Börzsöny... Zavarban vagyok, igazán egyiket sem ismerem, ezért csatlakozom a többséghez. De a segítségeket kérem valami olcsó szállás-szerzést illetően.

Patak: Maj 20 2009 13:11:56

Engem a Börzsöny érdekelne jobban, de részvételem Hableánytól teszem függővé.

Hableany: Maj 20 2009 13:15:04

Veletek tartok. :) Nekem mindegy, hogy Budai-hegyek vagy Börzsöny.

Talan: Maj 20 2009 13:27:26

Sziasztok, szia Vita! Remek! Amint látom, teljes a siker. Én is akciózom a cégnél, de holnap kapok válaszokat.

Globalis: Maj 20 2009 13:37:10

Sziasztok! Nekem is tetszene a dolog. Ha meg tudom fűzni a nejem önnagyságát, négyen mennénk a két lurkómmal. A fiam 8, a kicsi lányom négyéves lesz. Én a Börzsönyre voksolok, ott ismerek pár olcsó panziót, úgyhogy Cserfes magánüzim van számodra.

Vita: Maj 20 2009 13:43:40

:) :) Éljen a lelkesedés! Időpontra vonatkozóan lenne ajánlatotok?

Globalis: Maj 20 2009 13:50:13

Ha hangszórót nyer az ötletek, ezt a hétvégét, azaz a 23-dikait leszámítva megpróbálunk alkalmazkodni.

Hableany: Maj 20 2009 13:55:50

Ennek a hétvégének kivételével szabad vagyok.

Cserfes: Maj 20 2009 13:58:52

Én is a következő hétvégét ajánlanám, addig kényelmesen fel lehet készülni.

Kotekedo: Maj 20 2009 14:00:51

Sziasztok! Egyre jobban tetszik az itteni hangulat. Én is a Börzsönyre voksolok. Az időpontban tudok alkalmazkodni. Keresném Gungillát, tudtok róla valamit?

Gungilla: Maj 20 2009 14:02:55

Sziasztok, szia Kotekedo! Ezt a mázlit! Épp ideültem kicsit olvasgatni. Bocsánatot kérek tőled, rengeteg az elfoglaltságom így év végén. Minden nap éjjelig dolgozom, hullafáradtan esek ágyba. Duplán is örülök, hogy bekukkantottam, így legalább törleszthetek valamicskét a restanciámból. A kérdéseidre a válaszom, igen, de ennél részletesebb reagálást olvashatsz tőlem, szándékom szerint még ma.

Kotekedo: Maj 20 2009 14:04:01

Szia te kis elveszett! Örülök az igenednek, és annak, hogy az elfoglaltságod, nem az érdektelenség miatt hallgatsz.

Gungilla: Maj 20 2009 14:05:59

:) Az év vége nekem mindig nagyon rumlis.

Talan: Maj 20 2009 14:06:12

Sajnos mennem kell, várom, melyik hétvégében egyeztek meg. Sziasztok!

Vita: Maj 20 2009 14:08:35

Szia Talan, jó munkát! Amint látom, a többségnek a 30-adikai szombat lenne jó, akkor maradjon az. Indulhatnánk reggel fél kilenckor. Arra gondoltam, a találkozóra mindenki tegyen kitűzött az itt használt névvel. Így sokkal egyszerűbb lenne az ismerkedés. Este folyt. köv. Ideje munkához látnom, elköszönök én is, várom a további jelentkezőket, ötleteiteket. Sziasztok!

2.

Munkaidő után Gyuri - ígérete szerint - az aulában várta Violkát. Nem kis izgalommal üdvözölte őt.

- Bár tartok tőle, rosszat jelent számomra a gyorsan kapott lehetőség, de még egyszer köszönöm!

- Sajnos jó a megérzésed, azért is olyan kellemetlen az egész.

- Kocsival vagyok, hova vihetlek?

- Szerintem sétáljunk a környéken!

- Nagyon esőre áll, mit szólnál hozzá, ha hazakísérnélek, és nálatok sétálnánk vagy ülnénk be valahova, ha esik?

- Vonatozni támadt kedved? - mosolygott rá.

- Régen sokat vonatoztam, szívesen nosztalgiazok.

- Ha komolyan gondolod, menjünk, mert negyedóránk van az indulásig.

Egymás mellé ültek le.

- Nem akarok visszaélni a türelmeddel, beszéljessünk a leveledről. Őszintén mondom, kellemetlen helyzetben vagyok, mert csak buta közhelyek jutnak eszembe, de szeretném, ha elhinnéd, szimpatizálok veled, kár, hogy nem egy évvel előbb találkoztunk.

- Van valakid?

- Ennél sokkal bonyolultabb a történet. A közelmúltban átélt két nagy csalódás tart vissza, amit sehogy sem tudok kiheverni.

- Nem szeretnék tolakodó lenni, de tudnál róluk beszélni?

- Ezzel a szándékkal találkoztam veled, mert nem szeretném, ha lerázásnak vennéd a viszonyulásomat. Nehéz fába vágtam a fejszémet, de igyekszem rövidre fogni - mosolyodott el.

- Nem ragaszkodom a távirati stílushoz. Köszönöm a bizalmadat, érdeklődéssel hallgatlak!

- A múlt nyáron ért véget egy kétéves kapcsolatom, amit bárminek, de ideálisnak nem mondanék, mégis nehezen tudtam kilépni belőle. Ha őszinte akarok lenni, márpedig akarok, nem tudom, sikerült-e valójában, mert a srác időről-időre felbukkan, és az állítólagos szerelmével üldöz.

- Bocsáss meg, hogy közbekotyogok, de miért hiteltelen számodra az érzése?

- Szerettem őt, nem egy esélyt adtam rá, hogy bizonyíthassa, nem élt vele, mindig kellett neki valaki más mellettem. Öt évvel idősebb nálam, csúnyán kihasználta a tapasztalatlanságomat. Amióta kívülállóként gondolom át a kapcsolatunkat, jöttem rá, nem illettünk össze.

- Értelek. Így persze egészen más a baba fekvése. Hallgatlak!

Átfogóan beszélt Tibivel a kapcsolatukról.

- Ilyen fickóból valóban csak kiábrándulni lehet... Aljas, szemét alak az ilyen.

- Egyezik a véleményünk. Eközben észrevettem, hogy a volt főnököm, bár soha nem tolakodóan, de egyre gyakrabban kereste a társaságomat. Addig-addig mesterkedett, amíg naponta talált erre módot. Amellett, hogy lassan hozzászoktatott ehhez, egyre jobban tetszett a dolog. Kárpótlás volt a sorstól a viszonyulása, de a csalódás, a köztünk fennálló munkaköri kapcsolat miatt távolságtartóan fogadtam a próbálkozásait - hallgatott el nagyot sóhajtva.

- Nem egyszerű történet, az biztos - fűzte hozzá Gyuri.

- Nem. Sodródtam az eseményekkel, beleszerettem. Érzelmi zűrzavarba kerültem, nem mertem a közeledését fogadni. Visszautasítottam a sétatájanlatait és minden más óvatos próbálkozását. De túlfeszítettem a húrt, és mire eljutottam oda, befejezem a köztünk zajló macska-egér játékot, elkéstem. Egyik napról a másikra eltűnt a cégtől.

Elhallgatott, könnyeivel küszködött.

- Rém szomorú történet.

- Főleg azzá lett, miután hetek múlva hallottam, kiküldetésbe ment az Egyesült Államokba fél évre, de a titkárnőjétől úgy köszönt el, más megbízást kapott, hozzánk nem jön vissza. Leforrázott a hír. Azóta kínoz örült önvád, mert az utolsó találkozásunkkor éreztem, nagyon mondani akar valamit, de bután reagáltam le, amit újabb elutasításnak vett, és szó nélkül ment el. Másnap akartam elnézést kérni tőle, de tudomásul kellettennem, soha többé nem láthatom.

- Erre nehéz lenne bármit mondani. Mikor történt?

- Karácsony előtt. Azóta nem hogy felejteni nem tudom a dolgot, de egyre jobban fáj, ha eszembe jut. Ráadásul itt vagy most te, akinek ismét kellemetlenséget okozom a visszautasításommal, mégsem tehetek mást.

- Hh... Természetesen megértelek, akkor is, ha nehéz elfogadnom. Sejtettem, hogy a természetellenes visszahúzódásodnak komoly oka lehet, azért is volt bennem a félsz. Elcsépett frázisokat nincs kedvem pufogatni, de egy erőtlén kísérletet tennék rá, próbálj velem gondolkodni. Evidens, időre van szükséged, hogy feldolgozd. Tiszta sor, egyelőre újabb kapcsolatteremtésre gondolni sem tudsz. Jó ötletnek tartom, ha kitörési szándékkal akarsz magad köré társaságot szervezni, de Viola drága, ne áldozd fel az életedet egy reménytelen szerelemért.

- Igazad van, az eszemmel nem is akarom, de a szívem Andrásé.

- Túl fiatal vagy ahhoz, hogy így gondolkozz. Lehet, hogy ő is poklot jár valahol az elszennvedett csalódásért, de új környezetben, új lehetőségek, feladatok mellett könnyebben felejt, mint te. Ha hallgatnál rám, azt javasolnám, ne zárkózz el az új kapcsolatoktól. Lehet, hogy évek múlva emiatt szenvednél. Hidd el, mindkettőnk helyzetét könnyítenéd meg, ha legalább a barátságomat elfogadnád.

- Elgondolkodtató a véleményed... de nem tudom, lehet-e ezt úgy vállalni, hogy egyikünk se sérüljön.

- Mondok erre neked egy tanmesének beillő igaz történetet: a szüleim nagyon jó házasságban élnek. Pár éve súlyos anyagi gondokkal küszködtek. Talán ebből adódóan összeecsaptak fölöttük a hullámok. Majdnem kenyértörésre vitték a dolgot. A nagyapám jó ideig csendes szemlélője volt a vitáknak, majd az egyre elmérgesedő veszekedéseknek. Láttam, a magam módján igyekszem lavírozni köztük, hol egyiket békítettem, hol a másikat, de hiába. Amikor a házasságuk volt a tét, hozott egy üveg bort, leült velünk beszélgetni. Mindkettőjüket meghallgatta, majd azt mondta: „Drágáim, mindkettőtöknek igaza van, és egyikőtöknek sincs. Tanuljátok meg, az élet nagy kaland, ami nem csupa-csupa derű. Gyurikám, neked engedned kell azon a rohadt nadrágszíjon, Katuskám, te pedig kevesebbet nézelődj a kirakatok előtt, akkor ritkábban fogsz kísértésbe esni egy-egy divatos rongy láttán. Fogadjatok szót, bújjatok össze, ízleljétek meg, milyen volt, amikor még csupa mosoly volt mindkettőtök arca, és szent lesz köztetek újból a béke.” Így történt. Azóta jókat nevetnek az egészen. Ezt csak azért meséltem el, neked is valahogy így kell felfogni a két csalódást, és meglátod, hamarabb

gyógyulsz ki az egészségből, mint gondolnád. Merj lazítani, szórakozni járni! Örömmel leszek ebben a partnered.

- Tanulságos történet a szüleidé, örülhetsz, hogy ilyen bölcs nagypapád van. Cáfolni sem tudnám az érveidet, ajánlatodat - mosolyodott el. - Veled szemben nem szeretném ugyanazt a hibát elkövetni, mint Andrással tettem, ezért mentem bele ebbe a beszélgetésbe. Igazat adok neked mindenben, legyen ez a kirándulás a puding próbája. Ha képes leszek vadidegen emberek között oldódni, hallgatok rád, ha mégsem, nem szeretném a nyomott hangulatot rád testálni. Nézd, nálunk milyen szépen süt a nap - állt fel.

- Valóban. Vegyük ezt az első jelnek. Börzsönyéke... hát itt élsz, ebben a kis ékszerdobozban?
- szálltak le.

Miközben Viola mesélni kezdett, a főutcán sétáltak végig. A patakparton mentek kifelé.

- Igen, tízéves voltam, amikor apai nagyszüleim megvették a kertjük végében levő telket a szüleimnek, azzal a feltétellel, építkezniük nekik kell rá. Akkor nagyon nem örültem neki. Még az sem vigasztalt, hogy nagyon szerettem a nagyszüleimet, szívesen voltam náluk, mert imádtam kirándulni. Itt pedig járműre sem kell szállni ahhoz, hogy hegyet mászzak. De sajnáltam a barátaimat, félttem az újtól. Nehezen, de beleszoktam a kétlakásba. Ma már nem tudnám nélkülözni a vidéki élet nyugalma, az isteni levegőt, a gyönyörű tájat. Eddig egészen jól elvoltam barátok nélkül.

- Vannak élethelyzetek, amikor nem árt, ha van belőlük egy-kettő, akikkel át lehet vészeli a nehéz napokat.

- Jelen esetben így érzem én is.

- Én pedig megpróbálom a bizonytalanságodból reményt meríteni, hátha nem fordulsz el tőlem, és elfogadod az ajánlatomat.

- Szomorúvá tesz, hogy sorsközösséget vállalsz velem. Hh... Gyuri, mondd, miért olyan átkozottul bonyolult az élet?

- Ne így fogd fel! Tudod, mit mondott a nagypapám? „Nagy kaland” - mosolyodott el.

- Aranyosan tudsz vigasztalni. Cserében lenne nekem is egy ötletem számodra. Milyen viszonyban vagy az internettel? - fordult vissza az utolsó házat elhagyva.

- Van számítógépem, amit adatkeresésre használok.

- Két hónapja van egy fórumom. Egész klassz kis csapat kezd verbuválódni. Szívesen venném, ha bekapcsolódnál. Kukancs be, nézelődj, és ha tetszik, csatlakozz hozzánk! 30-án személyesen is megismerkedhetsz némelyikükkel - írta fel az elérhetőséget.

- Köszönöm! Ismerkedni fogok az oldallal. Hmm... Aranyos. De rád nem is jellemző a vitatkozás.

- Ez csak szójáték részemről. Húha, de eljárt az idő, egészen ráncosodtam. Nem szeretnék unintelligens lenni, de ugye nem lesz harag, ha elkísérlek az állomásra, megvárom veled a következő voncsit, mert bevallom, kissé megviselt a mai nap.

- Nem esik jól elválni tőled, de az igaz barátban a harag fel sem vetődhet - mosolyodott el kesernyén. - Ugye remélhetem, hogy nem utasítasz el, ha a társaságot keresem?

- Nem foglak. A kirándulással kapcsolatban döntöttél?

- Kellemtelen helyzetben vagyok, mert mennék szívesen, de ez a bogáncs áspis kígyó mostanában levakarhatatlanul rám tapadt. Fűzi az agyamat, hogy menjünk el, de az az érzésem, csak az vezérli, hogy téged bosszants, ehhez pedig semmi kedvem.

- Sajnálom, de megértelek.
 - Köszönöm. Viola drága, miért nem akarsz, hogy én kísérjelek haza?
 - Semmi komoly. Csupán arra gondoltam, egy utca választ el az állomástól, nem gond hazamennem. Részben te vagy nálunk vendégségben, másrészt a vonatra jó fél órát kell várni, addig beszélgethetünk még.
 - Köszönöm, hogy nem azt mondtad, az elválásig.
 - Csak nem babonásnak tetszel lenni?
 - Vegyük úgy, hogy ezen a téren nagyon is - nevetett.
 - Milyen elfoglaltságaid vannak szabadidődben? - ültek le az állomáson.
 - Ha tehetem, a szabadban vagyok. Legszívesebben a ligetekben, Margit-szigeten bolyongok. Bár nagy nőcsábász hírében állok, mostanság leggyakrabban magányosan.
 - Csak nem valami csalódás áll e mögött is?
 - Általánosságban igen. Tapasztalatom alapján a lányok két csoportra oszthatóak: vagy könnyelműen röpdösnek ide-oda, mint a pillangók, vagy férjhez akarnak menni. Nekem az utóbbi jönne be, ha megtalálnám az igazit. Na, és te mivel tengeted idődet a neten kívül?
 - Azóta van némi szabadidőm, amióta nálatok vagyok. Most kezdem szervezni az életemet. Kedvelek moziba, színházba járni, de szívesen megnézek egy-egy érdekesebbnek ígérkező kiállítást is.
- Felálltak, mert begördült a vonat. Megvárta, amíg eltűnik a láthatárról. Gyuri csaknem derékig hajolt ki, hogy minél tovább láthassa őt. Sajnálta, hogy semmi biztatót nem mondhatott neki. Rosszkedvűen ment haza. Anyukája látva lehangoltságát, faggatózás helyett vigasztalni próbálta:
- Ha nem érintett meg a személye, ne szomorkodj, jobb neki is, ha kezdet kezdetén tisztában van vele, mire számíthat.
 - Tudom, de fáj végiggondolni, mit érezhet most.
 - Vannak az életben komisz helyzetek, de ezek érlelik a személyiségünket - jegyezte meg elgondolkodva az édesapja. - Átestem én is hasonló, mielőtt anyukádat megismertem. Azóta tudom, nincsenek véletlenek, hiszen benne találtam meg az igazit, akit mindig kerestem - mosolygott Juditra.
 - Hmm... Tényleg igaza van Gyuri nagypapájának: „nagy kaland az élet”. A példából fogok erőt meríteni! Fincsi volt a vacsi. Ne haragudjatok, nagyon fáradt vagyok, megpróbálok aludni.

TIZENEGYEDIK FEJEZET ZSÓFI PRÓBÁLKOZÁSA

1.

Violka gondolatai Gyuri körül forogtak. Állandóan a szomorkás arca lebegett előtte. Letette a könyvet, amit olvasni szándékozott. Bekapcsolta a számítógépet. A túraútvonalak böngészése közben a fórum forgalmát figyelte a háttérben. Feltűnt Talan neve.

*

Talan: Maj 21 2009 20:32:49

Sziasztok! Érdeklődöm, Vita jelen van az oldalon?

Vita: Maj 21 2009 20:33:08

Szia Talan, igen, kissé szomorkásan, de itt vagyok!

Talan: Maj 21 2009 20:34:18

Szia örülök a jelenlétednek! Tudok segíteni valamiben?

Vita: maj 21 2009 20:35:20

Köszike, ari vagy, de per pillanat nem. E-mail-regényt írni most nincs energiám, a távirati stílus pedig csak összezavarna mindent. Remélem, csak pillanatnyi hangulatváltozás az egész. De hogy megnyugtassalak, jó hírrel is elő tudok állni: találtam az eddiginél kedvemre valóbb útvonalat. Figyuzz! Távolság: 8,5 kilométer, szintkülönbség: 350 méter, jelzése: sárga és kék sáv, menetidő: négy óra. Mit szólsz hozzá?

Talan: Maj 21 2009 20:37:17

:D :D Azt, hogy ej-ej, te kis huncut, nem vagy te egy kicsit sem részrehajló? Szerintem így huncutkodhatsz magadban: rászedem Talant, hátha nem veszi észre a bújtatott csalafintaságomat. ;) Ajánlok a - börzsönyékeieknek remek lehetőséget -, aminek a vége a település vasútállomása :D, de pechedre az a pimasz, szemfüles is kiszúrta ám ugyanazt az útvonalat. Ő pedig így okoskodott: ha erre voksolnánk, az első hegygerincnél választási lehetőségünk lenne. A távolabbról jövők visszatérhetnének egy rövidebb úton a kiindulópontához, ahonnan a 13 órás vonattal indulhatnának Pestre. A pestiek és pestkörnyékiek túrázhatnának tovább. A sárga kereszt jelzésen lemehetnénk Börzsönyékebe, amivel hízeleghetnénk a túravezetőnek. ;) :D A soraidat olvasva azonban, a meglepetési szándékom háborgásba csapott át, amiért elrontottad a játékot. Mindehhez lelki szemem előtt egy kajánul mosolygó arc lebeg. :D Van rá tipped, kié?

Talan: Maj 21 2009 20:45:00

Naaa! Vita, kéérlek, a csipkelődő okfejtésem kéri nem megsértődni! ;) Jó-jó, áthúztam a számításodat, de tudod: kölcsön kenyér visszajár. :D :D

Vita: Maj 21 2009 20:49:17

Eszem ágában sincs a nózim felhúzni. Még akkor sem, ha lebuktam. ;) Tagadhatatlan, nem kellemes érzés, hogy átlátod a részrehajlóságomat, de semmi gáz, nincs durci-murci. Különben is „minden szentnek maga felé hajlik a keze”. :D Fúújj, úgy kéne utálnom ezért magamat! Na meg egy kicsit téged is! :D Mert igaz lelkenre, csak utólag eszméltem, mit szól majd Talan, ha megtudja, hogy az útvonal Börzsönyékében keresztezi az utcánkat. :D Fogadjunk, látnoki adottságoddal ezt is felfedezted.

Talan: Maj 21 2009 20:53:01

Örülök, ha így van, legalább egy nap két lepel hull le rólad. Látnoki adottságaim sajnos nincsenek. Kár, mert akkor rég nem lenne titok előttem, kivel folytatok fantáziadús, szípor-kázó eszmefuttatásokat, immár hetek óta.

Vita : Maj 21 2009 20:56:22

Na tessék! Még ebben is te vagy a nyertes. Oké, jobb lesz meghunyászkodnom. Bár megérdemeltem a kudarcot, de mit tagadjam, nagyobb empátiára számítottam tőled. :D Ám mentem, ami menthető: mondd csak, te földre szállott arkangyal, te hova is akartál kirándulni?:D

Talan: Maj 21 2009 20:59:56

Hmm... Fátylat rá! :D Békítőül empátia bekapcs és további engesztelő szándékkal bevallom, a másik szent sem különb a Deákné vásznánál. :D De alulmaradni sincs ínyére, úgyhogy ötletzsák kinyit, és azzal állok fenséged színe elé: :D a hegygerinci elágazásnál a részrehajlás látszatát kerülendő, én ajánlom fel a választási lehetőséget. Nos, elég gáláns ajánlat?

Vita: Maj 21 2009 21:05:11

Lelket simogató. ;) :D Vigasztalásból, helyzetfelismerésből csillagos ötös! Kicsit komolyabban: gondolkodóba ejtett, jó lesz-e, ha már az első összeövetelünkör kettéválunk?

Talan: Maj 21 2009 21:08:59

Hmm... Az mindenképpen mellette szól, távolról jövő kisgyerekes családok is lesznek velünk. Azért így is csaknem négy órát együtt lesz a csapat. Globális állítólag jól ismeri a Börzsönyt, ő lehetne a rövidebben túrázók vezetője.

Vita: Maj 21 2009 21:12:30

Oké, ezt jól átbeszéltük. Remélem, az eszmefuttatásunkkal véleménynyilvánításra készítjük a tisztelt érintetteket. Döntsenek ők, hogy legyen!

Talan: Maj 21 2009 21:14:10

Igazad van, felelősség lerázva! ;) Most pedig, ha nem veszed rossznéven, mára elköszönnék... Cudar nap van mögöttem. Igencsak düledeznek a szempillámat támogató gyufaszálak. :D :D Holnap jelentkezem és folytatjuk, remélem már nem csak kettesben.

Vita: Maj 21 2009 21:16:59

Oké! Reményeidben osztozom. ;-) Jó éjszakát!

Talan: Maj 21 2009 21:18:57

Újabb reménysugár arra vonatkozóan, hogy meglesz! :D Neked is jó éjt!

*

Másnap reggel Zsófi várt Violkára az aulában.

- Sietsz? - kérdezte kedves mosollyal.

- Nem, a munka megvár. De ha úgy lenne, sem hagynék ki ilyen alkalmat, amikor beszélgethetünk kicsit.

- Napok óta figyellek, nem tetszel nekem. Elmondod, miért lógatod az orrod?

- Sajnos van miért.

Részletesen elmesélte a Gyurival kapcsolatos gondjait, Adél meglehetősen rosszindulatú viszonyulását. Zsófi együttérzően ingatta a fejét.

- Adéllal kapcsolatban előre figyelmeztettek. Piszokul fúj rád Gyuri miatt. Régóta üldözi szerelmével szegényt. Légy résen, mert rendkívül bosszúálló némbor.

- Tőlem nem kell féltene, nincs köztünk semmi.

- Másról sem beszél, mint rólatok, amióta látta, hogy az ominózus délután együtt szálltatok fel a vonatra.

- Ezzel nem tudok mit kezdeni.

Nézte a hallgatag Zsófit, majd ismét ő szólalt meg:

- Látom, valami nagyon nem tetszik neked.

- Nem így igaz, csak elgondolkodtam kettőtökön. Megértem a tartózkodásodat, de őszintén sajnálom őt a kudarca miatt. Régóta ismerem, rendes srác. Amikor várandós voltam a srácokkal, többször felajánlotta, hogy behoz a céghez kocsival. Soha, egyetlenegy félreérthető megjegyzést, mozdulatot nem tett felém. Dávid, a férjem, rendkívül féltékeny természetű, de Gyuriban még ő is megbízik. Jó barátok. Nem hagy békén a gondolat, mi lenne, ha próbára tennéd magadat, valóban kitörölhetetlen a szívedből András?

- Még biztosan. A felajánlott barátságától nem zárkózom el, szimpi nekem, de fogalmam nincs, leszek-e valaha fogadókéss akár ő, akár más közeledésének fogadására. Felelőtlenség lenne tőlem őt - úgymond - talonban tartani.

- Próbálok veled együttérezni, de mindig oda lyukadok ki: szerintem túlbonyolítod a dolgot. Talán számodra kegyetlennek tűnik a véleményem, de úgy gondolom, Gyuri itt van, bolondul utánad. András valahol több tízezer kilométerre innen, és bocsáss meg, de biztos vagyok benne, ő nem úgy érez, mint te. Különbözik nem lett volna képes szó nélkül eltűnni.

- Ezzel tisztában vagyok. Nekem azt kell feldolgoznom, amit vétettem ellene. Bátorítanom kellett volna, hogy elmondhassa, amit annyira szeretett volna. Te mit tennél a helyemben?

- Nem adnék kosarat. Rábíznám magamat az időre. Ha úgy alakulna, hogy beleszeretnél, mindketten nyernének egymással. Ha mégsem, teljesülhetne a sors akarata.

- Hmm... Gyuri is ilyesmivel érvelt velem szemben. Lehet, hogy nektek van igazatok, ha ketten is így gondolkodtok. Kár, hogy nem jön velünk kirándulni. Ez esetben egy egész napot lehetnénk együtt, ami eldönthetné, hogyan tovább. De megértem, hogy nem vállalja fel Adél szemétkedéseit.

- Adéllal ne foglalkozz, Gyuri ért hozzá, hogy rázza le magáról. Nézd, ő Faddi Péter, a managerünk - nézett a belépő férfire.

- Mindig ilyen felturbózott a fickó?

- Igen. Ő mindig rohan, soha semmire nincs ideje.

- Elfogadom, amiket Adéllal kapcsolatban mondtál, mégis bánt a gonoszkodása.

- Viol, ne légy már ennyire naiv! Végre van valaki, akin kitöltheti a mérgét, és nem csak Gyuri miatt. Legalább annyira csípi a szemét, hogy téged máris kedvel mindenki, míg neki egyre több a haragosa a lehetetlen modora miatt.

- Oké, hagyjuk a csudába Adélt! Ti döntöttetek már? Jöttök?

- Sajnos nem hiszem. Dávidka, Zsanci otthon vannak anyukámmal, mindkettő csupa nátha. Anyukám mondogatja, hogy menjünk el Dáviddal, úgysem járunk sehova szórakozni, de hogy érezhetném jól magamat, amikor a pöttömök otthon nyüglődnek?

- Sajnálom, de jogos, ezt én sem tudnám megtenni.

- Remélem, legközelebb szerencsésebbek leszünk. Na, de rohanok! Jó kirándulást, ha addig nem találkozánk!

- Kösz! Drukkolok, hogy a kövin ott lehessetek.

Faddi Péter robogott el mellettük. Egy pillanatra megtorpant, végigmérte Violkát, és tovább száguldott.

2.

Bekapcsolta a számítógépét, előkészítette a kimutatásokat. Közben azon morfondírozott, melyik szabadidőruhájában menjen szombaton. A kék kezd unalmassá válni. Különbösen is, majdnem mindene kék. Eldöntötte, a mályvaszínűben megy. Halkan kopogtak az ajtaján. Ment ajtót nyitni. A folyosón Faddi Péter mosolygott rá:

- Csókolom a kezedet! Ugye megbocsátasz, itt mindenki tegeződik - lépett be a magas, jóképű, harmincas éveiben járó férfi.

- Természetesen, szia!

- Kellemes hangod van a telefonban, ma mindenképpen felkerestelek volna. Édesapádtól kérdeztem meg, hol talállok rád. Váratlanul ért, hogy azonos vagy azzal a gyönyörű kislánnyal, aki megállásra készített a folyosón. Engedd meg: Faddi Péter, a vállalkozás - úgy-mond - managere vagyok.

- Szilvási Violetta - nyújtotta a kezét. - Dicshimnusz zengenek rólad a kollégák. El vannak ragadtatva a kitűnő szervező képességedtől.

- Csak a dolgom végzem. Már rég bejöttem volna hozzád, ha nem perceket töltenék itt. Tény, állandóan úton vagyok.

- Foglalj helyet nálam! Főzhetek egy kávé?

- Köszí, elfogadom, ha velem tartasz.

- Elnézést, nem kávézom.

- Akkor mit fogyasztasz frissítőül?

- Capuccinóval kezdem a napot.

- Amíg bekészíted a kávé, hozok egyet az automatából - állt fel.

Kellemetlenül érezte magát, mert Péter le sem vette róla a tekintetét, még távozásakor is őt nézte. Kissé visszafogott kedvességgel köszönte meg a hatalmas adag italt.

- Igazán nem szeretnék tolatkodó lenni, de megkérdezem, van barátod?

- Nem foglalkozom ilyesmivel.

- Hihetetlen. Az ilyen szépségek nem ússzák meg a férfiak rajongását. Épp te lennél kivétel? Csak nem csalódás ért?

- Talált, sülyedt. Ennek köszönhetően immúnissá váltam a férfi nem iránt. Mióta szabad vagyok, érzem magamat igazán jól.

- Egy csalódás miatt nem szabad magadba zárkózni. Nem minden férfi gazember.

- Lehet, de nekem eszem ágában sincs feladni egyikért sem a függetlenségemet.

- Ha valaki, hát én tudom, milyen klassz elkötelezettség nélkül élni, átadni magunkat a pillanatnyi illúzióknak, de hidd el, ebbe is bele lehet fásulni.

Úgy állt a kisasztal - amin a kávéfőző volt - és az íróasztal közé, hogy Viola épp csak oda tudott nyúlni a főzőért.

- Ó, bocsáss meg! Útban vagyok? - adta kezébe a főzőt.

Közben átkarolta, épp csak érintve őt, karját derekán hagyva.

- Péter, légy szíves! Bizalmaskodásra nem adtam okot! - hátrált.

- Nem annak szántam, ösztönös mozdulat volt, de rosszul esik az elutasításod. Bódítóan gyönyörű vagy, szédítően szép. Talán rossz az időzítés, de nem mehetek úgy tovább, hogy tudtadra ne adjam, boldogan lennék gyakrabban a társaságodban.

- Tovább kell keresned, mert nem talált viszonzásra a szimpátiád! - nézett rá szigorú tekintettel.

- Honnan pottyantál ide? A Marsról? A mai lányok nem ilyen öntudatosan tartózkodóak.

- Lehet. Nem viselem el az effajta lerohanást. Próbálj ehhez alkalmazkodni, ha azt akard, hogy jó kollegiális kapcsolatban legyünk.

Péter dühösen sarkon fordult, kiment az irodából. Viola kiöntötte a lefőtt kávé, átvitte az édesapjának.

- Kinek főzted a kávé? - kérdezte meglepetten.

- Faddi Péter úrnak, de mire lefőtt, nem tartott rá igényt.

- Csak nem kikezdett veled? - ugrott fel idegesen.

- Nyugodj meg, apukám, nem volt komoly, de egy életre elvettem a próbálkozástól.

- Örülök, hogy meg tudod védeni magadat, de hogy az úristenben tehetett ilyet! Sokkal komolyabbnak gondoltam. Na jó, csak kerüljön a szemem elé, lesz hozzá pár keresetlen szavam. Ha tudom, hogy ilyen nőcsábász, nem engedem be hozzád egyedül.

- Oké, de tényleg semmiség az egész, csak jónak láttam elejét venni a dolognak - mosolyodott el, hogy megnyugtassa az édesapját. - Megyek, mert zárok. Nem szeretnék túlórázni.

Átsietett az irodájába, visszaült a géphez. De belebújt a kisördög. Mielőtt munkához látott, bekukkantott a fórumba, hogy beírja a következő kérdést. Jó lenne, ha délutánra reagálások lennének. Érdeklődéssel olvasta az új bejegyzéseket.

*

Kotekedo: Maj 22 2009 10:20:51

Sziasztok! Rég jártam nálatok, de engem is utolért az év végi hajrá. Vitának üzenném, sajnos vissza kell mondanom a jövő heti kiruccanási szándékomat, halaszthatatlan programom akadt, amit nem mondhatok le. Őszintén sajnálom. Reménykedem benne, a nyár folyamán szerveztek újabb kirándulásokat. Bízvást állítom, egyről sem fogok hiányozni.

Cserfes: Maj 23 2009 16:30:50

Vita nem lesz boldog a híredtől, de biztosan jó okod van a távolmaradásra. Globálisnak várom az e-mailjét, lefixálta-e a panziót.

Talan: Maj 24 2009 09:40:21

Cserfes, remélem nem visszamondani akarod te is a bulit?

Cserfes: Maj 24 2009 14:37:14

Áá! Nem is tehetném, a lányom teljesen bezsongott. :D Elsős, és minden nap az ujjacskáin számolgatja, hányat kell harmincadikáig aludni.

Talan: Maj 24 2009 17:45:47

Na csak azért! Nehogy elfogyjunk, mire itt a jeles nap.

Vita: Maj 25 2009 11:30:25

Sziasztok! Bocsánat, hogy nem tudok minden nap köztetek lenni. Vidítsatok fel kicsit, rossz napom van.

Gungilla: Maj 25 2009 11:47:50

Szia Vita! Jó titeket olvasni, bár az utóbbi bejegyzésed elég lehangoló. :(Kár, hogy semmi vidám gondolatom nincs, amivel jobb kedvre deríthetnélek.

Vita: Maj 25 2009 11:53:09

Szia Gungilla! Jaj, de régen hallottam rólad! Megmosolyogtathatnál egy hasonló kedves írásoddal, mint amit feltöltöttél az írka-fírka topikba. Elolvastam párszor, mindig felvidít.

Gungilla: Maj 25 2009 11:57:07

Oké. Van egy másik valós történetem, ami még mindig szórakoztat, ha a kezembe kerül. Legyen tőle mosolygós a napod! Máris nyomatom. Búcsúzom, megszólalt a jelzőcsengő, szia!

Talan: Maj 25 2009 11:59:50

Sziasztok, szia Vita! Mi ez az immár rendszeressé váló rosszkedv?

Vita: Maj 25 2009 12:02:10

Úgy tűnik, rám jár a rúd, de addig semmi gáz, amíg társaságokban felvidulhatok.

Talan: Maj 25 2009 12:04:55

Na jó, csak találkozunk, nem fogsz te engem ilyen könnyen lerázni! ;) :D

Vita: Maj 25 2009 12:06:25

Ajjaj, érezzem magam fenyegetve? :D

Talan: Maj 25 2009 12:08:10

Még hozzá a legnagyobb mértékben! ;) :D kicsit komolyabban: megkaptam a sorstól ezen a téren a lecót, amiből megtanultam, nem szabad elfogadni a fél-, semmitmondó válaszokat. Bocsáss meg, most rohannom kell, várnak rám. Szióka!

Vita: Maj 25 2009 12:11:50

Én is az effajta viselkedésemért, de veled ellentétben úgy tűnik, még nem okultam belőle eleget. Na jó, igyekszem megjavulni! Jó munkát, szia!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

ADÉL ÁRNYÉKRA VETŐDIK

1.

András álmatlanul töltötte az éjszakát. Furcsa izgalom tartotta éberén. Hetek óta készül erre a napra, talán a túlzott várakozás váltja ki belőle az izgatottságát. Kezébe vette a könyvet, de most az elragadó Adrienne sem tudta magára vonni figyelmét. Kiült az erkélyre, a nemrég felfedezett különleges csillagot kereste. Reménykeltő ragyogása egész lényét pozitív energiával töltötte fel. Nem hisz az ilyesmiben, most mégis jólesett reménykednie, csak jót jelenthet számára, hiszen amióta elvesztette Violkát, először van jó hangulata. Mégis ott bujkál benne a félsz, jobb lenne talán nem elmenni. Ha Vita nem férfi, mint eleinte gondolta, kellemetlen helyzetbe kerülhet az utóbbi hetekben kialakult közvetlen kapcsolatuk miatt. Semmi szüksége újabb lelki válságra emiatt, mert legyen bármilyen vonzó, nem szoríthatja ki Violkát a szívéből. Mindegy, nagy társaságban lesznek, nem lesz feltűnő, ha visszafogja közvetlenségét. Inkább arra koncentrál, izgalmas nap vár rá. Új emberekkel ismerkedhet meg. Végre neki tetsző társaságban töltheti idejét.

Nehezen kúszott az ötösrre a csigalassúságú kismutató. Kocsiba ült, gyors, de kényelmes tempóban vezetett. Börzsöny kapujában tért rá a 12-es útra. Lassított. Magába akarta szívni a szemet-lelket gyönyörködtető tájat. Hat órákor parkolt le a folyópart, az út, a vasút és a hegyláb szorításába ékelődött hangulatos Duna-parti település állomásépületénél.

Jól számított, egy órával előbb érkezett, van rá ideje, hogy a környéken körülnézzon. A falu felé indult, megnézte a templom falán díszelgő különleges órát, amiről sokaktól hallott már. Innen a Dunához sétált le. Elsőként az 1800-as években épült műemlékjellegű Öregmalom árkádos, tornácos formáit csodálta meg. Visszafelé a nevezetes Héthidat, ami kiemelkedő vasúttörténeti műszaki emlékmű.

Fel kellett gyorsítania lépteit, nehogy Vita érjen előbb az állomásra. Hajnalban döntötte el, meglepi őt, itt vár rá. Beült a váróterembe. Onnan tartotta szemmel az érkező utasokat. Egy-szer csak megállt ereiben a vér: „Nem, ez nem lehet igaz!” - ugrott fel, hogy az elveszettnek hitt, drága angyal elé siessen, aki maga elé nézett, sétatempóban közeledett.

Gyönyörű volt a ragyogó napsütésben, amint az enyhe szélben ide-oda hullámozott a két oldalt copfba felfogott aranyszőke haja. Ezzel az édes, kislányos arcával, törékeny alkatával vonta magára figyelmét csaknem egy éve, amikor először lépett be az irodájába. Tekintete a kitűzőre tapadt: Vita... Hát ő Viola... Viola, a drága kislány, aki egyre nagyobb hiányérzetet vált ki belőle. „Hogy az ördögben nem fogtam gyanút a múltunkban felfedezett sok-sok hasonlóságból, amit a bemutatkozó e-mailjében fedeztem fel?” - gondolta, miközben adrenalin-szintje rohamosan emelkedett: pár lépés és... és ott áll előtte az elveszettnek hitt boldogság. Szíve a torkában dobogott, amikor a lány szoborrá merevedve állt meg előtte.

- Csókolom a kezét, maga kis elveszett Tündér! Vita... Violetta... Hja, mit is mondhatnék... hogy is fejezhetném ki, amit most érzek? Viola, életem legszebb ajándéka! Valóban maga az?

- Nem... ez nem lehet igaz! András, maga... áá, hülyeség, hogy kerülsz ide?

- Talán mivoltomban. Adhatok nagy-nagy örömömben egy puszit? - tartotta kezében a lány kicsiny, keskeny kezét.

Violka felágaskodva puszilta meg. András alig érintve karolta át. Legszívesebben magához szorította volna, hosszú, véget nem érő csókba fojtotta volna reménytelennek hitt szerelmét.

- Szabad a hátizsákokat? - segítette le róla. - Jaj istenem, neked fogalmad nincs, mennyire lesújtott eltűnése. Viola... drága kislány, én olyan, de olyan boldog vagyok! - fonódott karja ismét a lány karcsú derekára. - Hacsak egyetlen nappal vagy tovább a cégnél, megmenekültem volna a hónapokig tartó gyötrődéstől, rád találok-e még valaha.

- Édes jó Istenkém, András, annyira örülök neked! Bocsáss meg, kérek! - lépett oldalra öleléséből.

- Te bocsásd meg felfokozott indulatom kitörését, de alig bírom elviselni a boldogságot, ami szétfeszíti a mellkasomat. Csakhogy előkerültél!

- Mondd már el végre, hogy kerülsz ide Amerikából?

- Úgy, hogy el sem mentem. Ezek szerint, nem beszéltél még Zsuzsáékkel?

- Nem. Egyszer kerestem őket, de senki nem volt a könyvelésen.

Közben a bemondó bekiabálta az érkező vonatukat.

- Mennünk kell, a mozdonyvezető nem lesz tekintettel ránk - mosolygott kedvesen Andrásra.

- Ezek szerint ma sem beszélted meg vele, hogy várjon ránk - kacsintott rá cinkosan. - Szóval én nem Amerikába, hanem Fehérnyékre mentem dolgozni - állt meg András a peronon, és a lány kapaszkodón tartott kezére tette a kezét. - Január óta ott vagyok igazgató.

- Igeen? - kérdezte csalódottan, és kinézett a mellettük suhanó tájra, hogy hirtelen támadt rosszkedvét leplezze valamelyest.

- Sejtem a viszonyulásod okát, de hidd el, igazságtalan vagy velem. Drága kislány, én olyan lesújtottan jöttem el tőled utoljára, úgy éreztem, soha nem heverem ki a csalódottságot, amit a visszautasító viszonyulásoddal okoztál.

- Nem akartam visszautasító lenni. Csupán időt akartam nyerni, azért menekültem a számlakeresésbe. András, én örültem a fél órának, amiket ebédidőben velem töltöttél. Akkoriban rettenetesen el tudtam bizonytalanodni. Kiborítottak Tibi - a volt barátom - zaklatásai. Veled kapcsolatban pedig a hallgatásod zavart a kialakult találkozóról. Csak annak tudhattam be, többet képzeltem bele a ragaszkodásodba, mint ami valójában volt. Mindemellett zavart a köztünk fennálló főnök-beosztott viszony. Szóval a bonyolult, tisztázatlan körülmények váltották ki belőlem a buta viszonyulásomat.

- Te jó ég! Nekem pedig meggyőződésesem volt, hogy kibékültetek. Kezdjük az elején! A múltamat ismered az e-mail-vallomásomból. Annyiban azonban ide tartozik, amiatt váltam természetellenesen óvatossá. A találkozóról a csaknem visszautasító viszonyulásod miatt hallgattam. Ha nem éppen akkor betegszik meg az anyukád, alakulhatott volna minden másképp. A vezér valóban külföldre akart küldeni fél évre, de Lengyelországba, nem Amerikába. Mire aktualizálódott a dolog, Fehérnyéken volt rám szüksége. Akkor délben azt akartam megbeszélni veled, hogyan tovább, mert nem akartalak elveszíteni. Abban ugyanis majdnem biztos voltam, ha kibékültél is a barátoddal, a kapcsolatod utózóngéje zajlik köztetek. Lett volna türelmem kivárni, amíg rájössz, értelmetlen a macska-egérjáték. A kérdésem leereaglását, a meghátrálásod elutasításnak vettem. Abban a szituációban reménytelennek tűnt a további próbálkozásom. Viola drága, hidd el, azon a napon nem volt nálam boldogtalanabb ember a földön. Azt hiszem, nem túlzok, ha azt mondom, akkor talán gondolkodás nélkül írtam volna alá akár a halálos ítéletemet.

- András, ez örület! Mondd, van nálunk szánalmasan mulyább két alak kerek e világon? - fogta meg András feléje nyújtott kezét, hogy leugorhasson a magas lépcsőfokról.
- Ebben a csaknem fél évben nem, de merek benne hinni, momentán igen - mentek át a síneken.

2.

Pár másodpercig kéz a kézben mentek, majd András szólalt meg:

- Másfél óránk van a találkozóig, sétáljunk addig.
- Oké, eddig úgymint csak átutazó voltam itt.

A túra útvonalán indultak el. András nagyot sóhajtott, tovább beszélt:

- A főnök-beosztott viszony engem is foglalkoztatott. Még nem volt rá stratégiám, de azon nem múlhatott volna a kapcsolatunk. Látom, nem vagyok számodra meggyőző, még mindig bánt valami.
- Igen, és egyre jobban... Amióta eltűntél az életemből, lelkiismeretfurdalásom van a félreérthető, buta viselkedésem miatt.

András átfogta a vállát, befordult a templomkertbe. Lassan mentek hátra.

- Volt nekem is, amiért nem köszönhettem el tőled/tőletek, de aznap nem tehettem, mert mire kiszabadultam a főnöktől, ti rég hazamentetek. Másnap reggel Nyéken kezdtem, mert Galánta Zoli, akinek a helyére mentem, akkor volt ott utoljára. Ezt követően két hónapig éjjel-nappal az üzemben voltam. Átszervezéssel, leltározással, költségvetés-készítéssel foglalkoztam, ami a hozzánk is begyűrűző válság miatt nem volt egyszerű történet. Naponta két-három órát aludtam. Szüleim lehetnének a tanúim, náluk sem voltam ez idő alatt. Anya sírva panaszkodott nem egyszer, legalább az a nyomorult telefon lenne nálam, hogy el tudjanak érni. Hogy milyen fontos voltál számomra, csak azzal igazolhatom, amint megtudtam a vezértől, hogy komolyan rád akar startolni, azonnal szabaddá tettem egy délelőttiötmet, hogy meggyőzhesselek, gyere át hozzánk.
- Hogyhogy? Hogy mehettem volna át?
- Tuti ötletem volt. Arra gondoltam, átkérlek a főnöktől, hogy tedd rendbe a könyvelésünket. Gergő, aki csinálgatja, statisztikus, és dührohamot kap, ha számlákkal kell foglalkoznia - mosolyodott el.
- Hogy járhattam volna Börzsönyéből Fehérnyékre?
- Kétféle megoldás is lehetett volna rá. Én minden nap hazajövök, te hétkor bent voltál, jöhettél volna velem. Ha ebbe nem mentél volna bele, Nyéken van szolgálati lakás.
- Oké, de ez csak időlegesen oldotta volna meg a problémámat.
- Nem. Én ugyanis úgy gondoltam, amíg rendet teszel nálunk, kiderülhetett volna, hányadán állunk egymással. Amennyiben érzelmileg kötődsz hozzám, átkérlek véglegesre. Ha nem, kerestünk volna neked más munkahelyet. Átjöttél volna?
- Hmm... Nehéz dió. Ha legalább egy héttel előbb realizálódhatott volna, mint a jelenlegi helyem, biztosan, mert onnan előbb-utóbb menni akartam, különben nem hiszem. Amióta itt vagyok, sokszor jutott eszembe, ha nem rontok el köztünk mindent, jó megoldás lett volna a főnök-beosztott dilemmámra a munkahelycsere.

- Szóval ha ott vagyok, is elmentél volna?
- Biztosan megbeszéltem volna veled, de szerintem igen, mert a távolságtartó viszonyulásomnak legfőbb oka volt, hogy a főnököm voltál.
- Bárcsak ráéreztem volna, kereshettünk volna előbb megoldást. De szavamat ne felejtsem, leforrázva éreztem magamat, amikor szembesültem vele, Renáta ül a helyeden, te előző nap mentél el. Akkor még abban reménykedtem, Zsuzsáéktól megtudhatom, hova. De csakhamar az a reményem is szétfoslott.
- Erre is válaszolhatnék hasonló reményvesztettséggel, amikor egyik délelőtt Kata azzal rontott be, a vezér fél évre Amerikába küldött, és úgy köszöntél el Anditól, más feladatot kaptál, oda nem mész vissza többé. Zoliról csak annyit tudtunk, magánéleti gondjai miatt kérte az áthelyezését.
- Nem ő kérte. Sikkasztás miatt távolította el Domonkos. A rokoni szálak miatt próbálta el-tusolni a dolgot. Nézz rám, anyyalka! Miért nem tudsz megnyugodni? - fordult szembe vele.
- Össze-vissza kavarog bennem minden. Örülök, hogy Talan András, de közben az jár a fejemben, mi van, ha én nem Viola vagyok.
- Egy héttel ezelőttig meggyőződésemm volt, te férfi vagy. Amióta mersz közvetlenebb lenni, fogtam gyanút, lehet, hogy tévedek. A kedves incselkedés jellemzően női vonás. Minél közelebb volt a találkozás időpontja, annál bizonytalanabbá váltam. Ma reggel csak nehezen tudtam rábeszélni magamat az eljövételre. Végül úgy döntöttem, ha te valóban nő vagy, kerülni fogom a társaságodat, mert esküszöm, még látszólag sem tudtalak volna megcsalni.
- Ezt nem pontosan értem.
- Az utóbbi napokban kialakult közvetlen viszonyulásunk Vitában kelthettek érzéseket, amiket nem volt szándékomban megerősíteni. Viola drága, vedd komolyan, én utánad vágyódtam, nem akárki után, aki nő.
- Jó-jó, de magamat ismerve, én biztosan nem hagytam volna annyiban a dolgot. Bár érzelmileg ugyanúgy éreztem, mint te, viszont eltökélt szándékom volt, a fórum tagjaiból baráti kört szervezek, amibe nem fért volna bele az elképzelésem.
- Érdekes fordulat. Persze butaság, hiszen amilyen távolságtartó tudsz te lenni, esetedben nem kellett volna elzárkóznom tőled.
- Nem is tehetted volna meg. Biztos vagyok benne, ha hozzám csatlakozol, együtt vezetünk volna a túrát.
- Naná, hogy csatlakozom! Messze te voltál a legszimpiabb a csapatban! Élcelődni imádok, úgyhogy nem kíméltelek volna.
- Tutira veheted, hogy én sem téged - nevetett. - Különben, amióta az új munkahelyemen vagyok, próbára lettem téve érzelmileg. Az egyik eset csak bosszantott, de ha a másik egy évvel előbb adódik, eredményes lehetett volna, mert nekem is szimpi a srác, csupán érzelmileg vagyok foglalt.
- Köszönöm az édes vallomásodat! Nagy szerencsémnek tartom, hogy megelőzhettem. De dolgozik bennem a kisördög, hogy tellett volna egy másik fickóval ez a másfél óra?
- Úgy, ahogy magánüziben megbeszéltük. Átnéztük volna a túraútvonalat. Tuti, hogy nem itt sétálgatok veled.
- Márpedig a fickók olyanok, ide irányítottak volna.
- Engem csak oda irányíthatnak, ahova én is akarom.

- Na jó, nem gonoszkodom veled, hiszen ismerlek. Ha csak egy kicsit is nem olyan vagy, mint amilyen, megúszhattuk volna az átélt fél éves lelki gyötrelmet. De ennyi hónap szenvedésért több jár nekünk, mint a séta - vonta magához. - Mondd, hiszel te is nekem?

- Hiszek, és boldog vagyok, hogy egymásra találtunk.

- Akkor pecsételjük meg ezt a varázslatosan szép reggelt!

Átkarolta, magához vonta. Tekintetük egymásba fonódott.

- Ha hiszel, ölelj át!

Bátortalanul nyaka köré fonta karjait. András könnyedén megemelte, hogy egyforma magasak legyenek. Amikor Violka tiltakozásra nyitotta ajkát, forrón megcsókolta, és várta a viszonzást.

- Ketten is stabilan állunk két lábon. Nem úgy érzed? - mosolygott rá. - Ha repetázhatok, máris szolgálatba helyezheted azokat a gyönyörű lábaidat.

- András... igazán... Olyan ciki lenne, ha meglátnának.

- A madarakon kívül ki láthat meg? Hosszú, hosszú hónapok óta vágyom rá, hogy így ölelhesselek magamhoz. Gyönyörű a gyermekien ártatlan szemed. Izgalmas magamhoz szorítani a remegő tested. Félsz tőlem?

- Nem, csak olyan váratlanul történnek köztünk a dolgok.

- Ha most az érzelem ragasztóanyaggá változna, örökre hozzám ragadnál. Mit szólnál hozzá?

- Jó lenne, de akkor mindenhova magaddal kéne cipelned.

- Milyen jó lenne nekem! Ennél szebbet kívánni sem kívánhatnék magamnak. Súgnál nekem, ha elbizonytalanodnék valamiben?

- Hát ha az nem a felém irányuló szerelmed, biztosan.

- Utálom a frázisokat, mégis azt kell mondanom, ha a fél év alatt, amikor teljes volt veled kapcsolatban a reménytelenség, nem fordult elő, ezentúl kizárt az effajta baleset. Akarod a folytatást?

- Akarom, te csúnya ravasz. Nem ezt ígérted a repetáért.

- Ha akarod, add az édes ajkadat!

- Édes vagy! Hány szomjazó egérnek szánod a könnyeidet? - csókolta le őket.

- Hh... Nem tudom. Feldolgozhatatlan, ami velünk történik.

- Amikor lassan sétálva közeledtél felém, éreztem, a sors visszaadta az elszalasztott alkalmat. Ha török, ha szakad, dülőre viszem köztünk a dolgot. Most nincs nálam boldogabb a földön.

- Ha úgy fogalmazol, nálunk, elfogadom - mosolygott rá szerelemtől csillogó szemmel. - Mikor engedélyezed, hogy üzembe helyezzem a lábaim?

- Ha rajtam múlik, soha! De miért olyan fontos az neked?

- Szeretnék veled egyenrangúvá válni.

- Ha repetázhatok az iménti szenvedélyedből, még ennek az óhajodnak is érvényt adok.

- Oké, de előbb fixáljuk le, utána indulunk.

Újabb percek teltek el egymás ölelésében.

- Parancsolj, drága évdő angyal! - tette le. - Legszívesebben elrabolnálak, hogy kettesben tölthessük a napot.

- Jó is lenne, de ne feledkezz meg arról az apróságról, nélkülünk nincs túrázás - nevetett jókedvűen.
- Boldog örömmel feledkeznék meg minden elkötelezettségünkről, ami nem kettőnkéről szól.
- Aranyos vagy, de ha nincs ez a kirándulás, mi még mindig szimpi, de két idegen vagyunk egymásnak.
- Oké, erre fogok gondolni, meg arra, milyen jó, hogy mégis eljöttem. Hát jó, legyen a sors - leginkább a te akaratod - szerint. Sétáljunk vissza az állomásra!

3.

- Elmondod, miért nem itt vártál rám?
 - Hajnalban támadt az ötletem. Arra gondoltam ugyanis, ma - ha akarjuk, ha nem - véget ér a mi kis játékunk, fejezzük be méltóan. De van ennél komolyabb érvem is. Börzsönyékében lesz a túra vége, úgy logikus, ha ott vár rám az autókám.
 - Cáfolhatatlan tény - nézte hosszan, majd elmosolyodva folytatta: - Istenkém, hogy én mennyire félreismertelek! Alig tudlak beazonosítani azzal az udvarias, szolid Talmi András-sal, aki eddig voltál a számomra. Szabadidőruciban, hátizsákkal a hátadon egész ember-szabású turistának nézel ki - nevetett.
 - Na megállj, ezért még törlesztek!
 - Nem félek tőled, bibibi... talán akad a fórumozók között, aki megvéd.
 - Tőlem? Aligha! Megsemmisítek minden ellenem irányuló akaratot. De igazad van, nem adtál rá módot, hogy kibontakoztathassam előtted a valódi énemet.
 - Ejha, jó lesz vigyáznom! Azt hittem, ismerlek.
 - A hivatalos oldalamat túlzottan is, de semmi gáz, huncutkodó angyal, hasonló cipőben járunk, akkor is, ha a fórumon azért meg-megcsillantattuk valódi énünket is.
 - Még ez a szerencse. Űljünk árnyékba! - nézett körül az állomásra érve.
- András átfogta a vállát, amíg elővette a kinyomtatott útvonalat. A térkép fölé hajoltak, egymásra pillantgatva böngésztek, a településen merre visz a jelzés. Hallották, hogy Pest felől begördül a vonat. Felálltak, az érkezőket figyelték. Adél ment hozzájuk elsőként:
- Hello, kislány! Láttam, amit láttam. Gyuri nagyon csalódott lesz, ha megtudja, hogy máris hűtlenkedsz. Különben hogyhogy nem együtt jöttetek?
 - Mert még a jelentkezését sem erősítette meg nálam - nézte magabiztos mosollyal. - Netán te tudsz valamit, amit én nem?
- András leplezett döbbenettel hallgatta a párbeszédet.
- Igen. Nekem azt mondta, ma reggel dönti el, hogy eljön-e. Elhiszem, hogy kényelmetlen a szitu, de ne játszd meg magadat.
 - Semmi okom rá. Örölnék neki, ha jönne és bemutatnám neki Talant.
 - Gratulálok! Egy strigulával több a javadra. Az álnok tulajdonságaid között előkelő helyet foglal el a remek színészkedésed - mondta gúnyos mosollyal, közben leplezetlen nyíltsággal tekintgetett Andrásra.

- Hiába ravaszkodsz, Talan előtt nincs titkom - majd Andrásra nézett: - Bemutatom a kolléganőmet.

- Pándy Adél - nyújtotta a kezét.

- Talmi András - viszonzta a bemutatkozást.

- Nagyon aranyos, kár, hogy kissé megbízhatatlan a barátnője, vigyázzon rá, mert igencsak buknak rá a srácok! - mosolygott fölényesen.

- Akkor még büszkébb leszek rá, mint eddig voltam. Szerencsére nincs okom osztolni a véleményében - mondta határozottan, majd a vonat felé fordult, a további érkezőket nézte.

Fél kilencre mindenki megérkezett, megtörtént a bemutatkozás. Adél bosszúsan vette tudomásul, magára maradt. Odament Violkához:

- Sajnos Gyuri nem jött el. Egyedül nincs kedvem veletek menni, a következő vonattal hazamegyek.

- Hmm... Ahogy gondolod, szia! - fordult kedves mosollyal a többiek felé. - Nagyon örülök, hogy ilyen sokunknak fontos a személyes ismeretség. Köszöntöm a kedves kollégákat, barátokat, családtagokat! Reménykedem benne, az időjárás-felelős kegyes lesz hozzánk, és remekül érezzük magunkat egész nap. Andrist felkérem - nézett rá - legyen a túravezetőnk.

- Örömmel, bár itt te vagy itthon - simította meg a karját.

Kellemes beszélgetés, nevetgélés közepette indultak a sárga sáv jelzésen a templom felé. A gyerekek előreszaladtak a táblákat keresni, és harsányan kiabáltak, ha rátaláltak. A templomhoz érve András megszorította Viola kezét:

- Miért vagy ennyire komoly?

- Rosszul érzem magamat a bőrömben. Tényleg igaza van Gyurinak, egy ronda áspis kígyó ez az Adél.

- Amint módunkban áll, megbeszéljük a témát, mert szeretnék képben lenni, de bízom benned. Előlegként elmondanád, ki az a Gyuri?

- Ő az a szimpi kollégám, akiről említést tettem.

- Értem. Akkor a témát egyelőre félretesszük. Mi jut eszedbe a környékről?

- Ajaj, mi is? Egy sármosan vagány srác forró vallomása... némi intimitással fűszerezve.

- Ami - reményeim szerint - életre szóló, gyönyörű élménnyé válik mindkettőnk számára. Ugye?

- Szeretném, ha ez a nap piros betűvel vésődhetne be életünk sorskönyvébe. Andris, bízol benne, hogy boldogok lehetünk?

- Én nagyon! Te nem?

- Szeretnék, de még nem merek.

- Sejttem, hogy a reggeli csalódottságodon kívül a levélben tett vallomásomra célszól. Változott benned valami azáltal, hogy megtudtad rólam, elvált vagyok?

- Nem, dehogy! Hiszen Zsuzsáéktól tudtam már. Kicsit nehezen fogadom el az új szituációkat, de együtt leszünk egész nap, módomban áll hozzászólni.

- Hh... Violkám, csillagom, az a szerelem, ami a volt nejemhez kötött, nulla volt ahhoz képest, ami hozzád láncol, pedig köztünk még nem volt semmi komoly. Lehet, hogy az eltűnésed erősítette fel bennem az érzelmeimet, ezt pontosan nem tudom, de tény, amint beléptél az

irodamba/életembe, mágnesként vonzódok hozzád. Kicsim, légy már jobb kedvű! - szorította meg a kezét.

- A francba Adéllal, csak azért sem engedem, hogy a hangulatomat rontsa! Ígérem, jó leszek - mosolygott rá.

- El kell fogadnunk, rosszakarója van mindenkinek. Első pillanattól átsütött tekintetén a rosszindulat. Miért gyűlöl ennyire téged?

- Elsősorban Gyuri miatt. Bukik rá, de egyoldalú a dolog. Másrészt karrieristának kiáltott ki a szülei miatt.

Az első keresztutcánál balra, majd jobbra kanyarodtak, ahol folyamatos emelkedőn mentek fel a házak és telkek között. Robika - Globális nyolcéves kisfia - megtorpant:

- Apa, András bácsi, itt már sárga kereszt jelzés is van!

- Igen, mehettek tovább a közös jelzésen - intett András mosolyogva.

- Értem - nézett ismét a lányra. - Ha jól belegondolunk, nem túl szerencsés a helyzeted. Annál a cégnél nehezen csinálhatnál karriert anélkül, hogy ne görbe szemmel nézzenek rád a kollégáid.

- Igaz, de túl fiatal vagyok én ahhoz, hogy véglegesnek tekintsem a vállalkozást.

- Ebben viszont neked van igazad. Elég arra gondolni, férjhez mész... Tényleg: férjhez mész?

- mosolyodott el. Na jó, nem komolytalankodok. Szóval gyerekeket vállalsz. Az pedig nehezen összeegyeztethető egy olyan helyen, ahol minden feladatra egy személy van predesztinálva.

- Ebbe még bele sem gondoltam, de logikus. Különbözik talán igen, ha az kéri meg a kezemet, akihez örömmel mennék.

- Majd kipuhatom, ki lenne az, és beszélek vele az érdekedben.

- De jó lesz neked! - nevetett jókedvűen. - Különbözik népszerűség terén te sem panaszkodhatsz. Van tudomásom róla, hányan buktak rád a cégnél, te mégis az én társaságomat kerested. Az enyémet, aki még a figyelmességeidet sem viszonztam.

- Lesz mit pótolnod, az biztos - szorította meg a kezét.

Amint kiértek a Templom-völgy erdejébe, András megállt:

- Gyerekek, mindenki menjen szépen oda a szüleihez! Olyan területre értünk, ahol nem szabad letérni a jelzésről, mert szigorúan védett madarak élnek az erdőben! Átmegyünk a tisztáson, ahol kitérőt jelez egy sárga romjelzés, ami a háromnegyed órára lévő Remete-barlanghoz vezet. Beiktassuk?

- Igen! Igen! - harsogták a gyerekek.

Visszatérve a barlangtól, további emelkedőn kapaszkodtak fel a Szent Mihály-hegy gerincére.

- Innen a sárga kereszt jelzés Börzsönyékebe visz le, fent a csúcson egy sokkal meredekebb ösvény, mint amin feljöttünk, vissza a kiindulási ponthoz. Itt van választási lehetőség, ki megy egyenesen Börzsönyékebe, ki szeretné elérni a 13 órás pesti vonatot. Sőt, van harmadik lehetőség is, a szomszéd hegycsúcs meghódítása Börzsönyéke előtt.

Kis egyezkedés után a távolabbról jövők a csúcshoz vezető ösvényhez sorakoztak, az ő vezetésüket Globális vállalta. Viola kolléganőjük Börzsönyéke felé indultak. Patak és Hableány a csúcsig tanakodtak, mire eldöntötték, Globálisékkal tartanak.

A csonka társaság nekivágott túrájuk legmeredekebb ösvényének. Zihálva kapaszkodtak fel a Julianus-kilátóhoz. Kigyönyörködték magukat a panorámában, Globálisék elbúcsúztak Andráséktól - akik ettől kezdve kettesben maradtak -, megindultak a zuhanásszerű lejtőn lefelé.

TIZENHARMADIK FEJEZET

KETTEN A HEGYEK KÖZÖTT

1.

Violka elmélázva nézett a kis csapat után. András figyelte kis ideig, majd átkarolta:

- Hh... Remélni sem mertem, amit reggel kívántam, kettesben túrázhatok veled. Csak nem megbántad, én majdnem elvesztett szerelmem?

- Jaj, dehogy! Csak olyan borzongató látvány, milyen pillanatok alatt tűntek el szemünk elől Attiláék. Szinte meredeken zuhan alá az ösvény.

- Én nem hiszem, hogy vállalkoztam volna rá kicsi gyerekekkel, de Attila bevállalós, vagány srác, őt nem kell féltetni. Szerinte két helyen is van menekülési lehetőség, ha kifog rajtuk a választott útvonal.

- Szerinted vizsgázott túravezető?

- Erről nem volt szó abban a pár mondatban, amit kettesben váltottunk, de annyira magabiztos, valószínűsítem, igen. Hogyan tovább, kis szívem?

- Meglehetősen elfáradtam, szerintem ebédeljünk, utána döntsünk. Piknikezni szeretnék veled, a Duna felőli oldalon pakoljunk ki!

Lankás lejtőn találtak árnyékos helyet. Lecuccoltak. Violka tanácstalanul nézte a rosszkedvű Andrást, majd megszólalt:

- Látom, megint elvettem valamivel a kedvedet, mondd, mivel?

- Ha megosztod velem, miért szorongsz, mi választ el ismét tőlem, nincs okom a rosszkedvre.

- Nehéz lenne megfogalmaznom. Rossz belegondolnom, azzal, hogy igazgató lettél, mélyül köztünk a szakadék. De talán még ennél is kedvezőtlenebb a természetünkből adódó különbség. Amíg te egy kedves, könnyed bohém természetű srác vagy, én egy ronda, aggályoskodó némbér. Ha lehetséges lenne, szívesen sajátítanám el a pozitív gondolkodásodat. Annyira szeretnék felhőtlenül örülni a pillanat varázsának, annak, hogy kettesben lehetünk... Ehelyett állandóan a negatívumok foglalkoztatnak, amik bizonytalanná tehetik a közös jövőnket.

- A csudába most a gondokkal! A jövőnk pedig olyan lesz, amilyenek megteremtjük magunknak. Jelen esetben semmi más nem számít, csak a vadregényes táj, az egymásra találásunk. Hozzunk ki ebből a napból a lehető legtöbbet, legszebbet, hogy legyen majd a későbbiekben mit visszaidéznünk! Engem nem érdekel a rangom, pozícióm, pusztán az elvégzendő feladat köt le, akörül forognak a gondolataim. Tudod, kicsim, a volt nejem közgazdász volt, amikor én egyetemista. Pénzügyi osztályvezető, amikor én kezdő közgazdász. Nem a magasabb pozíciója választott el tőle, hanem az, hogy nem volt közös témánk. Én azt szeretném, ha nekünk csak közös örömeink, bánatunk, gondjaink lennének. Együtt minden sokkal egyszerűbb. Különben is, a szerelem mindent legyőz - ölelte magához.

- Tényleg mindent?

- Próbáljuk ki, hogy megbizonyosodhass róla! Add az édes ajkadat!

Egyre hevesebben csókolóztak. András felhevülten simogatta a lány testét. Violka amint mellein érezte gyengéd masszírozását, agya tompult a soha át nem élt érzéstől.

- Ha most nem itt lennénk, nem tudnék megálljt parancsolni magamnak - suttogta András átizzó szerelemmel.
 - Ijesztő érzéseket váltasz ki belőlem. Olyanokat, amelyeket még soha nem éreztem. Tibitől menekültem, téged kívánlak.
 - Látod, máris igazolod a szavaimat. Egymás karjában nincsenek nyomasztó gondolatok, nincs rang, pénz, csak szerelem van és semmi más. Hat év házassággal a hátam mögött elmondhatom én is, nő még nem volt rám ilyen hatással, mint te. Még soha nem kívántam ennyire a szerelmeskedést, szeretkezést, mint most.
 - Oké... oké, édeske, de nem minden a szex.
 - Szerelemről, szeretkezésről beszéltem, nem szexről. Különbözik pedig dehogynem! Minden kapcsolat azon áll vagy bukik, mit nyújtunk egymásnak az ágyban. Hidd el, minden egyéb megbeszélhető, lerendezhető.
 - Honnan tudod, hogy nem fogok neked csalódást okozni?
 - Az első bátorítatlan csókot leszámítva, amint átölellek, megsimogatlak, azonnal rám hangozdsz. Nekünk elég, ha egymásra nézünk, máris megvan köztünk az összhang. Klárával minden egyes alkalommal meg kellett beszélni, ha megkívántam őt.
 - Hé-kás! Nem ám, hogy vetköztetsz! Arról volt szó, hogy piknikezünk... vagy rosszul emlékeznék? - ült fel Viola.
 - Szerintem pontosan azt csináljuk. Az érzéseink épp úgy, ha nem jobban, ki vannak éhezve, mint a belügyminiszterei. Itt nem fogok elkövetni ellened ilyesmit, de ugye mielőbb módot adsz rá, hogy megtehessem? - vonta ismét magához.
 - Fhú, Andriskám, nem lesz kicsit gyors a tempó? - pusztította meg.
 - Ha figyelembe veszem a csaknem négy hónapot, amíg megkönyékezni próbáltalak, plusz a fél évet, amíg a hiányod kellett elszednem, szerintem csigalassúságú - csókolt a nyakába.
- Viola ernyedten adta át magát csókjainak.
- Imádom szerelni az ellenállásaidat - suttogta felhevülten. - Velem töltöd a hétvégét?
 - Szent ég, Andriskám! Milyen kísértéseknek teszel te ki engem?
 - Ha nem tűnsz el az életemből, már biztosan a menyasszonyom vagy. Érzem a viszonyulásodból, csak bátorság híján nem mered az érzelmek szárnyaira bízni magadat.
 - Hirtelen de költői lett valaki... Megállapításodat nem tagadva, a válaszadással estig kapok haladékot?
 - Kitől tartasz jobban: tőlem vagy a szüleidtől?
 - Egyikőtöktől sem. Bár apuék legalább úgy meglepődnek majd a rakétagyorsaságon, mint én, de bíznak bennem, és csak indokolt esetben vétőzzák meg a döntéseimet, amiket meglehetősen nehezen hozok meg. Nem tudok, de nem is akarok meggondolatlanul igent vagy nemet mondani neked - nyúlt a táskájáért, hogy kipakoljon.
 - Oké, ha eddig kibírtam, túl fogom élni a pár órát, ami hátra van - akarta az ölébe vonni.
 - Ha rosszalkodsz, továbbmegyünk üres hassal.
 - Egyetlen csókocskát sem kapok?
 - Egyelőre oszd be azt a sokacskát, amiket eddig kaptál - nevetett jókedvűen.

- Én úgy gondolkodom a témában, volt időnk átgondolni, hol hibáztunk egymással szemben, épp ideje kiküszöbölni a csorbát - rakta ki ő is a magával vitt szendvicseket, zöldségfélét.

- Csak ismételhetem magamat, irigylésre méltóan egyszerűsítesz le mindent.

- Mert az élet lehet ilyen egyszerű is, ha nem bonyolítunk túl mindent. Legfőképpen akkor, ha a mellettem szorgoskodó kisasszonyka nem odázza el állandóan a válaszait, döntéseit.

- Tanulság levonva! Azt bízást ígérem neked, sorsdöntő kérdéseket nem fogok elodázni.

András, hogy oldja köztük a hangulatot, megcsiklandozta a komoly lányt, amit azonnal viszonzott. Ebből pillanatok alatt heves birkózás kerekedett.

- Hhaj, Andris... Andriskám, nee, jóó leszek! Engedj el, kéérlek!? - próbált szabadulni.

- Eszem ágában sincs! - fektette hanyatt, fölé térdelt, két könyökére támaszkodott, úgy ölelte magához. - Most szabadulj, ha tudsz! - temette arcát vállgödrébe.

- Jesszusom, Andris, jaj a tojásaid gurulnak le a lejtőn!

- Hogy mik? Na ne viccelj! Győződj meg róla, helyén van mindkettő! - tapasztotta ajkát a lány forró ajkára.

Violka újabb kísérletet tett kiszabadulására, de András erősen tartotta karjában.

- Csak nem félsz a föléd tornyosodó szerelmes tömegtől?

- Nem, csak szeretnék kedvezőbb testhelyzetbe kerülni.

- Ennél is kedvezőbbbe? Hát nem abban egyeztünk meg, hogy itt nem? - csókolta ajkát, arcát, nyakát.

- Andriskám... ebédeljünk, kéérlek!

Mellé ült, átkarolta, úgy ültette fel. Kipakoltak.

- Nicsak, mi van ott! - mutatott Viola kacagva két elgurult főtt tojásra, amik a lejtő közepén gubbasztottak.

- Bizarr látvány. Klassz lenne térkamerán nézni, milyen arcot vágnak az utánunk jövők, amikor szembe találják magukat velük.

- Írjuk ki az egyik fára: itt járt a nyuszi - kacagott Viola.

2.

Jócskán elmúlt két óra, amikor nekivágtak a következő hegycsúcs meghódításának. Leereszkedtek a Szentmihály-hegy gerincére, innen vették célba a hegyes-tetői kilátót. Szemetelket gyönyörködtető hegyi úton kapaszkodtak föl.

- Andris, nézd, milyen gyönyörű, amint balról ki-kivillan a Duna ezüstszalagja! - álltak meg.

- Igen, és mögötte épp úgy tornyosul a Visegrádi-hegység, mint én fölöttem. A nap sugarai éppen úgy ragyogják be a hegy csúcsait, mint a válladra omló, ide-oda gyűrűző, jóillatú hajadat - vonta magához, hátulról átölelve. - Érzed, mint oldódik bennünk a feszültség? Óriási endorfinfröccs az idegeknek a csend, nyugalom, az elbűvölő látvány.

- Igen, a környezet, a szerelmed, óriási endorfinfröccs. Csókolj meg! - csücsörítette ajkát vágyakozva.

Összeölelkeztek, csókolóztak, majd továbbindultak.

- Nézd, özlábgomba! Szereted?

- Szeretlek... Mit szeretlek, imádlak! De ne terelgess, mert ezen kívül más úgysem érdekel.

- Drága Andriskám, légy kicsit türelmesebb!

- Voltam éppen eleget. Szeretném ismerni a bonyolult lelkedet, érteni, milyen fék van beléd építve, ami visszafog.

- Csupán a körülmények. Ez megbocsátható? - bontakozott ki szelíden öleléséből.

Leguggolt egy nagy kupac gomba elé.

- Fhúú, hogy fog ennek anyu örülni! - vett elő a hátizsákjából szatyrot.

András mellé térdelt, átkarolta, megcsókolta.

- Istenkém, te végig akarod csókolózni az életet? - csókolta vissza kacagva.

- Dehogyan az Istenkéd! Én akarom! - vonta magához. - Na, muti azt a szatyrot!

- Van nálam még egy, te nem akarsz haza vinni?

- Hát nem ebben mesterkedem idestova órák óta? - rakott pár gombát a nejlonba.

Amikor felértek Hegyes-tetőre, a kőből épült bástyáról csodálták a Dunakanyart, a Pilis csúcsait, Börzsönyékét.

- A környék legmagasabb pontján vagyunk. Lepihenjünk, vagy menjünk tovább? - hajolt a lányhoz.

- Pihizzünk kicsit, megviselődtek a lábaim - nézett körül, majd elindult egy romantikus bokorsátor felé, leültek a puha pázsitra.

Pár másodpercig némán nézték egymást, majd Viola szólalt meg:

- Most pedig rád zúdítom lelkem összes terhét - mosolyodott el.

- Hallgatlak nagy-nagy figyelemmel.

Oldalára dőlt, könyökén támaszkodott, térdeit felhúzta. Átkarolta a lányt, egészen mögé húzódott, hogy hátával az ölébe simulhasson. Könyöklő kezét Viola combján pihentette.

Viola részletesen elmesélte a levelet, a találkozásukat, beszélgetésüket.

- Hiszel nekem, hogy egy pillanatra sem bizonytalanodtam el a hozzád fűződő érzéseimet illetően?

- Bár nem örülök neki, hogy rajtam kívül rajonganak érted, de semmi okom kételkedni benned. Különben is elég bizonyíték számomra, hogy velem vagy és nem vele.

Magához vont, karjaik egymásra fonódtak. Amikor Viola érezte, Andrást kezdi elragadni a szenvedély, a homlokába gyűrűző hajtincseivel játszadozott, mosolyogva szólalt meg:

- Indulnunk kéne, édeske, mert még itt talál ránk az este - fogta le felfedezésre indult kezét.

- Oké-oké... Enni, inni nem akarsz előtte?

- Nem vagyok éhes. Te igen?

- Csak rád, de nagyon! Az édes vallomásodért azonban jutalom jár, úgyhogy indulhatunk! Arra még kíváncsi lennék, anyukádék hogy viszonyulnak majd a kialakult helyzethez?

- Mint említettem, ismerik az érzelmeimet. Délben, amíg te Attilával beszélgettél, felhívtam anyut. Nagyon örült, amikor megtudta, hogy Talan te vagy. Bízna bennem. Nem befolyásolnak a döntéseimben, csupán megbeszéljük, ha nem értenek vele egyet.

András hátára vette az összekötött hátizsákokat, átkarolta Violkát, úgy vágtak neki a lejtőnek. Vadregényes tájon ereszkedtek le. A sárga jelzésen rátértek a börzsönyéki útra. Az elágazásnál zöldre váltott a jelzés. Mivel balra látszottak jobban, arra mentek. Ám csakhamar szembesülniük kellett a ténnyel, megréfkálta őket egy romantikus turistajeleket felfestő brigád, és a Kálvária-domb helyett a Dunánál kötöttek ki. Jókedvűen nevettek figyelmetlenségükön.

- Sebaj, legalább megtiszteltük látogatásunkkal a jó öreg Dunát is - nevetett András.

- Indulnunk kell vissza, későre jár.

- Úgy tűnik, nincs más hátra, mint előre. Irány a kilátó!

Célba vették az utolsó akadályt jelentő Kálvária-dombot. András hallgatag lett, Violkát nézte várakozóan.

- Tudom-tudom, a döntésemre vársz. Mindenképpen haza kell mennem átöltözni, ha veled akarok menni.

- És akarsz?

- Igen, akarok.

- Köszönöm! Akkor elmegyünk az állomásra a kocsért, és az utcákban várok rád.

- Be sem akarsz jönni hozzánk?

- Ha ezt szeretnéd, nagyon is, de csak holnap, amikor visszahozlak. Ilyen elhanyagoltan nem szívesen vállalkoznék bemutatkozó látogatásra.

- Hmm... Valójában igazat adok neked, csak azt nem tudom, anyuék mit szólnak majd mindehhez.

- Ha elmondod a véleményünket, talán egyet fognak érteni vele.

- Ja-ja, vagy apu elküld a csudába a mulyaságomért.

- Akkor bízzuk rájuk a döntést!

Nekivágtak a meredek dombnak. Zihálva álltak meg a tetőn, a tájban, a műemlékben gyönyörködtek. A meredek serpentinlépcsőkön ereszkedtek le a faluba.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

AZ ELSŐ ROMANTIKUS HÉTVÉGE

1.

András tekintete az ajtón kilépő lányra tapadt. Annyira elbűvölte szépségével, szemét nem tudta levenni róla.

- Ejha! Hogy te milyen megpróbáltatásoknak teszel ki engem, kis férfikínzó! Még hajmosásra is volt időd? Nagyon csinos vagy leeresztett hajjal, így még nem is láttalak.

- A kedvedért változtattam frizurát. Egy komoly gyárigazgató mégsem jelenhet meg egy kis copfos fruskával - mosolygott rá kacéran.

- Jobb lesz indulnunk, mielőtt más ötletem támad itt, anyukádék szeme láttán - bögette fel a motort búcsúzásképpen, amikor a lány beült mellé.

- Bár nem csak haját mostam, de aputól komoly fejmosásban is részesültem, amiért még egy hideg üdítő erejéig sem hívtalak be, de ettől függetlenül klassz szüleim vannak, tőlük nem kell tartanod. Biztos vagyok benne, meg fognak téged kedvelni.

- A próféta szóljon belőled. Holnap kimentelek - mondta nevetve. - Melléd alig merek beülni ilyen dzsuvásan. Most legszívesebben szétborzoznám a csodálatos frizurádat. Akkor legalább méltó lennél ehhez a rogyant turistához, mint amilyen vagyok. Annyira örülök, hogy velem jössz - simította meg a lány térdén nyugvó kezét.

Rákanyarodott a 12-es főútra.

- Anyukádék mit szóltak a döntésedhez?

- Anyu mosolygott, apu annyit mondott, meg ne bánjam.

- Hh... Isteni a parfümöd illata, betölti a kocsit. Alig merem elhinni, ami ma velem történt. Gondolj bele, nincs tizenkét órája, hogy rád találtam, máris más ember vagyok, mint voltam.

- Belőlem is olyan ént bújtattál elő, akire magam alig ismerek rá. Életemben nem voltam még ilyen felszabadult, mint ma, fent a hegytetőkön.

Beértek Pestre. András megfogta a kezét:

- Mihez lenne kedved, kicsim? Emberi formát öltve elmenjünk étterembe, vagy házhozszállítással rendeljek vacsorát?

- Az utóbbihoz. Bevallom, úgy lelkileg, mint fizikailag megviselt a mai nap.

- Nem volt egyszerű történet, az biztos. Attól a perctől kezdve, hogy megláttuk egymást, adrenalinszint-emelkedésben telt a napunk, aminek a nyomait magamon érzem én is. Megérkeztünk, anyuka - parkolt le a szokott helyén.

Megkerülte a kocsit, megfogta a lány kezét, nehogy beakadjon a magassarkúja a kocsiküszöbébe. Felmentek a lakásba. Körbesétálták a tágas, háromszobás lakást, András közben kinyitotta az ablakokat.

- Arra gondoltam, megrendeljük a vacsinkat, és amíg meghozzák, eltűnök én is kellemesebb partnerre varázsolni magamat. Itt van a brifkóm - mutatott a dohányzóasztalra -, légy szíves, rendezd a számlát. Gyere, drága, megmutatok mindent a konyhában. Szeretném, ha otthonosan éreznéd magadat.

- Oké, átveszem a teendőket - mosolygott rá.

Miután megegyeztek, András hidegtálakat, pizzákat és süteményeket rendelt.

- Ugye, amíg eltűnök, átöltöztöl te is ebből a gyönyörűségből valami kényelmesebb öltözékbe? Átölelni alig merlek.

- Az lesz az első. Kicsi korom óta feszélyezettnek érzem magam, ha a ruhámra vigyáznom kell - mondta nevetve.

- Olvasol vagy zenét hallgatsz, amíg várakozol?

- Tegyel fel valami könnyen fogyasztható komoly zenét.

Bekapcsolta a hifi berendezést, azt a Mozart lemezt hagyta fent, amit utoljára hallgatott. Megpuszilta, és kisietett a szobából.

Violka lenge nyári ruhába öltözött át. A kellemes zene zsongítóan hatott rá. Megállt az erkélyajtóban. A látvány inkább emlékeztette félig beépített helyiségre, mint erkélyre. Három oldalát fal, a negyediket egyharmadán ugyancsak fal, kétharmadán neki derékon felül érő, alig áttetsző, vastag drótbetétes üveg, fölötte korlát határolja. Elmosolyodva nézte az egyik végét elfoglaló, leterített campingágyat, ami diszkrétén húzódott meg teljes szélességében a külső fal árnyékában. Vele szemben a másik végén kényelmes fonott fotel, kis dohányzóasztalkával, egy székkal. Minden-minden a kényelemről árulkodik, akárcsak náluk a hátsó teraszon, amit apukája rendezett be magának. A mellvédszerű korláthoz állt, körüljáratta tekintetét, majd elmélázva nézte a csillagokat. Elcsodálkozott, amikor felfedezte a fölötte vakítóan fénylő élete vezérlőjét, ami ilyen ragyogó fénnel még soha nem tündökölt. Lehetséges, hogy kettőjüké lenne?

Megfordult, a nappalin, majd az ajtó két oldalán lévő ablakokon állapodott meg tekintete. Ismét az jutott eszébe, ami akkor, amikor Andrással körbesétált a tágas helyiségeken: válás után hogy tehetett szert ilyen gyorsan ekkora lakásra? Töprengéséből a csengő kellemes hangja zökkentette ki. Kisietett retiküljével a kezében. Egyszerre érkezett a két futár az étteremből és a pizzériából. Asztalra tették a két dobozt. Viola az étkező padjára tette táskáját, és nekilátott a szervírozásnak.

András lekapcsolta a nappali hatalmas csillárját, és a zenesarokban csinált hangulatvilágítást. A konyhaajtóban gyönyörködött a sürgő-forgó, csinos lányban. Amikor megfordult, odament hozzá, magához ölelte:

- Káprázatosan szép vagy! Nagyon jól áll a színe, fazonja a leheletnyi selyemruhának - simította végig karcsú alakját.

- Kedvelem, kényelmes viselet.

- Fhúú, de istenien siklik rajta a kezem. Igaza van anyukámnak, olyan vagy, mint egy angyal, pedig leeresztett hajjal még nem is látott. Mm... de gusztán tálaltál.

- Honnan ismer engem az anyukád?

- Még csak fényképről, de remélem, mielőbb megismerhetnek személyesen is.

- Hogyhogy? Honnan van rólam fényképem? - kérdezte, ha lehet még nagyobb meglepetéssel a hangjában.

- Gábor, aki a belépőket készíti, jó cimbi. Megengedte, hogy másolatot készítsek rólad.
- Te jó Isten! Arról a nyomoronc igazolványképről?!
- Igen, arról. Mi bajod vele, nagyon édes vagy rajta. Ne vágj ilyen durcás arcot, mert esküszöm, magamba olvasztalak!
- Akkor vette észre a nyitott retiküljét.
- Ugye tudod, csúnya dolog visszaélni a bizalommal?
- Jól van na - mondta zavartan. - Nem akartam a brifkódban kutatni.
- Akkor majd most fogsz. Vedd ki szépen a kifizetett összeget - ment vele a nappaliba.
- Na, Andris... légyszi'... ne hozz kellemetlen helyzetbe!
- Aha, én téged ne, csak te engem. Ugye, kis huncut? Gyerünk, lássam! - csókolt a nyakába.
- Milyen meghitt hangulatot varázsoltál - nézett körül.
- Bizony-bizony, de mellébeszélés nincs, kicsi angyalkám.
- Kényszeredetten nyitogatta a rekeszeket. Végre megtalálta a papírpénz köteget.
- Apród nincs? A tízesből majdnem fele visszajár.
- Nincs, és ha így intézted, osztzkodni sem fogok!
- Miért vagy velem ilyen csúnya? Olyan kellemetlen.
- Csitt! Varázslatos este van - nézett ki a csillagos égre.
- Mikor kint voltam kicsit az erkélyen, mintha vízfelületet láttam volna csillogni a házakon túl. Csak nem a Dunát?
- De igen, azt. Nagyon szeretek a partján ülni, ha idegileg kifáradok. Kimegyünk kicsit, hogy lehűljek?
- Vigyázz, csalóka még az idő, megfázol!
- Lesz, aki felmelegítsen - simogatta önfeledten.

2.

Kimentek az erkélyre, András a lány mögé állva ölelte át, úgy beszélgettek.

- Majd nappal láthatod, kellemes környezet vesz körül. A házakat hatalmas parkok választják el egymástól. Nincs bezártsági érzése az embernek, mint beljebb a városban.

- Hhaj, Andriskám, hol jár a kezed?

- A létező legizgalmasabb helyeken. Istenien bársonyos a bőröd. Drága kincsem, menjünk be vacsizni, mert... hh... azonnal elveszítem az önkontrollomat!

Az étkezőben András pezsgős poharakat rakott az asztalra, megtöltötte a hűtőből elővett hideg, édes pezsgővel. Viola elkomolyodott.

- Ne tele, nem szoktam szeszes italt inni! - szabadkozott lehangoltan.

- A boldogságunkra! Annyit igyál, amennyi jól esik. Mindkettőnkre ráfér egy kis feszültség-oldó.

Koccintottak. András magánál tartotta, a szemébe nézett, úgy kérdezte:

- Mi a gondod? Megbántad, hogy velem jöttél?

- Lehet, hogy korai volt még. Bocsáss meg, igazságtalan vagyok veled, sőt, jogom sincs hozzá, mégis rosszul esik, hogy olyan gyakorlottan intézted az esténket, behűtött pezsgő várt a hűtőben arra, hogy valakivel így koccints, mint velem.

- Hmm... A helyedben, azt hiszem, én is így gondolkodnék. Valóban nehéz lesz úgy kijönnöm a dologból, hogy hiteles maradjak. Júniusban lesz két éve, hogy Klára, a volt nejem, elköltözött tőlem. Azóta, bármilyen hihetetlen számodra, te vagy az első nő-vendégem. Gyakorlottság. Magányomat eddig a szüleim társaságában oldottam. Anyukám nagy vendéglátó, módomban állt ellesni tőle ezt-azt. Behűtött pezsgő. Ő ezt az egy szeszes italt issza meg, ezért mindig van itthon, hogy ne érjen meglepetés, ha váratlanul kéne felköszönteni valamelyikünket. Egyébként nálunk ez a módi. Őt sem lehetne meglepni, mindig van mivel kínálni a váratlan vendéget. Hiszel nekem?

- Nincs okom a szavaidban kételkedni. Bocsáss meg, de kellemetlenül érintett.

- Nem csodálom. Lássunk neki a sok finomságnak - ültek asztalhoz.

- A megnyugtatósomért ajándék jár - tett át egy kaszinótojást András tányérjára.

- Nem szeretted?

- De igen, azért ajándék - nevetett. Nekem kicsit sok lesz a megrakott tálca, te pedig olyan jóízűen etted.

Vacsora után ismét az erkélyre mentek. Egymást átkarolva nézelődtek.

- Miért vagy olyan komoly, kiscsillag? Még mindig a múltam foglalkoztat?

- Nem. Az jár a fejemben, másfél éve ismerlek, de alig tudok rólad valamit. Úgy érzem, ma reggel nem Talmi András, Szilvási Violetta, nem Talan, Vita találkozott egymással, hanem két idegen, akik első látásra egymásba szerettek. Ez esetben jogosan keresem a magamnak feltett kérdésemre a választ: ismerkedésünk estéjén mit keresek én a lakásodon?

- Ejha! Nem mit, hanem kit... és ki mást, ha nem engem, töprengő angyalkám! - csókolta meg.

- Tudod, drága, semmi aggályoskodás, töprengés. A pillanatnak élünk, és örülünk. Megszenvetünk a ránk váró boldogságért.

- Igenis, tanár bácsi kérem, máskor komolyabban fogok készülni, csak még az egyszer ne kapjak egyest - simult hozzá.

Leült a campingágyra, ölébe vonta a lányt, felhevülten simogatta, csókolta, majd némán nézte.

- Van bennem félsz, hogy csalódást okozok neked.

- Ó, te kishitű tündér, nincs rá okod, mert látnoki szemeim előtt peregnek az évek, elkövetkezendő életek, ahol kéz a kézben haladunk egymással. Úgyhogy nincs más teendőnk, mint a következő századokat együtt átélni - temette arcát vállgödrébe. - Izgalmasan sejtelmes a gyönyörű arcod a csillagfényes estében. Én aggódó angyalkám, vágyom a csókjaidra, szenvedélyedre, de mindenek előtt valamit még tisztáznunk kell - ölelte magához.

Violka a szerinte már választott csillagukat nézte, miközben András kellemesen bársonyos hangját hallgatta.

- Egész nap az járt a fejemben, másfél éve léptél be az irodámba. Szinte azonnal felfigyeltem rád. Egy évig voltunk kollégák, amiből jó pár hónapig kerülgettelek. Fél éve szenvedünk egymás hiányától, a viszonzatlan szerelemtől. Én azt szeretném, ha minden téren működne a kapcsolatunk, még ezen a nyáron összeházasodnánk.

Elhallgatott, várakozóan nézte az elgondolkodó lányt.

- A levezetésed tökéletes, a tényeket nem cáfolhatom, mégsem pontosan értem, hova akarsz kilyukadni.

- Akkor kifejtem bővebben: a természetes védekezés híve vagyok még akkor is, ha a hibaszázaléka ennek a nagyobb. Ehhez viszont mindkét fél részéről bizalomra van szükség.

- Osztom a véleményedet. Bár Tibivel egyszer sem voltam védekezés nélkül. Azt már régen elhatároztam, amint komoly kapcsolatom lesz, nem fogok gyógyszert szedni, mert egészséges babákat akarok. Amikor szóba hoztad a közös hétvégét, engem is foglalkoztatott a dolog, azért is nem válaszoltam azonnal. Bár az esküvő gondolatáig nem jutottam el, de tény, szeretjük egymást, bízzuk magunkat a sors akaratára.

- Tudom, már hiszel nekem, de az jutott eszembe, legékezebb bizonyíték rá, hogy ma nem számítottam nő-vendégre, ha lenne rá igény, sem vagyok felkészülve a mesterséges védekezésre. Igaz, Klárával sem használtunk soha ilyesmit.

Összeölelkeztek, András a karjában vitte be Violkát a hálósobába. Az egész napos frusztráltság után elvarázsolt kábulatban vetkőztették, kényeztették egymást, hogy végre összefonódva adják át magukat szenvedélyüknek. Miután alaposan kifáradva összeölelkeztek, András magához vonta Violkát, úgy beszélgettek.

- Hat év házassággal a hátam mögött talán szégyen bevallanom, de ilyen összhangban, mennyei csodában, mint veled, nem volt részem. Már délután kaphattam ízelítőt a szenvedélyedből, mégis minden elképzelésemet felülmúlta az együttlétünk.

- Teljesen elvarázsoltál. Most értettem meg, mi a különbség a szex és szeretkezés között.

- Bár őszintén sajnállak, amiért ilyen keserű tapasztalatokkal rendelkezel, de ugye nem nagy bűn annak örülni, hogy egymástól tanuljuk a szerelmet, ismertetjük meg a gyönyör átélhetetlen mámorát, mert igaz lelkemre mondom, ez történt velünk ma este.

- Ezzel a vallomásoddal oldottad bennem a szorongásomat. Andris, láttam, amikor az erkélyen voltunk, többször felnéztél a horizontra, és ha nem tévedek, ugyanazt a ragyogó csillagot figyelted a Göncölszekér mellett, amit én. Te milyennek látod?

- Hmm... Különlegesnek. Majdnem rombusz alakú, és nem szokványos fényben ragyog. Nemrég fedeztem fel. Azóta mindig megkeresem, ha kint vagyok.

- Én egy éve figyeltem fel rá, azóta követem a változásait. Anyu szerint a vezérlő csillagom, de ha te is épp olyannak látod, amilyennek mondtad, már nem csak az enyém. A kettőnké.

- Nem hiszek az ilyesmiben, mégis sokszor vágytam rá, bárcsak ugyanabban a pillanatban néznéd te is a horizontot, hogy üzenhessek neked, nagyon hiányzol - szorította magához.

- Biztosan volt ilyen, mert a boldogtalanságom ellenére láttam néha ragyogni is.

Andrást Gyuri személye kezdte foglalkoztatni. Viola beavatta minden apró részletbe. Addig-addig beszélgettek, szeretkeztek, amíg rájuk hajnalodott. Végül csak elnyomta őket az álom.

Délben ébredtek fel. András meglepetten ment a konyhaasztalhoz, ahol a szokásos cetli várta.

„Mivel hiába vártunk, hívtunk, átjöttem. Csakhogy előkerültél! Nagyon be voltál zárkózva. Értek mindent, várjuk a jelentkezésedet! Apa.”

Ölébe vonta a nagy szemekkel néző lányt:

- Látod, engem is ellenőriznek - csókolta meg nevetve Violkát.
- Nagyon helyes! Öltözködnünk kéne, nem gondolod?
- Nem bizony! Mindenekelőtt romeltakarítást kell végeznünk a hűtőből, amit aztán le kell dolgoznunk, mielőtt hazaviszlek.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

LÉLEKTANI PILLANATOK

1.

Ebéd közben megszólalt a vezetékes telefon üzenetrögzítője. Klára szólalt meg:

„Szia, An, én édes, durcás kis kamaszom! Csak jelezni akarom, vágyom rád, jobban imádlak, mint valaha! Türelmetlenül várom a hívásodat, hogy rohanhassak hozzád! Miért hanyagolsz immár napok óta? A nyitott ablakok árulkodóak, látom, otthon vagy. Jelentkezz, örült Ann-hiányom van! Öllelek, Klárád!”

- Ej, hogy az a kaporszakállú tenne veled valamit, hogy végre megszabadulhassak tőled! - ment a nappaliba, és ingerülten rántotta ki a falból a dugót, aljzattal együtt, miközben Viola elrohant mellette, a legbelső szobában vetette magát zokogva a fotelbe.

Meglepetten ment utána. Döbbsen állt az ajtóban, tanácstalanul nézte a zaklatott lányt. Sejtette, hogy a Tibor által szerzett rossz tapasztalata köszön neki vissza. Fogalma nem volt, mit tehetne, mit mondhatna a kellemetlen helyzetben, hogy higgyen neki. Nem követett el semmit, mégis büntudatot érzett magában. Odament hozzá, vállára tette a kezét:

- Violkám, kicsi szerelmem, ilyen törekeny lenne irántam a bizalmad?

- Nem tudom. Összekeveredett bennem minden. András, most képtelen lennék bárminemű beszélgetésre. Összeveszni nem akarok veled. Legjobb lenne hazamennem.

- Innen addig egy tapodtat sem, amíg el nem mondod, mit forgatsz a fejedben. Erre tettünk jó órája fogadalmat? - emelte könnyedén az ölébe.

- Nem. De úgy érzem, magamra maradtam, nincs mit megbeszélünk. Ha kell, megesküszöm rá, elhiszek mindent, amiket nekem tegnap reggel óta mondtál... Bízom benned, de...

- De... Most úgy érzem, mellébeszélés... Vagy folytasd!

- Nem követtél el bűnt, hiszen hirtelen bukkantam fel az életemben. Nincs hozzá jogom, hogy kérdőre vonjalak, de fáj szembesülnöm vele, te még nem számoltad fel a múltadat. Klára nem tudhatja, hogy nem vagy egyedül, nem nyilatkozhatna így, ha nem lenne rá oka. Kéérlek, ne kínozz! Örült ingerültség van bennem, a harag rossz tanácsadó. Le kell higgadnom ahhoz, hogy képes legyek meghallgatni, milyen magyarázatod van erre az üzenetre - zokogott ismét.

- Szóval neked hitelesebb egy manipuláló nő cselszövése, mint az érzéseim, a vallomásom. Most ugye el kéne fogadnom és főleg viselnem, hogy ebben a pillanatban a szemedben egy utolsó, megbízhatatlan alak vagyok...

- Nem ezt mondtam! - sikított fel őrzöngve.

- Dehogynem - mondta mély keserőséggel a hangjában - Tegnap felteszem a kérdést, nem fogod megbánni, ha az együttlétünknek maradandó következménye lesz? Ma pedig választ elé állíthat a volt nejem... Hát itt tartunk... Ez örület! Hh... Gyönyörű! Ha ez rólam a véleményed, próbálg megnyugodni, hazaviszlek - állt fel. - Nem fenyegetésnek szánom, ez esetben engem többé nem látsz - kísért a fürdőszobához.

Viola megsemmisülten támasztotta két karját az ajtófélfának, úgy zokogott. András lesújtottan állt. Magához ölelte:

- Mi történik velünk, makacskodó hercegnőm? Hmm? Hallod? Válaszolj!
 - Mit válaszolhatnék? Iszonyúan fájnak a szavaid, de igazad van. Szégyellem, de úgy tűnik, a kétes szituációk még érzékenyen hatnak rám.
 - Mert egy érzékeny virágszál vagy, de kicsi csillagom, uralkodni kell az ösztöneinken, indulatainkon, mert ha nem tesszük, akaratunk ellenére ejtünk mély sebet annak a lelkében, akinek leginkább nem szeretnénk.
 - Sajnos... Pedig tényleg nem akartalak megbántani. Bocsáss meg, de még mindig nem értem, hogy hagyhat ilyen üzenetet, ha nincs köztetek semmi?
 - Rég tudnád, ha nincs ez a kellemetlen közjáték. Lesújtóan hat rám, hogy nem a viszonyulásom alapján ítélsz. Abban hibás vagyok, hogy nem lokalizáltam öngyógyító próbálkozásait. Eddig a percig nem érdekelt. Egy hónapja jött haza Amerikából faképnél hagyva a férfit, aki miatt elhagyott. Azóta üldöz az úgymond „szerelmével”. Szerinted komolyan lehet venni az ilyen szélső csapodárt?
 - Nem... persze, hogy nem, de Andriskám, olyan pillanatok alatt történnek köztünk a dolgok, úgy tűnik, érzelmileg nem tudom követni.
 - Ebben igazad van, hiszen 30 órával ezelőtt még csak vágy volt, ami mára valóság lehet, de azért az elvárható egymástól, hogy tisztázzuk az esetleges nem oda illő dolgokat, amik rajtunk és akaratunkon kívül történik. Nem?
 - De igen. Azért beleképzelhetnéd magadat a szituba. Mit szólnál hozzá, ha Tibi hívogatna engem?
 - Talált, sülyedt. Az ő személye valóban zavar, mert tartós kapcsolat hozadéka. Csak azt tudom kérni, több önuralmat tanúsítsunk egymás iránt. Le fogom állítani Klárát, mert bár tele van ilyen és még ilyenebb üzenetekkel az üzítőgép, amivel valóban nem foglalkozom, de az már zavar, hogy anyuék is igyekeznek bevonni az újbóli meghódításom érdekében. Kérdés nélkül is következtethetsz a véleményükre, hiszen a te felbukkanásodnak örülnek, nem Klára erőszakos nyomulásának. Ennyi, amit mondhatok a szerinted le nem zárt múltamról.
 - Olyan ciki dedós módszerhez folyamodni, de nem tehetek mást. Újból csak arra kérlek, bocsáss meg. Ígérem, ezután igyekszem sokkal megfontoltabban viszonyulni hozzád.
 - Szeretném, kis csillag, mert sehova nem vezet, ha a kérdések tisztázása helyett kihátrálsz a kényes helyzetekből. Ne tedd indokolatlanul tönkre az életem, Életem - mosolygott rá játékosan. - Nézz rám, hadd csókoljam le a könnyeidet!
 - Nem akarom, mert ronda voltam veled, de ezt ne komolytalankodd el! Nem civakodhatjuk át az életünket.
 - Hát akkor ne civakodj velem, mert esküszöm, összetörlek! Különben, tudod mit? Tedd kedvedre, legalább lesz miért kiengesztelni téged. Veszekedés után édes a békülés. Bebizonyítsam?
 - Édes jó Istenkém, hogy lehetsz ilyen komolytalan? - simult hozzá szerelmesen.
- Nézte a gyönyörű arcát, megérintette testét, nem csalják meg az érzékei, egyetlen érintésével lokalizál benne mindent, ami nem szerelem. Meghatottan ölelte magához:
- Megbékéltél? Nem fog hamisan szólni a világ legérzékenyebb, legcsodálatosabb hangszere?
 - Eddig úgy tudtam, hallgatni szereted a zenét - túrt simogatva a homlokában ide-oda kunkorodó hajába.

- Tegnap este tapasztaltam meg, megszólaltatni sokkal izgalmasabb. Imádom, amikor ujjaim érzéki futamaival gyönyörű hárfaszerű hangokat varázsolhatok elő tested érzékeny húrjai által, amik szerelemgyökeremet azonnal aktivizálják, működésbe hozzák, hogy még ezeknél is édesebb, csilingelő kacajt, izgalmasabb, vérpezsdítőbb sikongatásokat csalhassak elő torkod mélyéből.

- Imádnivalóan élvezem a koncertünket. Rám a mély, bőgőszerű kontrázásod hat izgatóan.

- Akkor haragos hercegnőm, némi hangolás után hadd szóljon hangversenyünk!

Violka záporozó könnyei közepette emelték egymást a gyönyör felhői fölé. Miután csillapodott bennük a vágy, egymás karjaiban pihentek meg. Pár perc levezető simogatás, puszkodás után Viola szólalt meg:

- Ha annyira nem illettetek össze, mivel tudott maga mellett tartani Klára évekig?

- Rengeteget töprengtem rajta, mindig oda lyukadtam ki, talán az anyakomplexusom miatt. Rendkívül anyáskodó típus.

- Nem értem... Hogyan anyakomplexusod volt?

- Ez egy hosszú történet, amivel per pillanat adósod maradok, mert nem fogom ismét a hangulatunkat rontani. Drága szép csillagom, annyira vágyom a boldogságra, jelenleg kizárólag ebben kívánom fürdetni a lelkemet. Öltözködnünk kell, ha be akarjuk tartani az anyukádnak tett ígéretedet. Igaz is: be akarjuk?

- Igen, de csak azért, mert csúnya dolog az ígéreteket megszegni - kacagott már jókedvűen.

- A nekem tetteket mindenképpen! - csókolta meg - De arra válaszolj még, ahhoz mit szólnak majd, hogy elvált férfivel barátkozol?

- Nem tudom, de úgy gondolom, ez egyedül nekem kéne, hogy gondot okozzon. Ha gyerekek lenne, elgondolkodnék a dolgon, mert épp elég megbirkózni egy exfeleség ármánykodásaival.

- Az életemet nem engedem neki tönkretenni. A segítségével győzhetünk fölötte. Partner leszel benne?

- Egy fél ígéretem már van erre, szeretném kiegészíteni: ezentúl csak a viszonyulásod fog számítani!

- Legyen ez a gyönyörű ígéret a végszó indulásunk előtt.

- Ha vállalod a vadhajtasaim nyesegetését, biztosra veszem, többször nem fogsz bennem ilyesmiért csalódni.

- A harminckét óra alatt - pillantott az órára - igazoltam, meg fogok vele birkózni. Csak annyit kell elérnem, hogy ne menekülj az ölemből, ha durcimurcizni támad kedved.

2.

András elgondolkodva nézte a lány boldogságtól sugárzó arcát, miközben beültek a kocsiba.

- Többször jutott már eszembe, most megkérdezem: miért néztél elgondolkodva hol engem, hol a lakást, amikor körbejártuk?

- Az járt a fejemben, hogy juthattál hozzá két évvel a válásod után?

- Úgy, hogy ez eredetiben a szüleimé volt. Amikor meghalt a nagymamám, tőle örökölte anyu azt, amelyikben laknak.

Mivel Viola hallgatott, ismét ő szólalt meg:

- Miben maradtam adósod, hogy ilyen töprengő arcot vágasz? Angyalka, tessék határozottan kikövetelni tőlem, amire kíváncsi vagy és úgy érzed, kerülöm a válaszadást. Hallo, kíváncsi hercegnőm, tessék próbálkozni!

- Igeen? Hát tessék! Szeretsz még? - kuncogott csintalankodva.

- Áá, dehogy! Imádlak! Jöhet a következő!

- Holnap is?

- Talán... Ezt nem tudom biztosan, mert fogalmam nincs, az imádatot mivel lehetne überelni - nevetett már ő is.

- Egy adósság törlesztéssel. Miért van anyakomplexusod, amikor van édesanyád, aki szeret téged?

- Szóval csak kihúzod belőlem, amivel nem szívesen rontanám a hangulatunkat. Hát jó, legyen akaratod szerint, de számíts rá, hosszú történet.

- Az élet sem rövid - incselkedett.

- Előre kell bocsátanom, igazi okom nincs az életérzésre, mert szívesen emlékszem vissza a gyerekkoromra. A tény azonban az, nevelőanyukám van. Örökbefogadott gyerek vagyok, de őt valóban édesanyámként tisztelhetek-tisztelek, szeretek. Neki nem lehet saját gyereke. 28 éve határozták el apuval, nem próbálkoznak több módszerrel, magukhoz vesznek egy újszülöttet. A hivatalos utat bonyolultnak, hosszadalmasnak tartották, ezért anya nőgyógyász bácsikájához fordultak segítségért. Egy évet kellett várniuk rám. Akkor került az osztályára egy román nő, akinek nem kellett. Anyáék felvették vele a kapcsolatot. Még a születésem előtt aláírta a lemondási nyilatkozatot. Anya végignézte, mint bújok elő, boldog volt, amikor felsírtam. Az ő kezébe adtak, ő szorított a szívéhez, mosolygott rám először, vele töltöttem az öt napot a kórházban. Úgyhogy ahhoz az erkölcsstelen nőhöz, aki világra hozott, szerencsére semmi közöm.

Viola könnyes szemmel szorította meg egy pillanatra a volánon nyugvó kezét.

- Ne sírj, mindenem, mert nem leszek képes folytatni.

- Nem akarok. Maguktól jönnek a könnyeim, de szeretném, ha nem hagynád félben.

- Oké, egyszer úgyis túl kell esnünk ezen. Szóval apa, amíg mi kórházban voltunk, felkutatott az anyatejelosztón keresztül olyan szoptató anyukát, akinek sok volt a teje. Fél évig - amíg a saját babáját szoptatta - táplált engem is. Így lett tejtestvérem. Zsanett csodálatos teremtés. A közelünkben laktak, ennek köszönhetően csaknem együtt nőttünk fel. Velem örül az örömömben, bánkodik a gondomban, bajomban. Amióta férjhez ment, rá bízom a kapcsolattartásunkat, nehogy gondot okozzak a férje és közte. Hetente beszélgetünk egymással.

- Nem is jártok össze?

- A nagy ünnepeket együtt tölti a két család, akkor előfordul, hogy félrevonulunk megbeszélni a dolgaikat. Na, de hol is tartottam... ja igen: anyáékkal az idilli kapcsolatunkban második gimnazista koromban történt a törés, amit én idéztem elő. Nyolcadikig kiváló magatartású, kitűnő tanuló voltam, de a gimiben rossz társaságba keveredtem, csavarogni kezdtem. Apától még csak-csak tartottam, de anya mondhatott bármit, lepergett rólam. Hihetetlen türelemmel próbáltak hatni rám, hiába. Másodikban rohamosan romlott a tanulmányi eredményem. Az

osztályfőnököm közbenjárásával a gyámhatóság el akart venni anyáéktól. Apa végső elkésredésében leült velem beszélgetni, elmondta a születésem történetét, amitől sokkot kaptam. Két napig nem keltem fel, nem ettem, nem szólaltam meg. Gyűlöltem mindenkit, meg akartam halni. Anya kétségbeesve sírt, apának lelkiismeretfurdalása volt. Első nap örültem, hogy bánthattam őket. Aztán elhatároztam, megkeresem az anyámat, jól beolvasok neki, és végzek magammal. Este bejött hozzám anya. A sírást nem tudta abbahagyni. Azt mondta, látják, elfordultam tőlük, de higgyem el, gyerekükként szerettek... szeretnek. Sokat töprengtek apával, mit tehetnek értem. Úgy döntöttek, ha akarom, felkeresik az anyámat - ők csak vele találkoztak -, megismertetnek vele. Ha őt választom, bármennyire fáj nekik, lemondanak rólam, mert a jelenlegi állapot nem tartható fent tovább. Nem válaszoltam, néztem a sírástól bedagadt szemeit, az elkésredett arcát. Összeszorult a torkom, a lelkem mélyén fájdalmat éreztem. Megpuszilt, azzal hagyott magamra, jól gondoljam át, mit akarok.

Violkából kitört a sírás. András megsimogatta.

- Ne kímélj, drága... Mesélj tovább - tette kezét a kezére.

- Nem tudom, a szavai hatottak rám lélekrázóan, vagy a tettem súlyának felismerése, de lelkiismeretfurdalásom lett. Szégyelltem magamat, amiért azok ellen fordultam, akik szeretetben felneveltek, tanítottak. Gyűlöletet, féktelen haragot, irtózatot éreztem a nő ellen, akit anyáék helyett választhattam volna. Megborzongtam a gondolattól, lehetséges, hogy egy erkölcstelen együttlétnek köszönhetem a léteimet. Megvettem magamat a viselkedésem miatt. Elemi erővel tódultak fel bennem a gyerekkori emlékek, amikor nagyokat fociztunk, birkóztunk apával, hármásban sétáltunk a Margitszigeten, ligetben, állatkertben. Felültem, körülnéztem a szobámban, ahol egy évvel azelőtt cseréltük le a bútorokat, ízlésem szerint. Borzalmas lelkiállapotba kerültem. Arra mégsem tudtam rávenni magamat, hogy átmenjek bocsánatot kérni.

- Nem csodálom... A kamaszoknak ez megy a legnehezebben.

- Sajnos. Leültem kiírni magamból, amit mondanom kéne. Apa nyitott be, hogy elmúlt éjfél, miért nem fekszem le. Felugrottam, átöleltem, a nyakába borultam, és úgy zokogtam, ahogy életemben még soha. Megrémült a viselkedésemtől. Bejött anya, döbbenet nézett. Egyik karommal őt, másikkal apát öleltem, és sírástól fuldokolva kértem őket, bocsássanak meg az elvetemültségemért, ha tudnak. Anya simogató keze nyugtatott meg. Azóta velük töltöm a szabadidőmet.

- Bocsáss meg, de a történetedből nem értettem meg, miért van anyakomplexusod, hiszen szeret téged - zokogta Viola.

- Ha jobban megismersz, érzékelné fogod, lételemem a gyengeség. Bár anya nagyon szeret, de nem úgy, ahogy igényeltem volna. Megpusztil, megsimogat, de soha nem ölel magához. Kisgyerekként úgy emelt a karjába, hogy a vállát fogtam, nehogy elejtsen. Ha át akartam ölelni, azt mondta, kicsim ne, anyának melege van. Szóval állandó hiányérzetem van a szeretete ellenére. Bennem más anyakép él. Kicsi koromban sokszor néztem Zsanettet, aki akkor ölelte át az anyukáját, amikor akarta.

- Értem. Lehet, hogy attól válik valaki anyává, ha ő hordja ki a babáját - szipogta. - Hogy maradhattál velük?

- Két hónap haladékot kaptak, utána pedig okafogyottá vált a kérdés. Bár minden jóra fordult, bennem a mondottak miatt valami mégis megtört. Lelkileg máig sérültnék érzem magamat.

- Talán a lelkiismeretfurdalásodat nem dolgoztad fel azóta sem. Tizenhat évesen nehéz azzal szembesülni, nem tudod, ki vagy, kinek a génjeit örökölted. Ez borzalom. Hogy élhetnek ilyen senkik köztünk. Az valódi vigasz lehet számodra, szerencsés vagy, hogy ilyen nagyszerű emberekhez kerültél.
- Igen, amiért egész életemben hálás leszek nekik. Bár apával kapcsolatban soha nem volt gondom. Tőle azt kaptam, amire vágytam.
- Annyira örülök, hogy minden téren egymásra találtunk. Érzelmős vagyok én is, majd el-babusgatjuk egymást - simította meg a kezét.
- Milyen jó lesz nekünk! - viszonzta gyengédségét, miközben befordult Violkáék utcájába.

TIZENHATODIK FEJEZET

HÉTKÖZNAPI GONDOK

1.

Violka percenként nézte az óráját. Három óra után egyre idegesebb lett. Hol lehet András? Úgy beszéltek meg, vezérigazgatói után odamegy hozzá. Lehet, hogy elhúzódik? De akkor miért nem hívja? Felállt, nyugtalanul sétált. Végre megszólalt a telefonja. Remegő kézzel nyúlt érte:

- Tessék!

- Csókollak, kicsim! Itt várlak a portán.

- Szia, végre! Rohanok! - sietett le hozzá.

- Szia, Csillagocskám! Látom, idegeskedtél, drága... Bocsáss meg, kezdenek rosszul alakulni a cégnél a dolgok - vágott bele a közepébe, miközben felmentek Viola szobájába.

- Mint mondtam, ma nem akartam Nyékre menni, de Domonkos bejelentése után kénytelen voltam. De kezdem az elején. Értekezlet után bevágtam magamat a kocsiba, gondolván, útközben tájékoztatlak. Ezzel szemben örült forgalomba keveredtem. Előzgették egymást az örültek, aminek aztán kétszer is majdnem frontális ütközés lett a vége. Egyik megveszekedett idióta miatt pedig kis híján egymásba csúszott a kocsisor. Miután letértem a 70-esről, bele-tapostam a gázba. Amikor befordultam a parkolónkba, láttam, Lacus majd kiesik az ablakon, úgy integet, hogy siessek. Megelőzött ugyanis a minisztérium bejelentése, amiért meg kellett változtatnom az elképzelésemet: holnaptól négyórás műszakban folyhat a munka. A dolgozók forrongásán át alig tudtam bejutni az irodámba. Én menet közben, Lacus az ajtóban állva igyekezett csitítani a hangoskodókat. Próbáltam megmagyarázni, két választásunk van: létszám- vagy munkaidőcsökkentés, különben nem tud a minisztérium bért fizetni. Rám sem hederítettek, engem túlharsogva skandáltak: mondjon le az a vezérigazgató, aki nem képes megvédeni a dolgozóit. Meg azt, az a pénz, amit a négy óráért kapnak, hideg vízre sem elég, hogy tartsák el abból a családjukat. Alig tudtam elszabadulni a lincshangulatból.

- Ez örület! Szerinted sztrájkolni fognak?

- Nagy gondban vagyunk, az tény, de a munkavezetőket józan gondolkodásúaknak ismertem meg, közös erővel talán úrrá tudunk lenni a kritikus helyzeten. Ráadásul visszafelé, ha lehet, még nagyobb volt a forgalom. Némelyek versenypályának nézik az országot. Na, de amennyire lehet, zárjuk ki a magánéletünkből a munkahelyi gondokat. Kárpótlásul az ideges-kedésért, szeretnék elcsábítani. Gyönyörű idő van, ha végeztél, kimehetnénk a Margit-szigetre.

- Oké, benne vagyok. Mielőtt hozzám mennénk, beköszönsz anyunak, apunak?

- Természetesen. Épp akartam mondani, legalább egy kézfogás erejéig velük is szeretnék találkozni.

Judittól kijöve Gyuri jött velük szemben a folyosón. Meglepetten mérte őket végig. Viola Andrásra mosolygott:

- Andriskám, ő Gyuri, az a kollégám, akit Adélon kívül hallomásból ismersz - majd Gyurira nézett. - Szia! Engedd meg, hogy bemutassam Andrást, akiről meséltem neked.

- Örülök, hogy személyesen is megismerhetem: Talmi András - nyújtott kezét a még mindig meglepett férfinak.

- Gólyavári György... Örülök én is.

- Gondolom, Adél leadta neked a drótot - próbálta Viola oldani a férfi zavarát.

- Igen. Annyira fontos volt neki, hogy telefonkönyvben kutatta fel a számomat, és még tegnap délelőtt beszámolt a kudarcba fulladt kirándulásáról. Elnézést kérek, amiért miattam kellemtelenkedhetett.

- Ugyan már, túléltek. Egy kis gáncsoskodás nem fog ki rajtunk - mosolyodott el András.

- Magyarázként annyit - folytatta Viola, hogy Gyuri is képben lehessen -, a tegnapelőtt izgalmasan indult. Képzeld el a meglepetést, amikor szemben találtuk magunkat egymással. A híresztelés kacsza volt, Andris ugyanis nem Amerikába, csupán egyik vidéki üzemegységünkbe ment igazgatónak. Mivel én is abban az időszakban változtattam munkahelyet, elvesztettük egymást. A netnek köszönhetően találkozhattunk ismét. Ha érdekelnek a részletek, összejövünk és elmeséljük.

- Biztosan nem mindennapi történet, hát hogyan érdekelne - mosolyodott el visszanyerve magabiztosságát. - Nehezen, de tisztul a kép. Adél azt regélte, a kirándulás szervezőjével melegedtél össze, mire a társaság megérkezett.

- Vele nem kellett, jól megvoltak egymással addig is - nevetett András. - A kirándulás megálmodója és szervezője ugyanis Viola volt.

- Értem... Jól csőbe húzott ez a méregkeverő némbér.

- Láttam, siettél valahova, összejövünk egy alkalmas időpontban, nem tartanánk fel - mosolygott rá Viola.

- Igen, édesanyád vár rám, valami gondja van az igényelt pénzösszeggel.

- Tőle jövünk, a szobájában találsz. Szia!

- Csókolom a kezedet!

- Viszontlátásra, remélem, mielőbb találkozunk - nyújtott kezét András.

- Örömmel. Viszontlátásra! - ráztak kezét és elsietett.

Viola bekopogott az édesapjához.

- Sziasztok! Már azt hittem, eltévedtetek az épületben - fogadta őket kedvesen.

- Gyurival futottunk össze. Bemutattam Andrásnak, és váltottunk vele pár mondatot.

- Itt van valahol Faddi Péter is, alaposan lekaptam a tíz körméről, mielőtt bármit is mondhatott volna. Elvörösödve exkuzálta magát, és bevallom, végül majdnem megsajnáltam. Azzal kezdte, bűnös a történetekért, nem felmentést keres, de a csúfos bemutatkozás Pándy Adél fondorlatos csapdájának köszönhető, amibe bárgyún belesétált. Vele van cégen belül a legszorosabb kapcsolata. Sajnálkozva mondta, eddig úgy hitte, ismeri őt. Tőle hallotta, milyen magányos vagy. Megfordult a fejében, ha bejön hozzám, beszél velem rólad, és ha igazat mondott Adél, kölcsönös szimpátia esetén megismerkedik veled. A találkozásunkat sajnos megelőzte a folyosójelenet, amikor meglátott Zsófi-val. Megszédítetted, és már nem az én lányomra, rád lett kíváncsi. Amikor bement hozzád, az új kolléganőhöz bemutatkozni, megzavarodott a személyazonosságtól, elvesztette a fejét. Rettenetesen dühös lett magára, amikor a rendreutasításodtól kijózanodva elrohant tőled. Felmenteni én sem akarom, de így azért mégis más a baba fekvése.

- Hmm... már megint Adél. De jó, hogy említéd Faddi Pétert, róla még nem beszéltem Andrisnak. Apukám, ma nem veletek megyek haza, a Margitszigetre vagyok hivatalos - mosolygott Andrára.

Átmentek Viola szobájába. András körülnézett, tetszett neki a modern, jól felszerelt iroda.

- Ez igen! Mi talán soha nem jutunk el oda, hogy ilyen körülményeket tudjunk biztosítani a dolgozóinknak.

- Nézd, a főbb irodákban, ahol sokat kell egyeztetni, külön házi telefonközpont van - mutatta.

- Hmm... Mi a szösz? Nektek már nem is elég a mellékállomás? - tanulmányozta a berendezést.

- Pali bácsi ötlete volt. Így egyszerre többen tudunk kapcsolatban lenni egymással. Foglalj helyet! Tartozom még egy kellemetlen történettel, amiről eddig megfedkeztem.

- Apukád meséjéből sejtem a lényegét. Épp ideje volt előkerülnöm. Leszűrtem a tanulságot, jó lesz rád vigyázni, túlzottan közkedveletté váltál - ölelte át mosolyogva.

- Így volt ez a másik cégnél is kezdetben. Majd itt is megismernek és tuti, hogy békén hagynak. Valójában nem nagy ügy, apu reagálta kicsit túl. Több, mint egy hete történt, amikor nektek rosszkedvűről panaszkodtam.

Elmesélte a részleteket. Még be sem fejezte, kopogtak az ajtón. Viola meglepetésére Péter állt a folyosón.

- Szia, Viola drága! Bejöhetek kicsit?

- Parancsolj! - állt el az ajtóból.

Péter akkor látta meg Andrást.

- Bocsánat! Úgy látom, zavarok, akkor...

- Nem zavarasz, András előtt nincs titkom - hozzá fordulva folytatta: - Andris, bemutatom neked a managerünket.

András felállt, a férfit nézte. Péter kezét nyújtott:

- Faddi Péter - darálta nevét, hol Violkát, hol őt nézve.

- Talmi András - fogadta András kurtán.

- Viola, drága, szeretnék tőled bocsánatot kérni a múltkori kisiklásomért. Nagyon szégyellem a dolgot. Bár nem vallom magamat nőcsábásznak, a látszat mégis ellenem szól. Védelmemben mondhatnám, félig-meddig áldozat voltam, de az otromba viselkedésemre nincs magyarázat, mentséget pedig végképp nem keresek rá. Bevallom, nagyon tetszett a határozottságod, amitől azonnal kijózanodtam. Nem rád haragudtam, amikor kimentem innen meg-szégyenülten, kizárólag magamra. Kérlek, higgy nekem, bocsánatkérő, dadogó szavaim a legmélyebb tiszteletből fakadnak.

- Rendben van, nem haragszom.

- Bár fogalmam nincs, milyen kapcsolat van önök között - fordult Andrásához -, de nem lehetne itt, ha nem közvetlen, ezért megkövetem önt is a történetek miatt.

- Maximálisan megbízom Viola hűségében - mondta kényszeredett udvariassággal.

- Szerencsés. Manapság nagyítóval sem könnyű ilyen hölgyet találni.

- Egyetértünk.

- Reménykedve benne, hogy lehet még köztünk baráti a hangulat, elköszönök - csókolt kezét Violkának.

Andrásnak kezét nyújtott, és elhagyta az irodát.

- Na, hála istennek! Ezen is túl vagyunk.

- Túl, és amint látom, a munkaidőd is lejárt.

Violka bezárta a fiókokat, szekrényt és indultak le a kocsihoz.

- Na, most mondd azt, hogy a bonyodalmak azért vannak, hogy megoldjuk őket - mondta, amikor András beült mellé.

- Miért? Nem? - kanyarodott ki a parkolóból.

2.

A csúcsforgalom ellenére gyorsan az Árpád hídhöz értek. András leparkolt. Az árnyas főúton sétáltak hallgatagon. Violkának tűnt fel András lehangoltsága.

- A munkahelyi gondok nyomasztanak?

- Sajnos nem tudom oly mértékben lerázni magamról, mint szeretném, de jobban bánt a tegnapi esti eredménytelen beszélgetésünk. Nem hiúsági kérdés számomra, hogy nem tudtalak meggyőzni, költözz hozzám, sokkal inkább aggaszt a behatárolt szabadidőm. A vezér előre bejelentette, készülünk fel rendkívüli időszakra. Amíg nem normalizálódik a helyzetünk, ha kell, naponta hívja össze az igazgatói tanácsulást maratoni tárgyalásokra, ami esetünkben annyit jelent, legfeljebb hétfévégén találkozhatunk.

- Annak én sem örülnék. Lehet, hogy maradinak tartasz, de tényleg cikis felvállalnom, két hete találtunk egymásra, és máris összeköltözünk.

- Te négykor végzel, milyen ötleted van rá, hogy láthassuk egymást?

- Előre nem tudok mit mondani, de úgy gondolom, aktuálisan könnyebben kereshetünk megoldást.

- Nem tudom. Mire szabadulok, te rég Ligetgyöngyén vagy. Egy lehetőséget tudnék még javasolni. Adok neked lakáskulcsot, és legalább két estét tölts nálam hétközben.

- Úgy gondolsz, nálad várjak rád?

- Hacsak nem akarsz a ház előtt szobrozni, valahogy úgy.

- Furcsa kényszerhelyzet, de ha jobb nem jut eszünkbe, benne vagyok.

- Azért megpróbálok reménykedni benne, nem kényszerből leszel velem.

- Rosszul fogalmaztam, de ronda vagy, hogy azonnal leütöd a labdát.

- Minden szervát ki kell használni a győzelemhez - karolta át a derekát.

- Csak nem teniszeztél?

- De bizony. Gimis koromban ifi-első voltam.

- Remek, mikor teniszezünk?

- Csupán idő kérdése. Nézd, egészen besötétedett. Lesétálunk a Duna-partra?

- Csodálatos nyáresti csillagfény, Duna-part, nagyon vonzó, de késő van, haza kéne mennem, nem gondolod?

- Nem bizony! Ezt csak te gondolod így. Van egy szabad estém, csak nem képzeled, hogy lemondok az együttlétünkéről? A buta felvetésedért tessék azonnal kiengesztelni!

- Nagyon orrolsz rám? - simult hozzá hízelegve.

- Amíg nem törlesztesz, rettenetesen - vont a magához.

- Na, Andris... ne itt, édeske.

- Hogyhogy ne itt? Itt ért a sérelem, itt fogsz kiengesztelni! - húzódott be a bokrok mellé.

Karjaik egymásra fonódtak, ajkuk összeforrt.

- Ejha, mi volt ez a teljes pályás letámadás?

- Hol van ez a teljes pályához! Csupán pillanatnyi levezetés az otthoni folytatáshoz - ültek le.

- Csak most eszmélek, miért mondtad apunak, ha muszáj, te viszel haza.

- Szerencsére vele elég volt egy szemvillanás, és értette.

- Szép. Máris összejátszik veled - csóválta a fejét nem-tetszően.

- Azt nem mondanám, hiszen apatigrisként vigyáz rád, de tudja, bennem bízhat.

Pár pillanatig hallgattak, majd András szólalt meg:

- Gyönyörű innen a Parlament, most mégis szeretném magamra vonni a figyelmedet.

- Húha, ha te ilyen célratörő vagy, jobban teszem, ha felkészülök egy kiadós beszélgetésre.

- Inkább komolyra - fojtotta vissza mosolyát. - Tegnap óta meg sem köszöntem neked, hogy a reménytelen távollétebben nem volt panaszod rám anyukádéknak.

- Te ronda cselszövő, hova akarsz kilyukadni? Különben hogyan lett volna! Miután eltűntél, rengeteg. Hiszen magaddal vitted a jókedvedet, munkakedvedet, üressé vált az öt emelet nélküled. Csak nem képzeled, hogy szó nélkül türtem? - incselkedett.

- Ha így volt, minden eddiginél jobban kell, hogy imádjalak! Mit szólt anyukád a panasz-áradatodhoz?

- Neheztelt rád, amiért vigasztalan hónapokat szereztél az egyetlen kislányának. Mivel szó nélkül tűntél el, nem hitt benne, hogy viszonzottak voltak irántam az érzelmeid. Meg akart győzni, fogadjam el Gyuri barátságát. Lehet, hogy te évekig nem jössz haza még látogatóba sem.

- Tökéletesen együttérzek veled. A gyereken esetében hasonlóan gondolkodtam volna én is. Tetszik a nálatok tapasztalt összetartás. Még valamit meg kell beszélnünk. Említettem már, vasárnap lesz anyukám 50 éves. Szeretnének megismerni, velem jössz?

- A nagy családi összejövetelt nem tartom a legalkalmasabbnak bemutatkozó látogatásra, de ha így szeretnéd, igen.

- Igazad van, de a szombatot csak így tölthetem veled. Anyuval megbeszéltük, fél tizenkettőre odamegyünk, hogy kettőig, amíg a rokonság megérkezik, beszélgethessünk felszabadultan. Ígérem, amint mód lesz rá, kimenekítelek és lelépünk.

- Nem lenne rossz, de anyukádra nézve sértő lenne, nem gondolod?

- Nem, kicsikém. Ahogy ismerem őket, legfeljebb az első órában leszünk az érdeklődésük középpontjában, aztán el lesznek ők egymással foglalva. Elvégre a legjobb alkalom az ügyes-

bajos dolgaik megbeszélésére. Akkora ott a nyüzsi, észre sem veszik, hogy eltűntünk. Segítségemre leszel az ajándékvásárlásban? Szeretném meglepni herendi porcelán étkészlettel. Körülnéztem már, de szívesen bíznam magamat az ízlésedre.

- Hmm... Még le sem arattad az apunál szerzett sikered gyümölcsét, máris újabb ötlettel állsz elő? Szerencséd, hogy szeretek vásárolni, úgyhogy számíthatsz rám.

- Köszönöm! Ha a magasságos főnököm másképp nem rendelkezik az időmmel, a holnap számításba jöhet? De szeretném, ha arra is válaszolnál, min töprengsz ilyen erősen.

- Rendelkezhetsz a holnapommal. Nem töprengek, pusztán kissé ijesztően veszem tudomásul, milyen könnyű győzelmet aratsz fölöttem. Eddig nem ilyenek ismertem magamat: gondolkodás nélkül gázolunk egy folyóban, aminek a sodrása egyre beljebb visz bennünket, és életemben először nem akarok árral szemben fordulni. Kérlek, vigyázz rám, nehogy elsodródjunk egymástól, mert eleget nélkülöztem már a társaságodat.

- Köszönöm az édes vallomásodat! Magamhoz láncollak, hogy a legveszélyesebb sodrásban is biztonságban érezhesd magadat mellettem. Későre jár, drága, hívd fel anyukádékat, és ajándékozz meg az éjszakáddal - hajolt hozzá, hogy ajkuk egymásba forrhasson.

TIZENHETEDIK FEJEZET

VÁRATLAN ESEMÉNYEK

1.

Nézetkülönbség támadt a két fiatal között vásárlás közben.

- Andriskám, megijedek tőled, ha ilyen mérgesen nézel rám - sütötte le a szemét a szűrős tekintete láttán, amikor beült mellé a kocsiba.

- Milyen akció volt ez a pénztárnál? Ráadásul a figyelmeztető pillantásaimat is figyelmen kívül hagyta. Nem arról volt szó, hogy külön költségbe vered magadat.

- Nem értem, miért kaptad fel azonnal az agyvizet? Miért akkora bűn, hogy szerettem volna beszállni a készlet költségébe? Különbözik hogy hagyhattam volna figyelmen kívül, amikor majd felnyársaltál a tekintetteddel. Abban persze hibás vagyok, hogy nem beszéltük meg előre, amiért bocsánatot kérek.

- Váratlanul ért a reakciód, de fátylat rá! Hallod, dulifuli hercegnőm, mert törlesztésre használom ki a piros jelzést.

Útközben nem beszélgettek. Miután András becsukta maguk után az előszobaajtót, átkarolta:

- Tudod, mik vagyunk mi?

- Igen. Te ronda erőszakos, én pedig undok alak!

- Mondd, mit tegyek veled?

- Lenne rá ötletem, de ha ilyen tanácstalan vagy, azért sincs - öltött rá nyelvet, amit András azonnal csókra váltott - Itt töltjük az estét a lépcsőház ajtóban?

- Itt, mert a szobába be nem tesszük a lábunkat haraggal.

- Ja, haragszol? Mit vétettem ellened, Andriskám? - simult hozzá mosolyogva.

- Ne incselkedj velem, mert azonnal a szőnyegen találod magadat - csiklandozta meg.

- Jaj ne! Andriskám, édesem, ne csikizz!

- Aha! Haragudni nem, de sivalkodni azt lehet a lépcsőházajtóban, ugye, háborgó hercegnőm?

- Áá, ne! Tényleg sikítok, ha nem hagyod abba - csikizte vissza.

Karjába kapta, bevitte a szobába. Villámgyorsan gombolta ki a blúzáját.

- Vetköztess, ne lazálj! - csókolta, ahol érte.

Átkarolta, az ágyra fektette. Viola kezeit mellkasának támasztotta.

- Hmm... nem az a cél, hogy egy ponton kiegészítsük azon testrészünket, ahol neked hiányod, nekem többletem van?

- Azért meg kell dolgoznod. Fektesd két vállra! - gömbölyödött össze.

- Micsoda óhaj! Még az sem zavar, hogy elmúlt kilenc óra? - mosolyodott el András.

Meg akarta fogni a lány csuklóját, de nem fért hozzá, mert teljes erővel szorította magához a térdeit. Mivel nem talált fogást rajta, ölébe emelte, talpsimogatással készítette rá, hogy engedjen a szorításnak. Viola hirtelen mozdulattal lepördült az öléből. Hasra feküdt, és bele-

simult az epedába. Ekkor a hátát, fenekét csiklandozta, majd fölé térdelt, egyik könyökére támaszkodva próbálta a másik kezét a leszorított válla alá tolni. Viola észrevétlenül kúszott lefelé. Mire észbe kapott, kisiklott alóla, és uccu neki, vesd el magad, elszaladt. Utána vetődött, de úgy cikázott ide-oda, hogy kétszer kellett körbekergetnie a lakásban, mire sikerült beszorítania a konyhába. Ölben vitte be az ágyra. Föléje térdelt, csuklóját gyengéd határozottsággal fogta vállai mellé. Viola csókra nyújtotta ajkát.

- Fhúú, a mindenedet! Hogy mit kapsz te ezért - fogta ajka közé csücsörített ajkát.

- Édes voltál. Egyetlenegyszer nem fogtál meg durván. - fonódott rá hevesen.

- Élveztem a játékodat, drága gombolyag-hercegnőm! Édesen védekeztél. Ohh, még egy ilyen mozdulat, és esküszöm, hármas ikrek landolnak benned!

- Ha ijesztgetni akarsz, inkább mondd azt, hogy hu! Te édes, bosszúálló szerelemművész! Aludjunk, drága, tényleg későre jár.

- Azonnal, amint letudtad az adósságodat.

- Ó, igazad van! Szóval ebéd közben elmondtam anyuéknak az óhajodat és érveléseidet az összeköltözéssel kapcsolatban. Apu kis gondolkodás után helyeslően bólogatott. Kifogása anyunak sem volt, csak a türelmedet kéri, mert szombathoz egy hétre lesz a nagyi nyolcvanadik születésnapja. Az lesz számára a meglepetés, hogy végleg odaköltöztetik hozzánk. Most erre koncentrálnak.

- Hmm... lássuk csak... ma hétfő van. Akárhogy is számolok, még teljes két hét nélküled. Sajnos, anyukádat sem cáfolhatom, úgyhogy bánatomra be kell adnom a derekam, de feltételem nekem is van ám.

- Na persze, az ostor mindig rajtam csattan - durcáskodott nevetve. - Halljam, mit fundáltál ki megint?

- A minap kialakult heti két napról nem mondok le.

- Látom, a mi életünk alkusorozatokból áll majd, de lásd te is, én milyen alkukész vagyok, kitalálom a gondolatodat: az elmúlt éjszakát bónuszban kaptad. A csütörtököt, pénteket itt töltöm azzal a feltétellel, ha a szombati összejövetel után velem jössz Börzsönyékebe. A vasárnap, hétfő, péntek a tiéd, ha a utána szombaton anyukádékkal együtt megyünk haza és ott töltjük a hétvégét. Gáláns ajánlat?

- Hmm... Bogozzuk csak ki, mit is jelent ez számomra? Szóval, ezen a héten a keddet, szerdát kell átvészelnem, a jövő héten - ha jól számolok -, a keddet, szerdát, csütörtököt. Vigye kánya, ennyi talán még belefér a tűrőképességembe.

- Akkor kérem a jóéjt puszimat, mert mindjárt éjfél és még aludnunk is illene valamicskét.

*

A másnap András számára meglehetősen kellemetlenül indult. Miután elvitte Violkát a munkahelyére, úgy döntött, a központban kezd. A liget sarkánál parkolt le, hogy séta közben átgondolhassa megbeszélendőit a főnökével. Töprengéséből a mellette lassító autó zökkengette ki. Meglepetésére Klára köszönt ki belőle.

- Szia, Ann! Ülj be kérlek!

- Eszemben sincs!

Klára ravasz mosollyal hajtott tovább. András rosszat sejtve felgyorsította lépteit. Csak intett a portásnak, a lépcsőn mégis utolérte bogáncs öngyógyítása.

- Ne rohanj, tőlem nem könnyű megszabadulni. Hallod, beszélni szeretnék veled, adj rá módot!

- Óhajod ötven százalékban teljesült - fordult be a vezérigazgatói folyosóra.

- An, szeretlek, bármire képes vagyok érted! - szólt utána.

- Kösz, nem tartok rá igényt - kopogott be a titkárságra.

- Aki mer, az nyer, drága Ann - hallotta még a fölényesen magabiztos hangját, mielőtt belépett.

Alig tudta dühét palástolni. Viola járt a fejében. Semmit nem utált jobban, mint amikor olyasmiért kényszerül magyarázkodásra, amiben nem vétkes. Rosszkedvűen üdvözölte Juditot, aki kedvesen rámosolygott:

- Jó reggelt, András! Látom rossz hétvége van maga mögött. Na menjen, majd felvidul a főnök jó híreitől.

- Csókolom a kezét, Juditka! A hétvégém csodálatos volt, idejövét ért bosszúság - nyitott be a vezérigazgatóhoz.

- Szia András! Ne lógasd az orrod, nincs rá okod, jól kezdődik a hetünk.

- Szia Domonkos! Ránk férne egy kis derűlátás - ült le vele szemben.

- Azt tudod, hogy Elemér Oroszországban van piackutatás céljából. Kecsegtetőek a kilátásaink. Tegnap hívott, miután elmentél. Az idő rövidségére való tekintettel a lényegre térek. A sűrű programja miatt nem tud eljutni Moszkvába, ahol a fajtátekokra, gyerekhangszerekre lenne kereslet. A témában egyébként is te vagy illetékes.

- Megtiszteltető a bizalmad. Cáfolni sem tudlak, de az üzleti tárgyalásokban még kezdőnek sem érzem magamat.

- Épp ideje, hogy beletanulj, fiatal barátom! Ide a te kreatív agyadra, ügyes taktikákra van szükség.

- Köszönöm az önbizalomnövelő szavaidat! Mikor kell indulnom?

- Tegnap többször kerestelek, nem tudtalak elérni, önhatalmúlag foglaltam helyet a déli gépre. Laci tud róla, de örülök, hogy személyesen beszélhetjük meg. Három órád van az indulásig - pillantott az órájára. - Sikeres tárgyalás esetén erre az évre biztosan, de akár évekre megoldódhat a gépsorok folyamatos üzemeltetése. Ráadásul Szűcs Gabi is remekel Varsóban. Ott a népművészeti babákra lenne kereslet. Még bemutatóterem bérlésére is kaphatunk lehetőséget, ahol megjelenhetnénk a sportszerekkel, egyéb játékokkal. A fülébe ültették, tárgyaljunk Brüsszellel, hátha betörhetünk az EU-láncolatba, ahol pedig Jencinek vannak kitűnő összeköttetései.

- A népművészeti babák készítését decemberben állíttattad le anyagihiány miatt, abból nincs készletünk.

- Eredményességetekkel gyerekjáték felélesztetni a börzsönykapui manuális műhelyt, aminek a beindítását szeretném rád bízni. Zoli biztosan megőrizte az asszonyok névsorát, akik csinálták.

- A kihívásoknak nem vagyok ellene, de fogalmam nincs, hogy fér bele az időmbe a fehérnyéki munkám mellett.

- Laci volt Zoli jobbkeze a börzsönykapui műhelyben. Amint látom, remek páros vagytok, nincs kételyem felőle, megoldjátok a kérdést. Biztosan emlékszel, négy tájjellegű babánk volt, többféle méretben: palóc, matyó, kalocsai, karádi.

- Hogyne emlékeznék. Többször jártam a műhelyben. Oké, beépítem a munkamenetünkbe Börzsönykaput.

- Most azonban a moszkvai út a legfontosabb, arra koncentrálj! Egy hétre foglaltam le a szállodai szobád.

- Köszönöm, de szombatra itthon kell lennem, anyám ötvenedik születésnapját ünnepeljük.

- Rajtad múlik, a hivatalos ügyed elintézhető a rendelkezésedre álló három és fél napban. Hmm... - nézte merően Andrást. - A jobbnál jobb híreimmel sem tudlak felrázni az orrlógatásból?

- De a biztos egzisztenciánk igenis felvillanyoz. A gondjaim magánjellegűek.

- Nem akarsz róluk beszélni?

- Azt tudod rólam, elvált vagyok. A volt nejem nem hagy élni. Itt sincs tőle nyugtom, a ligetben várt rám. Csak tudnám, kihez mehetett a cégnél. Úgy jött be, mintha hazament volna.

- Hogy hívják?

- Kovács Klára.

- Csak nem az a barna csinibaba, akinek a metálszürke Volvója feszít pár napja a parkolóban?

- De igen, ő az.

- Nálunk dolgozik. Megpályázta a pénzügyi osztályvezetői állást. Felkészültnek, intelligensnek látszott, felvettem.

- Azzal nincs is semmi gond, csak engem hagyna békén.

- Na, majd teszek róla, hogy ne téged zaklasson - mosolyodott el sokat sejtetően.

- Bárcsak bejönnél neki! - suhant át halvány mosoly az arcán, majd felállt. - Bocsáss meg az udvariatlanságomért, nagyon izgatott vagyok az út miatt. Össze kell szednem az okmányaimat, pár mintadarabot a termékeinkből. Na, és gondolom, nem beszélted meg a pilótával, hogy Talmi úr vele óhajt repülni - poénkodott már-már jókedvűen.

- Mit tagadjam, ez valóban kimaradt a tárgyalásaim sorából - nevette el magát a vezérigazgató.

Miközben visszarohant a kocsijához, elhatározta, hazajövele után számol be Violkának Klára mesterkedéséről. Nem hagyhatja magára napokig a kellemetlen hírrel, amitől biztosan ki fog borulni, de legalább mellette lehet. Amíg hazaért, tájékoztatta őt a változásokról. A távollétét Viola lehangolóan fogadta, de a börzsönykapui hír tetszett neki. Igyekeznie kellett, nehogy lekésse a gépet.

2.

András ígérete szerint, amikor csak tehetette, hívta Violkát. Szabadideje nem volt, mert a hosszúra nyújtott tárgyalások belenyúltak az estékbe. Felkészülésre csak a szünetekben volt lehetősége. A keddre a repülőn nézte át a főnökétől kapott anyagot. Ez a nap jóval éjjél után - munkavacsorával - ért véget, ahol találkozhatott leendő tárgyaló feleivel. De a szerdai, csütörtöki napokon is este nyolc után térhetett vissza a szállodába.

Elégedett lehetett magával, a vártnál eredményesebb volt. A fa- és műanyag játékokra, hangszerekre hosszútávú szerződést kötöttek, de a sporteszközökre, háztartási kisgépekre is sikerült az utat egyengetnie. A szakminiszter tanácsára felvette a kapcsolatot a társüzem főmérnökével. Egy egész napot töltött náluk. Amíg körbemutatta neki az üzemet, hasznos ötletcserét folytattak a gyártástechnológiát, fejlesztést illetően. Rendszeres kapcsolattartásban egyeztek meg. András ennek szellemében hívta meg kollégáját az őszi ipari vásárra, valamint magukhoz üzemlátogatásra, Fehérnyékre. A babaműhelyben kinézett Violkának egy új forma-típust, ami tökéletes mása volt egy újszülöttnak.

Az állandó koncentráció, hosszú munkanapok felőrölték energiáját. Csupán az elért eredménye tartotta benne a lelket.

Egy alkalommal tudta rávenni magát, hogy bepillantson a fórumba, hátha ott van Viola. Nem tévedett, de csupán annyi energiája volt, hogy a bejegyzéseket átfussa.

*

Globális: Jun 21 2009 20:01:51

Sziasztok! Amint látom, nem volt elég a három hét a kirándulás élményeinek feldolgozására. Csak ennek tudhatom be a nagy hallgatásokat. Nálunk sem egyszerű a történet. A gyerekek olyan izgatottak, azóta is csínytevéseiket idézgetik egymásnak. Néha még éjszaka is szét kell csapnom köztük. :D Csabi, készülj fel, a nyáron össze kell roffennünk, mert a fiam belebolondult a lányodba. Másról sem zengedezik, mint róla. :)

Cserfes: Jun 21 2009 20:10:35

Szia, Attila! Na, hála istennek, legalább kölcsönös a dolog. :) Én is úgy gondolom, ki kell találnunk valamit. Például nincs kedvetek az Őrséggel ismerkedni?

Globális: Jun 21 2009 20:15:19

Kölcsönösségi alapon klassz lenne találkozoznunk.

Cserfes: Jun 21 2009 20:18:07

Oké, evidenciában tartom. Megyek, mert a lányom követeli az esti mesét. :) Jó éjszakát!

Globális: Jun 21 2009 20:20:59

Rendben, jó mesemondást, nyugodalmas éjszakát!

Gungilla: Jun 22 2009 09:47:50

Sziasztok! Mi ez a nagy hallgatás? Igazán nem szép tőletek, hogy hetek óta nem számol be senki, hogy sikerült a kirándulás, pedig minden nap abban a reményben jövök, na majd ma. :D

Patak: Jun 22 2009 10:30:05

Szia Gungilla! Annyira jó volt, hogy azóta sem térünk magunkhoz. :) De tényleg. Foglalkoztam már vele, hogy írok, bele is fogtam, de mire észbe kapok, kisregényé kerekedik. Képtelen vagyok fórumkésszé visszafogni magamat. :)

Gungilla: Jun 22 2009 16:39:25

Szia Patak! Bocsika, hogy csak most reagálok, de délelőtt nem tudtam meglógni a kicsiktől, órák után értekezlet volt. Na szóval, örömmel olvasnám a kisregényedet, akár magán-üzenetben is.

Patak: Jun 22 2009 21:20:51

Szia Gungilla! Oké, olvasd, repítem. :)

Vita: Jun 23 2009 20:01:01

Sziasztok! Bocsánat, ezer bocsánat! A magánéletemben bekövetkezett változás tartott hetekig távol tőletek. Ahogy alakulnak a dolgaim, úgy tűnik, ritkábban fogok jelentkezni, de szeretném, ha az olvasóim, fórumozóim nem pártolnának el tőlem. Attila, ha itt vagy, hozzád lenne óriási kérésem. A kiránduláson tettél egy - remélem nem könnyelmű - ígéretfélét: szívesen adnál témát a beszélgetéshez. Hát most felkérek, légy olyan jó hozzám, vedd át a szerepemet. :)

Globális: Jun 23 2009 20:09:49

Szia Vita! Csakhogy téged is lehet itt látni! Nem volt könnyelmű az ígéretem, és ha igényt tartasz rám, állok rendelkezésedre! Ma este már nem tudok ezzel foglalkozni, de holnap új témákat kaptok!

Vita: Jun 23 2009 20:17:45

Köszönöm, nagyon köszönöm neked!

Globális: Jun 23 2009 20:19:59

Nem szeretnék tolakodó lenni, de Talanról tudsz valami közelebbit? Nagyon eltűnt ő is. Jópofa fickó, igazán sajnálnám, ha elpártolna az oldaltól.

Vita: Jun 23 2009 20:23:11

A nevében nem nyilatkozhatok, de azt tudom, jelenleg külföldre szólította a munkája.

Globális: Jun 23 2009 20:25:59

Aha! Ez jól hangzik. :) Naggyon jól hangzik! Remélem, sikerült összejönnötök?

Vita: Jun 23 2009 20:27:57

Nem kellett összejönnünk, jó egy évig voltunk kollégák, csak a magánéletünkben bekövetkezett változások választottak szét bennünket kis időre, de a jóteknony netnek köszönhetően megtaláltuk egymást. :) Elnézésedet kérem, be kell fejeznem, jó éjszakát!

Globális: Jun 23 2009 20:30:58

Épp el akartam én is köszönni, mert a lányom itt csimpaszkodik rajtam, és azzal fenyeget, ha nem hagyom abba a pötyögést, ő is megtornáztatja a fürgé kis ujjait a billentyűzeten. :)
Úgyhogy szia, jó éjszakát!

*

Az utolsó sorok már összefutottak a szeme előtt. Félig csukott szemmel nyúlt a mobiljáért, hogy elköszönjön a lánytól.

Jó érzés töltötte el, amiért a remélnél előbb végzett, a péntek reggeli géppel repülhet Violkához, csak az az átkozott Klára-ügy aggasztja. Csak az ne árnyékolná be a viszontlátás boldogságát! - gondolta, mielőtt a fáradtság az álom karjába taszította.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

KLÁRA DÖNTÉSE

1.

András másnap egyenesen a központba igyekezett. A vezérigazgató meglepett mosollyal fogadta:

- Ez igen! Ugye tudtam, nem hiába bízom benned, kiváló munkát végeztél! Ráadásul rövidebb idő alatt, mint gondoltam.

- Össze kellett kapnom magamat, de - mint mondtam - holnapra jelenésem lesz. No, meg neked sem akartam csalódást okozni. Olvastad a faxomat?

- Ma reggel az volt az első. Sajnálom, hogy nem beszélhettünk személyesen. Hogy zajlott az üzemplátogatás?

- Szívélyes légkörben. Örömmel állapítottam meg, a technológiánk fejlettsége megállja a helyét külföldön. Sőt, mindkettőnknek van mit tanulnunk egymástól. Kölcsönös óhaj volt köztünk az állandó kapcsolattartás, ennek szellemében hívtam meg.

- Gratulálok! Látod, megy ez nélkülem is.

- Kénytelen voltam dönteni, miután nem értelek el. Betekintést nyertem a széleskörű nemzetközi kapcsolataikba, amit a jövőben igyekszem gyümölcsözővé tenni magunk számára.

- Bár előbb váltottalak volna fel Zolival, akkor nem jutottunk volna a csőd szélére. Nem akarlak sürgetni, de várom a részletes beszámolódat.

- Túlfeszített menet volt, meglehetősen kifáradtam. Némi levegővétel után nekilátok. Legkésőbb a jövő héten megkapod.

- Pihend ki magadat a hétvégén! Köszönöm az eredményes munkádat! Bár én számolhatnék be hasonlóval az ígéretemet illetően, de Kovács Klára asszony önagysága egyelőre megközelíthetetlennek mutatkozik. Bízz bennem, nem adom fel egykönnyen! - mosolygott biztatóan.

- Leköteleznél a szívességeddel.

- Oké, a fölösleges udvariassági körök futkosása után engedélyt kapsz, hogy a távozás hímes mezejére lépj! - nevette el magát a vezérigazgató.

- Köszönöm! Hétfőn kilencre itt vagyok, szia!

Mielőtt kifordult a lépcsőházba, óvatosan körülnézett. Közben azon bosszankodott, még a végén neki kell bujkálnia amiatt a néember miatt. A hátsó kijáraton távozott. Fél tizenegykor kopogott Viola ajtaján. Majdnem felsikított örömeiben, amikor meglátta.

- Szia, életem legdrágább ajándéka! - ölelte magához hevesen.

- Hjjj, Andris! Édesem... te máris itt... hh... alig találok szavakat!

- Örültem hajtottam, hogy mielőbb végezzek.

- Hogy utaztál? Nagyon nyúzottnak, zaklatottnak tűnsz.

- Az utazás kellemes volt, de zaklatott vagyok, és elsősorban nem az út, sokkal inkább miattad... magunk miatt.

- Mesélj, édeske, mi történt? Mióta Moszkvába mentél, érzem a visszafogottságodon, valamit elhallgatsz előttem.

- Máris a vesémbe látsz? A távollétem miatt hallgattam, nem akartalak magadra hagyni a rossz hírrel. Talán nem szabadna a viszontlátás boldogságát elrontani, de képtelen vagyok tovább magamban tartani, ami történt - ültek le szorosan egymás mellé.

- Érezned kell, a világon a legtöbbet jelented számomra. Nem tudnék ellened véteni.

- Ajaj, ez nagyon fenyegetően kezdődik. Hallgatlak, drága, ne csigázz!

András részletesen elmesélte a keddi találkozását Klárával, majd a vezérigazgatóval folytatott beszélgetésüket.

- A bizalmam töretlen irántad! Drukkolok a vezérnek, hogy sikeres legyen a próbálkozása. Miattam ne aggódj, drága! Nem akarom, hogy nézeteltéréseinkkor állandóan érzelmeinket kelljen bizonygatnunk egymásnak.

- Örülök, hogy te mondtad ki. Tartok a túlzott érzékenységedtől.

- Meglehetősen belém ivódott a két év alatt az ösztönös védekezés, de téged soha nem hasonlítanálak Tibihez. Csókolj meg, hadd oldódjon bennünk a feszültség!

- Mi lenne, ha egyszer te kezdeményeznél ilyesmit?

- Önzőségem tiltakozik ellene. Imádom, ahogy közelítesz hozzám, nem szívesen mondanék le róla - simult hozzá.

Szenvedélyes csókot váltottak.

- Nézd csak, mit hoztam neked! - nyúlt a dobozért.

Violka boldogan ölelte maguk közé a gyönyörű babát.

- Ó, te édes gondolatolvasó! Olyan régen vágyom ilyen élethű, aranyos babára! Meglátod, mennyi rucit varrok majd neki. Jól fog mutatni az agyunkon.

- Annyira édes volt, arra gondoltam, kilenc hónap múlva talán már a miénk fog ilyen tündérien mosolyogni, de ha válaszfalnak szánod, nem a pelenkázást fogjuk közösen tanulni rajta, hanem visszaküldöm a gyártójának - tolta el kettőjük közül, és csókolt forrón a nyakába.

- Jaj, de irigy valaki - puszilta meg. - Kilenc hónap... Hmm... de türelmetlennek tetszik lenni.

- Türelem? Az meg mi fán terem? Lehet, hogy valaha nekem is volt olyanom, de amint rád találtam, elvitte a kiscica! Annyira jó érezni a rajongásodat! Szeress mindig ennyire!

- Erre nem mondhatok mást, mint amit te nekem: ha létezik ennél lángolóbb szerelem, azzal akarlak égetni!

- A drága kincsem után szabadon: de jó lesz nekünk! - adta kezébe a kis ékszerdobozt.

- Atya ég! Andris! Jegygyűrűk? - nézte a csillogó ékszereket.

- Bár maradi felfogás, de a rakétasebességgel alakuló kapcsolatunk arra ösztönöz, ezúttal legyünk hagyományörzők. Izgi lenne, ha a jövő héten a nagy család előtt kérném meg a kezedet. Mit szólsz hozzá?

- Ezt! - ölelte hevesen, szenvedélyesen csókolta - Mondd csak, nem félsz az undok, önző, kisajátító szerelmemtől?

- Nem. Arra vágytam mindig, hogy valakit ennyire szerethessek, valaki ennyire viszont szeressen!

- Olyan jó, hogy ez az óhaj közös bennünk. Vége a munkaidőmnek, indulhatunk hozzád.
 - Mondd azt, hogy haza... Kérleek, mondd!!
 - Átöltözöm, és mehetünk haza, te örök alkudozó!
 - Ó, kicsi hercegnőm, te nem úgy érzed, hogy az életünk csupa pótlásból áll, mert soha nem érzük magunkat utol?
 - Érezhetném, mert van mit - nevetett Viola boldogan.
- Otthon egymás karjaiba ájulva szeretkeztek kifulladásig.
- Ha eddig nem is, most biztosan pocaklakó költözött belém - suttogta boldogságtól csillogó szemmel Viola.
 - Eszemet veszítem az örömtől, ha igazad lesz.
 - Na ne! Mit kezdek egy eszeveszett apukával és egy babával?
 - Meggyógyítasz sok-sok másik babával.
- Halk puffanás hallatszott az előszobából. András ment ki. Elsápadva hozott a kezében egy vaskos levelet.
- Annak az átkozott néembernek a kezeírása - nyújtotta Violának.
 - Csüccs ide mellém, és nyugi!
- Felbontotta, átfutották mindketten a nyálas nyavalygást. András szét akarta tépni, de Viola leintette:
- Magyarázkodások helyett megmutatjuk a szüleinknek.
 - Oké, nem is rossz ötlet.

2.

Másnap tizenegykor ültek kocsiba. András szülei nagy örömmel fogadták őket. Dóra elsírta magát a hatalmas rózsacsokor láttán. András kis bevezető után jelentette be eljegyzési szándékukat. Bár anyukája első pillanatban kissé meglepődött, de mindketten örültek a hírnek, András végre megnyugodhat, boldog lehet. Apukája elmélázva nézte a fiatalokat. Feltörtek benne a régi emlékek.

- Nem csak megértelek, de együttérzek veletek - szólalt meg. - Reménykedek benne, legalább olyan boldogok lesztek, mint mi vagyunk anyukáddal immáron harmincnyolc éve, amiből harmincöt a házasságunk - nézett mosolyogva Dórára, aki viszonzta mosolyát.
- Három évig jártatok együtt a házasságkötések előtt? - nézte őket némi csodálkozással András.
- Bizony-bizony, és nem is akármilyen körülmények között. Kemény ellenállással kellett megküzdenünk Dóruskám szüleivel szemben. Túlzott szigorú neveltetésben volt része. A szülei elképzelése szerint első a diploma, csak utána jöhetett volna bármi más. Dórus érettségi előtt állt, amikor megismertük egymást. Öt évet bevállalni nekünk is soknak tűnt... na és a szív parancsa ugyebár minden apai szigornál erősebb, sürgetőbb.
- Nem is beszélve arról a nyolc év különbségről, ami köztünk van - mondta mosolyogva Dóra.

- Azért gyönyörűen izgalmas volt az a három év, amíg bujkálnunk kellett egy-egy csókért. Ennek köszönhető, hogy szerelmünk semmit nem kopott az évtizedek alatt.

- Nem bizony, mert a nehezen szerzett boldogságra vigyáznunk kell!

- Ezek szerint méltó követőitek lehetünk. Az ellenségemnek nem kívánnám azt a félét, amit reménytelen, egyoldalúnak hitt győtrelemben éltünk át mindketten - fogta át a lány vállát.

- Biztosan ez tesz bennünket türelmetlenné és szeretnénk mielőbb egészen összetartozni - mondta Viola meglepetten.

Csengettek. Vilmos ment ajtót nyitni. Klára állt egy csokor virággal a lépcsőházban.

- Csókollak, apuka! Anyukát szeretném felköszönteni.

- Eltévesztetted a házszámot. Megmondtam már a múltkor, ne mesterkedj!

- Én... nem mesterkedem... Annal megbeszéltük.

- Velem ugyan nem, nem is találkoztunk! - csattant fel dühösen.

- Nem... Persze, hogy nem, de megírtam neked - ágaskodott fel, hogy láthassa őt.

Megpillantotta Violkát, amitől igencsak felpaprikázta magát. Elsápadt, bosszús indulattal folytatta:

- Ezt nem hiszem el... Hát ennek a kis hátulgombolósnak a viháncolása keserít engem napok óta?

Vilmos dühösen lökte meg, de Klára beakasztotta cipője sarkát a küszöbbe, és fújta a magáét:

- Atyám! A nyolc osztályt elvégezte már?

- Tűnj el innen, amíg jól állok magamért! - taszította ki Vilmos.

Becsapta az ajtót, fújtatva jött vissza az asztalhoz. András odanyújtotta a levelet, hogy olvassa fel hangosan.

- Ez több a soknál! Mit akarsz tenni? - dühöngött.

- Ha nem jön be a főnököm elképzelése, keresünk más megoldást, de próbáljunk meg úrrá lenni a helyzeten, ne engedjük tönkre tenni az ünnepünket.

Újból megszólalt a csengő. Vilmos idegesen ugrott fel:

- Felpofozom ezt a kis dögöt! - rohant ki.

Fújtatva nyitott ajtót, majd megtorpant a Boy-szolgalat két embere előtt, akik egy hatalmas dobozzal álltak az ajtóban.

- Jó napot kívánunk, Talmi Vilmosné keressük, jó helyen járunk?

- Igen... - hebegte zavartan - Dórikám, az urak téged keresnek - szólt be a nappaliba.

András kisietett, hogy aláírja a szállítólevelet. Miután magukra maradtak, a két fiatal Dórához ment, és még egyszer további boldog éveket kívántak nekik.

- A történetek ellenére nagyon boldog vagyok, Andriskám! - puszilta meg először őt könnyektől csillogó szemmel, majd Violkát.

Meghatottan ment a hatalmas dobozhoz, felnyitotta:

- Jaj, drága kisfiam! Én olyan, de olyan boldog vagyok! Herendi porcelán étkészlet... és milyen gyönyörű!

- Viola ízlését dicséri. Együtt vettük meg.

- Méghozzá a kitűnő ízlését... Édes Istenkém, mióta vágyom erre!

Vilmos közreműködésével csomagolta ki, és tették a szekrény sor szabad polcára a készletet. Dóra az órára nézett:

- Jaj istenem, hogy eltelt az idő! Ki kell mennem az ebéddel foglalkozni, mindjárt itt vannak a vendégek!

- Megyek, segítek - állt fel Viola.

A délután kellemes társalgással telt. András keresztszülei, elnézést kérve, korán bontottak asztalt, mivel még aznap elutaztak. A fiatalok hozzájuk csatlakoztak. Kocsiba ültek. Viola meglepetésére András a Lánchídra kanyarodott.

- A kellemetlen közjátékot romantikus erdei sétával oldjuk - mondta magyarázatként a lányra pillantva.

Kiérve a házak közül, széles erdei útra kanyarodtak, ahol padok voltak. Besétáltak az erdőbe, leültek.

- Ha itt ránk sötétedik, vissza sem találunk - mondta Viola mosolyogva.

- Mondd már, legfeljebb itt éjszakázunk - csókolta meg.

Ölébe vonta, felhevülten nyúlt pulóvere alá. Abban a pillanatban megszólalt a mobilja.

- Hh... Édes jó Istenkém! A francnak hoztam magammal! Anyukám... drága anyukám, hova meneküljünk előledek? - nyúlt a telefonért.

- Szia, Andriskám! Hol vagy? - szólt bele izgatottan, meg sem várva, hogy megszólaljon.

- Feljöttünk a várba.

- Nagyon sajnálom, rossz hírem van, édesem. Klári öngyilkos lett. Kórházban van, küzdenek érte az orvosok, de állítólag nem sok a remény. Az apja hívott bennünket, téged keresett. Azt akarja, hogy menj be hozzá, mert állandóan a neved hajtogatja.

- Ej, hogy az a kaporszakállú! Már csak ez hiányzott! Oké, anyukám, hazamegyünk, és intézkedem. Majd hívlak, szia!

- Várjuk a hívásodat, sziasztok!

- Ez téboly... esküszöm, soha senkinek nem kívánnám a halálát... Áhh, inkább be sem fejezem.

- Mit akarsz tenni? Bemész hozzá?

- Hogy képzeled?! Megszabadulni akarok tőle, nem reményt táplálni benne.

Idegesen vezetett. A lakásban ingerült mozdulatokkal cserélte ki a kártyát a régire. A kórházban nem adtak felvilágosítást Klára állapotáról. Az apját hívta, aki magából kikelve követelte, ne telefonálgasson, azonnal menjen oda, ott várnak rá. Nyugodt hangon közölte, sajnálja a történeteket, de ő nem érzi magát felelősnek. Válasuk óta egyetlen egyszer nem adott reményt Klárának a kibékülésre. Meg sem várta az apja reakcióját, lenyomta a „No” gombot, újra a kórházat hívta. Ezúttal a főorvost kereste. Röviden vázolta neki a történeteket. Az orvos a tragédia ellenére vele értett egyet. Megígérte, amint magához tér, pszichológust hívnak hozzá. Visszacserélte a kártyát, majd Violkához fordult:

- Egyetértesz velem?

- Nehéz helyzet, de azt hiszem, a lehető legokosabban rendezted.

Átfogta a vállát, kimentek az erkélyre.

- Nézd, kicsi szívem, milyen biztatóan ragyog a csillagunk.

- Valóban... meglátod, jóra fordul minden.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

KLÁRA VÁLASZÚT ELŐTT

1.

Klára összetörten, kétségbeesve feküdt a lesötétített szobában a pamlagon. Testét heves zokogás rázta. Benyitott hozzá az édesanyja:

- Elárulod végre, mi zajlik körülötted? Talán nincs jogom a magánéleted után érdeklődni, de az anyád vagyok, nem nézhetem közömbösen a kiborulásodat. Hova rohantál el tegnap... hol töltötted az éjszakát?

- Van hozzá jogod... Hogyne lenne, hiszen András elvesztése óta ti vagytok a támaszom. Anya, ezen a hétvégén sikerült gallyra vágni az életemet - mondta zokogástól fuldokolva.

- Nyugodj meg, és beszéld ki magadból, ha már a kórházzal kapcsolatban apádra, nem rám hallgattál.

- Fhhúú, anyukám... Alig merek rád nézni, olyan mélyre süllyedtem Andris miatt. Annyira szeretnék olyan megfontolt lenni, mint te vagy, de sajnos apa izgága természetét örököltem, ráadásul mindig másra hallgatok, és elkapkodok mindent.

- Kezdd az elején, mert így nem értek semmit az egészből. Hol voltál péntek reggeltől ma reggelig? Tegnap, amikor jóformán csak átöltözni jöttél haza, megijedtem tőled, olyan borzalmasan néztél ki. Esküszöm, mintha átzüllötted volna az éjszakát.

- Valami olyasmi történt velem. Anya, én nem fogom bírni Ann nélkül - sírta el magát.

- Sajnálalak, a lányom vagy, de Andriskával értek egyet. Megbocsáthatatlan bűnt követtél el ellene. Az a fiú annyira szeretett téged, nem csoda, hogy látni sem akar. Elhagytad őt egy dúsgazdag, de húsz évvel idősebb fickóért, elmentél vele Amerikába. Tudtam, hogy meg fogod bánni. Azt még megértem, hazajöttél, próbáltad visszaszerezni Andriskát, de tudomásul kell venned, nem bocsátja meg a hatalmas csalódást, amit szereztél neki. Te élted kint a világodat, ő meg majd belehalt az elvesztésedbe. Nem egyszer láttam őt, hónapokig az árnyéka volt önmagának. Újból és újból azt kérem, hagyd őt békében!

- Az eszemmel tudom, hogy igazad van, de...

- Esetedben nincs de. A cselekedeteink következményeit vállalnunk kell! Elmondod, hol, merre jártál?

- Ezek után nehéz lesz, de halld. A múlt héten írtam Andrisnak egy hosszú levelet, amiben ismét próbáltam megmagyarázni a tetteimet, és azt, hogy mennyire megbántam. Nem válaszolt. Kiborultam. Boszinak sírtam el a bánatomat. Ő beszélt rá, fizessem le a prof barátját, a segítségével megjárthatok egy tragikus öngyilkosságot - azt mondta, jó pénzért még lélegeztetőgépre is rak engem. Attól Ann biztosan meghatódik, és kibékül velem. A profnak előre kellett fizetnem. Nem elégedett meg a kialkudott összeggel, vele kellett töltenem a péntek éjszakát. Borzalmasan undorító volt az egész, de túléltem. Szombaton elmentem Dórus néni felköszönteni ötvenedik születésnapján, de Vili bácsi kirúgott. Ott láttam meg azt a kis gimnazista kinézetű csajt, aki kiszorított Ann szívéből. Úgy éreztem, beleőrülök. Letámolyogtam. Eltökéltem mentem be a klinikára, hogy végigcsináljam a cirkuszt, mint utolsó lehetőséget Ann megszerzésére. Sok hühö semmiért, mert még csak be sem jött hozzám. Volt időm gondolkodni a rémületes éjszakán. Egész végig rajtam kellett lenniük azoknak a jéghideg

gépeknek, hogy a prof le ne bukjon. Hallgattam a gép egyenletes szuszogását, a szívhangot jelző sípolást. Anyukám, rettenetes volt az egész.

- Megbűnhődte a vétkeért, remélem, tanultál belőle.

- Igen. Elhatároztam, lemondok Annról. Borzongva jöttem haza tegnap reggel. Abban az iszonyú lelkiállapotban hívott fel a vezérigazgatóm, és tett ajánlatot találkozásra. Úgy éreztem, ha nem akarom még az állásomat is kockáztatni, el kell fogadnom a meghívását. A ligetben várt rám. Onnan kimentünk a Budai-hegyekbe, ahol sikerült megszédítenie. Velem volt a minidiszkem. Ha gondolod, hallgasd végig azt a részét az együttlétünknek, ahol sikerül rávennie, töltsen a lakásán a délutánt, ami aztán elhúzódott reggelig. A borzalom ellenére, amit előtte átéltem, majdnem jól éreztem magamat vele. Rendkívül imponáló, úriember. Határozottan fiatalos, a fülei fölött őszülő tincsei csibészesen vagányossá teszik arcát. Bekapcsoljam?

Az asszony fejét csóválva intett igent.

*

- Örülök, hogy a meghitt környezet önre is legalább olyan hatással van, mint rám.

- Lehetséges, de igaz az is, a volt férjemről nem tudok közömbösen beszélni.

- Természetes, hiszen azzal a tévhitel átmítja magát, szereti őt, helyébe nem léphet más.

- Drága főnököm, én biztos vagyok az érzéseimben.

- Akkor vegyem úgy, csak a főnökének szól a jelenléte mellettem?

- Mondjuk úgy, egy icipicit a megnyerő férfinak is.

- Kezdetnek nem rossz. Nézze drága, ön őszintén tárulkozott ki előttem, viszonzással tartozom én is önnek. Az együttlétünk indíttatásával tisztában van. Tudnia kell emellé, a beosztásom kötelez, tehát már csak ezért sem bocsátkozhatnék alkalmi kalandokba, de ennél sokkal komolyabb a szándékom önnel. E gondolat mentén egyezzünk meg, ha nem sikerül megnyernem magamnak, elfelejtjük a mai napot. Remélem, abban nincs megerősítésre szüksége, emiatt semmiféle hátrány nem érheti.

- Tartok tőle, olyasmit akar tőlem, amire jelen állapotomban alkalmatlan vagyok.

- Nem hiszem. Pusztán annyit szeretnék, erre a napra szabadítsa fel magát képzeleti alól, merjen az érzékeire hallgatni. Bár egyre biztosabban érzem, ön lehetne az a társ, akiért feladnám gondtalan agglegényéletemet, mégis ígéretet teszek rá, ha a mai nap azt igazolja, értelmetlen a próbálkozásom, többé nem zaklatom az érzelmeimmel. Igen, jól érzi, ehhez el szeretnék menni a végsőkhöz, de kizárólag kölcsönösségi alapon. Szándékom igazolandó: ha összejövünk, azért; ha nem, kárpótlásként önt fogom kinevezni fél éven belül a nyugdíjba vonuló gazdasági igazgatónk helyére.

- Őszintén fáj a volt férjem elutasítása, most valami mégis azt sugallja, igaza van, nem áldozhatom fel a fiatal éveimet egy ábrándért. Fogalmam nincs, mit hozhat kettőnknek a mai nap, de nem tagadhatom azt sem, pozitív hatással van rám a kedvessége, odaadó figyelme. Szorongva bár, de megpróbálom a tanácsa szerint cselekedni.

- Szorongásra semmi oka, és nem is lesz! Bízson bennem, szavatartó ember vagyok. Elmondja, mit érez most?

- Érthetetlen, de meglepő biztonságot. A meghitt környezet egészen megszédít.

- Ez a legfontosabb. Szédülök én is, de engem az ön varázsa kábít. Nézze, milyen irigylésre méltó az a madárpár ott fent a fán.

- Aranyosan csókolóznak. Nem gondoltam, hogy az állatvilágban is udvarlással szerzi meg magának a hím a nőstényt.

- Pedig az evolúció igazolja, az emlősökből fejlődtünk homo sapiens-szé. Mutassuk be nekik, mi hogy csináljuk. Mit szól hozzá?

- Ohh, drága főnököm! A munkakapcsolatunkba nem fér bele a csók.

- Ezt nem a főnöke, hanem az önért rajongó férfi kéri.

Hosszú csend következett, amit Klára nem ecsetelt, de mosolya mindent elárult.

- Olyan ijesztő a megszádlult férfi ölelésében lenni?

- Neem... vagyis nem tudom...

- A teste forrósága üzenet felém, élvezné a pillanatot, ha merné elengedni magát. Mitől tart ennyire?

- Magamtól... az érzéseimtől.

- Ugye, nem is olyan nagy bűn egy csók? Egy icipici csókocska, ami olyan sok mindent elárul rólunk.

- Ohh... kedves vezérigazgató úr... miről beszél?

- Domi... így hívnak az ismerőseim, szeretteim... mondja szépen, Domi.

- Mondom, ha elenged.

- Nem hiszem, hogy ezt akarja. Nos, hadd halljam!

- Hogy tud ilyen ellenállhatatlan, aranyos szelídséggel erőszakoskodni velem?

- Tényleg erőszakoskodnék? Különbö azért, mert egyre jobban tetszik nekem, mert jó egy ilyen határozott hölgyel évlődni, mint ön... mert nem nyugszom addig, amíg hozzám nem simul, és nem kapok egy icipici csókocskát.

- Ne elégedetlenkedjen, egy nem is kicsikén túl vagyunk már.

- Nem lehet velem ilyen kegyetlen. Miért fukarkodik, amikor érzem, legalább annyira kívánja a folytatást, mint én?

- Lehet, de nem szolgáltatathatom ki egészen magamat a főnökömnek.

- Na, és egy rajongó férfi kívánhat még egy ártatlan csókocskát? Éreznie kell, milyen ellenállhatatlanul kívánom!

- Domi, menjünk vissza a kocsához!

- Édesen mondja a nevemet. Visszaviszem, ha velem ebédel.

- Nem szeretnék egészen a bűvkörébe kerülni.

- Ó, édes Klára, már rég ott van, már csak az ellenállásával kell megbirkóznom. Szóval a Gundel megfelel az óhajának?

- Oké, látom, meggyőzhetetlen, magával megyek.

*

- Valóban ellenállhatatlan férfi. De akkor nem értelek, most elcsábított, vagy nem?

- Nem tudom. Fáj Annra gondolnom, de jó Domira.

- Jó volt vele?

- Gyengéden szenvedélyes. Tud a nőkkel bánni. Ha nincs Ann, azt hiszem, bolondulnék érte.
- Mit gondolsz, lesz folytatás?
- Rajtam múlik, gondolkodási időt kértem.
- Helyes, csak vigyázz, nehogy túllőj a célon!
- Próbára teszem magamat, tud-e kiváltani belőlem hiányérzetet. De érdekel az is, hogy viszonyul hozzám a cégnél.
- Hát jó, de jó lenne, ha most is nem rontanál el mindent.
- Te mit tennél a helyemben?
- Nem úgy tenném magam próbára, mint te. Nem ódzkodnék. Döntsön az idő, de amíg jó vele, élvezném az együttléteinket. Úgyis attól függ minden.
- Ha rákérdez, mit döntöttem, mit mondjak neki?
- Ha egyetértesz velem, válaszolj annak szellemében.
- Oké, köszi, anyukám, így fogok tenni. Megyek sminkelni, mert elkések.
- Hogyhogy? Elmúlt nyolc óra.
- Engedélyt kaptam rá, hogy ma tízre menjek.
- Értem. Akkor hajrá, és vigyázz, nehogy elbénázz valamit!

2.

Hétfőn András feszült idegállapotban ment a vezérigazgatóhoz.

- Mi történt, megint a volt nejed kavart valamit?
- Sajnos, méghozzá minden valószínűség szerint aljas módon akar kikészíteni.

Elmondta, mi történt szombat este. Azzal folytatta, vasárnap nem hagyta nyugodni a dolog, tudni szeretne volna, milyen tünetekkel vitte be a mentő Klárát. Kiderült, egy magánklinikán töltötte az éjszakát, de vasárnap reggel távozott onnan. Idegességében felhívta Klára apját, és kikérte magának, hogy a bolondját járassa vele. Hebegett-habogott, hogy tényleg szedett be gyógyszereket, de szerencsére nincs semmi komoly baja tőlük.

- Te érted ezt? - kérdezte végül.
- Nem, nagyon nem. Meglepne, ha ezek után azt mondanám, a tegnapot együtt töltöttük, és csak megerősíthetem, Klárának kutya baja.
- Ezek után vele kapcsolatban semmi nem lep meg. Minősíthetetlen.
- Az. Valami csúnya turpisság van a dologban, az biztos, de utánajárok, miféle történet volt ez. A tegnap fergetegesebben sikerült vele, mint azt előre gondolhattam.

Részletesen beszámolt a Klarával töltött napjáról.

- Elmesélte a házasságotokat, a válásokat. Tetszett, hogy még a keresztnévedet sem ejtette ki: volt férjként aposztrofált. Szeret téged, ez minden szavából sugárzott, de éjszaka megköszönte, hogy kiemelted a lelki gyötrelméből, és azt mondta, ezentúl kizárólag rám és a kapcsolatunkra összpontosít. Jó volt vele, őszintének tűnt, de a szombatot akkor sem fogom lenyelni szó nélkül.

- Bocsáss meg, semmi közöm a magánéletemhez, de légy óvatos.
 - Nem jellemző rám a felelőtlenség, különösen nőkkel kapcsolatban nem. Ha csak annyit érek el nála, hogy egy ideig mellettem tarthatom, nem csak én, te is nyersz vele. Addig biztosan nem fog téged zaklatni, erről gondoskodom. A többit majd elrendezi az élet, mint ahogy minden mást.
 - Kívánom, hogy több sikered legyen vele, mint nekem volt. Lehet, hogy csak arról van szó, hirtelen vált magányossá. Engem azért borít ki ennyire, mert állandóan felkeveri az alakulóban lévő magánéletemet, amit a nyár folyamán szeretnék rendezni. Mielőtt rátérek a hivatalos témákra, erről is szeretnék veled beszélni. A beleegyezéssel kivenném a tavalyi szabadságomat.
 - Csak nem igába hajtod ismét a fejedet?
 - Szavaiddal élve, hõn óhajtott „igába”... megtaláltam szívem hölgyét, akinek a zsarnokságát boldogan vállalom!
 - Gratulálok! Természetesen hozzájárulok a szabadságolásodhoz - mosolyodott el. - Titok, ki az a szerencsés?
 - Nem. Ismered õt, dolgozott a cégnél.
 - Csak nem a kis szõsi copfos?
 - De igen, vele szeretném lekõtni az életemet.
 - Komoly, határozott, na és nagyon szép hölgy. Remek választás! Hozzá külön is gratulálok! Sajnálom, hogy a meggondolatlanságom miatt elveszítettem egy kiváló munkaerõt.
 - Jól érezte itt magát, szerette a munkáját, magától biztosan nem ment volna el innen.
 - Vannak az embernek élete során baklõvései. Ha tehetném, örömmel tenném jóvá vele szemben.
 - Bedolgozta magát az új helyen. A szüleivel van egy épületben, úgy tûnik, nyugdíjas állása van, hacsak a vállalkozás tönkre nem megy, bár nem úgy néz ki, stabil lábakon állnak.
 - Tudom, beszéltem az édesapjával, mielőtt elment innen. Mikor akarsz szabadságra menni?
 - A jövõ héten jelentkezünk be az önkormányzatnál.
 - Rendben, az esküvõdig beindítjuk az új projektet, és pihenhetsz nyugodtan.
 - Köszönöm, rám fog férni. Elkészült a moszkvai utamról a részletes beszámoló - tette a fõnöke elé a dossziét.
 - Köszönöm! Innen egyenesen Fehérnyékre mész?
 - Igen. Legkésõbb tizenegyre ígértem Lacinak, hogy ott leszek.
 - Rendben, akkor nem tartalak fel, köszönöm a beszámolódat, szia! - nyújtott kezét.
- András kocsiba ült, Violkát röviden tájékoztatta a megnyugtatónak tûnõ hírekkel, majd áttért az õket leginkább foglalkoztató témájukra:
- Gondolkodtál rajta, hova menjünk nászútra: vízpartra vagy a hegyekbe?
 - A vízpart sajnos kilõve, földényben ott aligha lehetnénk kettesben.
 - Nekem lenne olyan ajánlatom, ahol igen. A nagybátyámnak nyaralója van a Balaton távoli zugában. A kert vége lenyúlik a partra, külön stégjük van. Több nyarat töltöttem náluk, kellemes, csendes falucska. Engem ott már nem ismer senki, kedvünkre lehetünk kettesben. A

bácsikámék ősszel vannak ott tartósan, így sem az időpontban, sem az ott-tartózkodásunkban nem lennénk korlátozva.

- Tetszik az ajánlatod, úgyhogy elfogadva.

- Oké, amint tudunk biztos időpontot, beszélek Karesz bácsival, de a sok jó hírért nekem is jár ám valami jutalom.

- Hmm... Ha jó a filhallásom, ötleted is van a hálám lerovására.

- Naná! A két éjszaka mellé kérem a keddet is.

- Ó, én elégedetlen hercegem, hát mondhatnék nemet?

- Természetesen, ha a retorzióval is számolsz. Ez esetben az egész hetedre igényt tartok!

- Hihhi, mondtam már, ha ijesztgetni akarsz, mondd inkább azt...

- Hu! Hu! Ha sikerült, válaszolj!

- Máris meghunyászkodtam. Csak vigyázz, a jövő héttől nehogy rám unj majd! De oké, miénk a kedd.

- A mondatod elejéért még lakolni fogsz, rosszcsont!

- Jajaj, kegyelem szegény bűnös nekem! Csak halkan jegyzem meg, szekrényrendezésről, és nem holmi fenyegetettségről volt szó - kuncogott.

- Szekrények, sorsok rendezéséről, át- és lerendezéséről, csak bízd ide - vágott vissza.

- Nagyon elkanászodtál. Merre jársz?

- Ebben a pillanatban fordultam be a parkolónkba. Azt hiszem, valami gáz van, Laci - a főmérnök - az ablaknál áll, és hevesen integet.

- Remélem, nem rossz hír. Amint tudsz, hívj, mert már is nyugtalan vagyok.

- Oké, életem, hívlak, amint tudlak. Addig is csókollak!

- Várom! Milliószor cupp!

Kettesével szedte a lépcsőfokokat. A moszkvai társüzem igazgatója várt rá telefonon. Egy óra tárgyalás után elégedetten köszönt el tőle. Miután tájékoztatta a főmérnököt, hívta Violkát. Elhadarta a jó hírt: sikerült megegyezni hosszú távú együttműködésben a moszkvai kollégájával. Ők kapják meg a megrendeléseket a játékok, sportszerek, háztartási kisgépek gyártására. Ez viszont azt vonja maga után, éjt nappallá kell tenniük, amíg a gépsorokat folyamatos üzemmódba visszaállítják.

Violka derekasan állta a sarat a nehéz helyzetben. Rá várt a szobák átrendezésének megtervezése, hogy elférjenek az ő kedvenc bútorai is a lakásban. Minden nap meleg étellel várta Andrást, és azon túl, hogy vele vacsorázott, a hazaútját végigbeszélgette vele, nehogy baleset érje a fáradtsága miatt.

HUSZADIK FEJEZET

ROMANTIKA, SZERELEM

1.

Szombaton Viola arra ébredt, arcába süt a nap. Felült, álmosan bűvölte az óra mutatóit. András nagyot szusszant, kinyitotta a szemét. Elmosolyodva nézte a félig csukott szemű lányt. Viola rá emelte tekintetét:

- Nézd csak, hány óra van, és mindjárt elszáll a jókedved - mutatott az órára.
- Siet az a fránya óra... nagyon siet, fene a jó dolgát! - vonta magához.
- Bizony, peregnék a percek, nagyon gyorsan azon kapjuk magunkat, elkésünk az anyuká-dékkal megbeszélt randiról.
- Csak nem azt akarod mondani, adjuk meg magunkat a sürgető időnek? - csókolta meg.
- Nem akarom, hanem mondom. Ugrás ki az ágyból, hétalvó! - hajtotta ki a paplant.

Hiába kapták össze magukat, András szülei kétszer telefonáltak rájuk, mire a találkozóhelyre értek.

Juditék a vendégeket a kertben fogadták. Mivel előre elkészült minden, ebédig ott beszélgettek. András ebéd előtt kérte meg Viola kezét. Mosolyogva kezdte, elérzékenyülten fejezte be könnyeket csalva a hölgykoszorú szemébe. Miután elhallgatott, Andor szólalt meg:

- Nem vagyok a szavak embere, nagy szónoklatra ne számítsatok, de annyit el kell mondanom, nem érzek magamban nőies beütést, mégis, amikor Andrist megismertük, ráéreztem, ő az, akit a féltett kincsünk mellé elképzeltünk férjként. Legyetek nagyon boldogok! Ne engedjétek, hogy bárki tönkre tehesse akár egyetlen napra is a hangulatotokat - célzott itt Klára levelére, egyéb zaklatásaira.

Judit és Dóra könnyeikkel küszködve, csak magukhoz ölelve pusztították meg őket. Majd Vilmos emelkedett szóra:

- A szónoklat nekem sem erősségem, de nagyon örülünk Dórossal, hogy Klára után Andris megtalálta azt a kislányt, aki igazán hozzá való. Biztosra veszem, amit szívből kívánok, boldogok lesztek egymással - mosolygott a fiatalokra, és a puszi tőle sem maradt el.
- Női könnyek apadjatok, mert ha nem látunk neki az ebédnek, mirelitté merevedik előttünk a tálban - próbálta oldani a hangulatot Andor.

Ebéd közben ismét ő szakította meg a társalgást bejelentésével:

- A legkitünőbb alkalom a meglepetésünk bejelentésére, Violkám. A szerencsés véletlennek köszönhetően három hónap várakozás után, pénteken megérkezett az értesítés a Földhivataltól. Végre nevedre írták a nagyikáék házát. Holnap kell az aláírásoddal megpecsételned, hogy háztulajdonos lettél.

Viola csodálkozva nézett hol édesanyjára, hol édesapjára, majd könnyeit nyelte. Akadozott hangon mondta:

- Hogy én? A nevemre íratátok a nagyikáék házát? - hebegte.

- Nekünk sem lehetett volna más elképzelésünk, hiszen rajtuk kívül neked jelent legtöbbet az a ház, ami több, mint hatvan évig volt meghitt otthonuk a szüleimnek, de ezzel az ő akaratuk teljesült.

- Köszönöm... Nagyon köszönöm!

- Nincs mit, édesem - szólalt meg Judit. - Apukáddal reméljük, nem csak birtokosai lesztek Andrissal, de gyakran töltitek ott a hétvégéiteket.

- Börzsönyéke varázslatosan gyönyörű hely, könnyű ígéretet tennünk rá, meg fogunk felelni a reménynek - mosolygott a szülőkre András, miközben átfogta az elérzékenyült menyasszonya vállát.

Ebéd végén Viola bontott asztalt:

- Szeretném Andrisnak megmutatni a házat. Ugye velünk tartotok?

- Édesem, röstellem, de tele gyomorral semmi kedvem hegyet mászni - szabadkozott Andor.

Viola reménykedve nézett körül, de vonakodó tekintetekkel találta szembe magát.

- Vigasztalj meg, tőled nem kapok kosarat - nézte a vőlegényét.

- Szép is lenne, ha az első kérésednek sem tennék eleget. De ugye tudod, a kedvedért a Mont Everestre is felmennék veled, ha az lenne az óhajod - puszilta meg.

- Ezt az egy ígéretedet nem hajtom be - indult ki nevetve.

- Ennek a hegycsúcsnak a meghódítása a jutalmad a megható lánykérésedért. - nézett Andrásra a kert végében.

- Képzeletbeli tollammal jegyzetelek - mondta felkapaszkodva a kitaposott, meredeken emelkedő ösvényen.

- Ha fenyegetni akarsz, rátehetsz még pár lapáttal - nevetett Viola.

- Ez az én szerencsém. Csodálatos a panoráma - nézett körül.

Körbesétáltak a gondozott telken, majd Viola bent mutatott meg mindent.

- A ház érdekessége - nagypapa ötlete az elcsábításomra - az én kis birodalmam, amivel mindig büszkén dicsekedtem mindenkinek - ment át a nappalin.

Kinyitotta az ajtót, ami két fok lépcsőt rejtett maga mögött. A tetején újabb ajtó, ami már csak a gyerekbútor színére emlékeztető színű bútorokkal volt berendezve hálósobának. A helyiség jobb oldali falán nyíló ajtón át jutottak a játszószobába, aminek egyik fele babaszobának, a másik babakonyhának volt berendezve. Innen a konyhába jutottak vissza.

- Hmm... Lesz mit fejlesztenem a szegényesnek tűnő kreatív készségemen - csodálta meg András a jó ízléssel berendezett gyerekbirodalmat.

- Minden nagypapa ötletét, keze munkáját dicséri. A hálósobámban mindig a koromnak megfelelően nőttek a bútorok.

- Szóval nálatok apai örökség a ravasz csábítás?

- Igen. Apu nem csak külsőleg, de tulajdonságaiban is a papára hasonlít. Nehezen tudom elfogadni az elvesztésüket.

- Az élet rendjébe kénytelenek vagyunk beletörődni. Csodás vonzereje van, nem csak a teleknek, de a háznak is. Minden helyiségből varázslatos a kilátás.

- Őszintén örülök, hogy neked is ennyire tetszik - simult a karjába.

- Ennél jobban csak az édes viszonyulásod kedvemrevaló. A konyhából láttam, milyen meredek utca hoz fel ide. Télen kocsival fel sem lehet jönni?
 - Bizony nem, anyuéknál kell parkolnunk, úgyhogy mese nincs, télen is túrázni leszünk kénytelenek - kacsintott hamiskásan Andrásra.
 - Hátrányból az előny, a telekről sem kell kimozdulnunk az egészséges életvitelhez. Szavakba foglalhatatlan, milyen mámorító téged menyasszonyomként a karomban tartani - simogatta vágyakozón karcsú alakját. - Hh... Mikor lesz még este?
- Autó fékezett a ház előtt. Viola elnevette magát:
- Ő az én apukám! Nézd, mégiscsak kíváncsiak rá, hogy tetszik az új birodalmunk.
 - Hmm... nocsak-nocsak, ezt a kényelmességet! - mentek ki beengedni őket.

2.

A másnap délelőttöt ismét a kertben töltötték. Ebéd után a szülők kártyáztak, Viola könnyű túrára csábította vőlegényét.

Végigsétáltak a patak-parton, Andrást szemmel láthatóan elbűvölte a település varázsa.

- Hmm... kénytelen vagyok megállapítani, nagyon igaza van annak, aki azt állítja, a szerelem vakká tesz. Másodszor sétálunk itt végig, de esküszöm, rám az újdonság erejével hat a romantikus patak, a gyönyörű környezet. Azon az ominózus májusi szombaton rajtad kívül mást nem voltam képes érzékelni.
- Ha őszinte akarok lenni, azt a kirándulást még egyszer meg kéne ejteni ahhoz, hogy rögzüljön bennem, merre jártunk, mert csak emlékfoszlányok, homályba vesző varázslatos tájak derengenek az én tudatom mélyén is - nevetett Viola.
- Engem csak egy édes kislány bájos viszonyulásáról, játékos huncutkodásairól lehetne faggatni.
- Jaja! Bár csak a szépre illik emlékezni, azért volt ott durci-murci is a kelleténél több.
- Lehet, de az annyira hozzátartozik a Viola-jelenséghez, nekem fel sem tűnt.
- Nana! Most még szelektív a memóriád, de ha lankad bennünk a fergeteges szerelem, nehogy negatívumként hulljanak vissza a fejemre.
- Azt el tudom képzelni, hogy életem alkonyán nem lángol bennem ilyen erős vágy, mint a jelenünkben szinte folyamatosan, de az érzéseim aligha változnak irányodban. Ha a csaknem fél év nem volt elég a feledésedhez, amikor reménytelenül elvesztünk egymás számára, hogy lankadhatna akkor, amikor vagy nekem.
- Annyira jó lenne eltanulni tőled a hihetetlen optimizmusodat.
- Dolgozom a projekten, hogy sejtjeim által átplántáljam beléd - ölelte magához hevesen.
- Andriskám... Édesem... Nyilvános helyen vagyunk.
- Hát persze... Legfeljebb a remeték szellemei leshetik ki intimitásainkat. Szerintem tetszett nekik - csókolt meg.
- Szerintem pedig inkább irigykednek ránk - nevetett, miközben tovább mentek a sziklakápolnához. - Hogy kiengeszteljük őket, művelődni fogsz abból a maradék ismeretanyagból, ami még a fejemben van. Szóval a kápolna volt a falu első temploma.

- Az egyszerű oltár mögött a szentélyt sziklafalba vésték - vette át a szót mosolyogva András -, ennek köszönhető fennmaradása. Miután új templomot építtetett magának a falu, oda vitték a harangot, amit máig ott őriznek. A magára maradt kápolnát a XIX. század végéig remetek lakták. Az utolsó emlékét kereszt őrzi - pillantott rá András. - A sziklafalból kiemelkedő domborművet ők alkották. Nos, mit szólsz hozzá?

- Részben elbűvöl a tudásod, másrészt duzzogni lenne kedvem, amiért ellenem fordítottad a fegyveremet.

- Csak bizonyítani akartam, bibliaként olvastam az e-mailen átküldött ismertetőidet - vonta magához a mosolygó lányt.

- Hmm... Máris féltékeny vagyok Vitára. Szerintem összejöttél volna vele, ha nem én lettem volna is.

- Úgy látom, pótlásra szorul az optimizmusom - csókolta meg. - Az én variációm tetszik jobban. Szerintem, annak ellenére, hogy lehettek volna figyelmeztető jelek a leveleinkben felfedezett azonosságok, úgy, mint apukádban, esetemben is az a bizonyos hatodik érzék működött. Amikor indulás előtt vacilláltam, az elmenetellel kapcsolatban, megmagyarázhatatlan erő ösztönzött az indulásra.

- Oké, önbizalompótló órákat veszek tőled, te édes szerelemművész - simult hozzá. - Most pedig próbáljuk meg legyűrti az előttünk tornyosodó akadályt - nézte nevetve a dombtetőre kanyargó lépcsősort.

- Muszáj? Nincs kegyelem?

- Nincs. Le kell dolgoznunk a kiadós ebédet... tudod, az egészséges életmód... - vágta neki a lépcsősornak nevetve.

- Sokkal izgalmasabb ötletem lenne rá - karolta át.

Vissza-visszapillantottak a kanyarokból a varázslatos tájra. Fölérve körbesétáltak a szépen gondozott parkban, ahol ezúttal András is megcsodálhatta Baróti Géza szobrászművész és építész monumentális emlékműegyüttesét.

- Túl lehetett élni? - incselkedett mosolyogva Viola.

- A közreműködéssel sikerült. De közben kinéztem erőfeszitésem jutalmául egy remek búvóhelyet - ment a bokrokkal körülvett tisztás felé és passzolta vissza a feldobott labdát. - Nos, mit szólsz hozzá? - húzta szét az ágakat.

- Szóval neked mindig máshol jár az eszed, mint kéne?

- Kikérem magamnak! Mindig a számomra legfontosabbon. Mostanában a szerelem, a romantikázás köt le leginkább. Szerencsémre személyedben a legkitűnőbb társra találtam ebben - ült le, ölébe vonta az incselkedő lányt.

- Andriskám, édesem, ne szárnyalj, gyere vissza a földre! Mondd, téged egyáltalán nem érdekel a kultúra?

- Hogyne érdekelne! Két ellenbizonyítékom is van rá. Figyelj! Itt élt a XX. századi magyar festészet kiemelkedő alakja. A Kossuth-díjas művész elmúlt harminc éves, amikor megismerte a varázslatosan szép tájat. Ez, és az itt élő emberek ihlették világhírű munkáit. A művész börsönyékei remeteségét a hosszú nyarakat itt töltő és alkotó művészek oldották. Amikor életre szóló társat választott magának neje személyében, ideköltöztek végleg. Itt teljesedett ki művészete. Műveiben költészetté emelte a hétköznapiakat.

- Elég... Elég! Meggyőztél! Elhiszem, betéve tudod az általam írottakat. Kvíz-kérdésnek beillene az ismertetőd - csiklandozta meg nevetve.

- Hogy lenne elég, most jön a lényeg! A vágykeltő bájjaid felfedezése antropológiai ismeretekhez juttatnak, ami fontos része az emberiség fennmaradásának, evolúciójának. Ennek áttekintéséhez komoly biológiai ismeretek szükségesek, amik nélkülözhetetlenek a szeretkezéseink felsőfokú gyakorlásában. Enélkül pedig elképzelhetetlen a felelősségteljes utódnemzedék létrehozása, ami ugyebár további pszichológiai ismereteket követel tőlünk. Lásd be, ez mind-mind beható irodalmi és számos művészeti ismeretet vonz magával. Nos, lássuk csak: antropológia, biológia, gyermekpszichológia, irodalom, egyéb művészet. Na és nem maradhat ki a legfontosabb, a gyakorlat... azaz a tapasztalatszerzés, amiben van még némi hiányosságunk. Ezek után merd azt mondani, hogy nem érdekel a kultúra!

- Nem merem - húzta össze magát játékosan.

- Na csak azért! A szerelem utáni vágyakozás részemről nem kifogás és nyafogás, hanem létszükséglet! - csókolt hevesen a lány nyakába.

- Jó-jó, de a végtelenbe kacskaringóztatott vágyad indoklásakor útvesztőbe kerültem már valahol az antropológia és utódnemzedék megalkotásához felsorakoztatott tudományok dzsungelében.

- Visszavonod, hogy engem nem érdekel a kultúra?

- Még hozzá azonnali hatállyal! - kacagott jókedvűen. - Nemcsak meggyőztél, de letaglóztál ágas-bogas érveléssel.

Fél öt elmúlt, amikor távoli gyerekzsivaj töltötte be a tájat.

- Jelentem, vége az idillnek, pillanatokon belül ellepik a dombtetőt a családok! - ült fel Viola.

- Sebaj, úgy is illő a távozás hímes mezejére lépnünk, mert még a végén nyomkeresőkkel kerestetnek bennünket - nevetett András. - Jót tett a kikapcsolódás. Péntekre mindig elfogy az energiám, lelkesedésem.

- Nem csodálom, éjfél előtt soha nem vagy otthon.

- Beindul az üzem, és lazítok a tempón.

Hazasétáltak. Judit épp vacsorához tálalt. Utána induláshoz készülődtek, mindenki az udvaron toporgott. Judit könnyes szemmel ölelte magához Violkát:

- Örülök, életem, hogy boldog vagy, de olyan véglegesnek tűnik minden. Annyira nehéz téged elengedni.

- Ne sírj, mert elfogynak a könnyeid - puszilgatta nevetve Viola. - Hiszen minden nap találkozunk, csak annyi történik, hogy ezentúl nem itthon alszom.

- Na persze, csak annyi - vont a magához Andor. - Arról a csekélyeségről szót sem ejtve, mátol nem ez a ház az otthonod, ugye, kicsim?

- Gondolj inkább arra, apukám, olyan kivételezett helyzetben leszek, két otthonom lesz egyszerre - nevetett.

- Nem is te lennél, ha azonnal nem kreálnál vigaszt. Ó, te ronda hízogó kiscica! - szorította magához.

Hosszú búcsúzkodás után András vezetésével gördült ki a két autó az udvarról.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

ELFÚJTA A SZÉL

1.

Hétfő délután András nem hazafelé indult, hanem felkanyarodott a Lánchídra.

- Úgy tűnik, nem vagyunk szinkronban. Ennyire nincs kedved a romantikázáshoz? - nézte a hallgató lányt.

- Bár lenne tennivalónk, bőröndök, táskák között bukdácsolunk a lakásban, de imádok veled sétálni, gondtalanul beszélgetni.

- Senki nem pakol ki helyettünk. A hivatásbeli elfoglaltságom viszont erősen behatárolja együttléteinket. Intő példa legyen mindkettőnknek, amit a kollégáimon tapasztalok. Alig idősebbek nálam, máris belefásultak az egyhangúságba.

- Minket ettől szerencsére megment a te kreatívágod és az én izgágaságom.

Kiszálltak a kocsiból, lassan sétáltak fel a Várhegyre. Ezúttal a vár meghittséget sugárzó zezugos utcái sem zökkentették ki őket komolyságukból.

- Kislánykorodban hogy képzelted el a férjhez menésedet?

- Akkoriban még nem ábrándoztam ilyesmin. Ha jól emlékszem, tényként fogadtam el, hogy egyszer férjem lesz. Később, amikor már némi tapasztalattal rendelkeztam, milyen is egy esküvő, arra gondoltam, csak olyanokat akarok meghívni, akiket kedvelek, akikkel szívesen vagyok. Soha nem tetszettek a hosszú menyasszonyruhák, a csüngő-lógó fátylak. Kamaszkoromban olyan esküvőről ábrándoztam, ami rólunk szól, nem a hagyományokról, meghívott vendégekről, eszem-izsomról. Úgy képzeltem el, legjobb lenne elbújni a szerelmemmel a világ szeme elől. Elmenni egy olyan szigetre, ahol nem ismernek bennünket. Ott mondanánk ki egymásnak az életre szóló igent és addig lennénk ott, ameddig csak lehetnénk.

- Gyönyörű ábránd. Boldogan lennék részese. Szüleinket hogy hagynád ki mindebből?

- Beleegyezésükkel rendeznénk így. Ha már őket is belevonnánk, semmi sem történhetne úgy, ahogy azt mi szeretnénk.

- Nagy kár, hogy ez csak sértődések, életre szóló harag árán lenne megvalósítható, de azt megígérem neked, a nászutunkat nem zavarhatja meg senki, semmi és legalább egy hónapra kivonjuk magunkat az élet forgatagából.

- Ó, drága Andriskám, ezt még én sem tehetem meg... te pedig, mint gyárigazgató, végképp nem.

- Neem? Magam részéről máris lefixáltam a vezérrel, hogy egybe veszem ki a tavalyi és idei szabadságomat. De bízd ide, apukáddal lerendezem én a te dolgodat is.

- Na erre kivi leszek, hogy, mert úgy tudom, Pali bácsi előre meghatározza, ki mikor mehet szabira.

- Jó, hogy mondod, akkor mielőbb leülök velük tárgyalni. A jelenedből kiindulva el sem tudom képzelni, hogy hessegetted el magad körül a rajongóidat.

- Rajongóim? Hmm... Nem is tudom, voltak-e ilyenek. Páran próbálkoztak a közelemben férkőzni, de amint kiderült, hogy már másnap csókolózni akartak velem, gyorsan faképnél hagytam őket.

András felnevetett.

- Milyen szerencse, hogy velem nem így bántál el a templomkertben.

- Túl sokat szenvedtem ahhoz az elvesztés miatt, hogy kockáztatni mertem volna.

- Erről jut eszembe, Zsuzsáékkel milyen kapcsolatod volt?

- Kollegiálisnál alig-alig több. Kata személye nekem túlzottan laza, Zsuzsában láttam volna fantáziát, de jobban hajlott ő is a bohémságra. Untam az állandó ugratásaikat.

- Tettél rá célzást, hogy velem ugrattak, volt más kiszemeltjük is?

- Nem lehetett, mert férfi kollégával nem álltam le beszélgetni. Persze emiatt is a bögyükben voltam.

- Velem kapcsolatban miket találtak ki?

- Konkrétum egyedül a lift-történet volt. Azzal robbantak be ebédidő után, elrontottam a délutánodat, mert facéran hagytalak.

- Na, ebben nem tévedtek, igenis elrontottad, amiért nem ebédeltél velem - mosolyodott el András.

- Nana, nem bántad te azt olyan nagyon. Legalábbis gyorsan vigasztalódtál Evelinnel.

- Hát ezt meg honnan tudod?

- Kémeim jelentették - kacagott.

- Na, tényleg?

- Gabóca újságolta Zsuzsának. Állítólag egész délután röpködött a boldogságtól, hogy végre megszerezhet magának. Zsuzsát igencsak lelombozta a történet. Aztán azzal vigasztalódott, Evelinne is csak egy alkalom jött veled össze.

- Tévedett, egy sem. Amikor faképnél hagytál, Klára jutott eszembe és megbántottságomban megfogadtam, csak könnyű kalandba megyek bele. Evelin egyedül volt az ebédlőben, kaptam az alkalmon. De aztán hazafelé a lépcsőházban összefutottam kis kegyeddal és odalett a fogadalom. Nagyon tetszett, ahogy a kollégák... na és ugyebár a szemem láttára leiskoláztad Tibit. Ilyen leforrázottnak srácot még nem láttam - mosolyodott el. - Mondanom sem kell, azonnal lemondtam Evelinnel a randit.

- Na és hány Evelin-eseted volt azóta?

- Annyi feltétlenül, amennyi Tibi-féle neked.

- És meddig jutottatok? - nézett rá kérdően.

- Hogy értsem ezt, te azóta is találkoztál vele?

- Igen, meglepett még egy alkalommal. Magával hozta erősítésként a szüleit is, de velem is ott volt apu.

- Ezzel jól megszívattál, te ronda. Nagy csalódást okozok azzal, ha bevallom, bár le nem rohannálak, nem a stílusom, de olyan mulya sem lennék még egyszer, mint veled voltam?

- Nem, hiszen ennek volt köszönhető a lelket gyötrő fél év.

- Mostanában sokszor ábrándozom azon, milyen jó leszel, ha már babakocsit tolva sétálunk itt.

- Izgalmas lesz, de meglátod, a vár végig fogja kísérni az életünket.
- Szeretném, ha összetartó család lenne a miénk. Mi nem fogjuk odalökni gyerekeinket minden szíre-szóra a nagyszüleikhez.
- Én sem úgy nőttem fel.
- Rám sokszor vigyázott a nagyim, aminek bizony nem mindig örültem. A közös programjaink mellett ahhoz ragaszkodom majd, hogy évente legalább egy hetet kettesben töltsünk. Egyik fontos feltétele annak, hogy ne hidegüljünk el egymástól, ne laposodjon el a házasságunk.
- Nem egyszer hallottam ezt már aputól is. Nekik szerencsájuk volt velem, mert én nagyon szerettem a nagyiéknál lenni és ezt kiköveteltem magamnak. Mióta meghaltak, nem egyszer vettem már észre rajtuk az egymás iránti türelmetlenséget. Én kis naiv, csak most kapcsolok, lehet, hogy apu ezért tett ilyesmiről többször említést.
- Most ez a gond is megoldódik. Ezek szerint a mi kapcsolatunk csigalassúságú kibontakozásának is a későn érésed lehetett az oka. Anyukád beletörődött, hogy nem akarunk nagy lagzit?
- Nem mondhatnám. Ők nagyon is hagyománytisztelők. Biztos vagyok benne, valami ravaszságon töri a fejét, hogy kedvezzen nekünk is, maguknak is.
- Na majd kifaggatom én anyut, láttam, sokszor összerosolyogtak.
- Nyugodt lehetsz benne, amíg mi a műemléknél romantikáztunk, ők jól összeesküdtek ellenünk - nevetett Viola.
- Helyes. Szeretnék én is veled megegyezni az elképzelésemben.
- Mondjad, miben, te elképzelésgyártó.
- Az esküvőnk előtt jó lenne beiktatni egy kiadós hétvégi kiruccanást.
- Oké, csak azt nem értem, hogy jön ez most ide?
- Én hoztam. Nyomta is a vállam rendesen - nevetett.
- Akkor dobd le, és vedd úgy, meggyőztél.
- A Börzsönyben találtam romantikus megoldásokat, de ha van jobb ötleted...
- Nincs, és különben is az ötletgazdái az elsőbbség, de azért annyit hozzáfűznék, nagy túrázásokra nem vágyom.
- Hegyiekre én sem - mosolygott hamiskásan Violkára.
- Mesélhetnél te is a tinédzserkorodról. Sokat romantikáztál az aktuális választottaddal?
- Romantikázni valóban szerettem, de ki kell, hogy ábrándítsalak, többnyire egymagam jártam a környező hegyeket. Szerettem itt is, a Városligetben is sétálgatni, olvasni. Vagy kimentem a Hűvösvölgybe, a nagyrét fölött behúzódtam az erdő sűrűjébe, és órákig voltam képes nézni a különböző madarak, mókások mozgalmas életét. Klára volt az első komoly kapcsolatam, de ott is ő volt a kezdeményező, irányító.

2.

András kis kutakodás után egy családi panziót választott, ami kedvük szerinti romantikus, vadregényes környezetben van. Három éjszakára foglalt lakosztályt. Az apartman a kert végében emelkedik tizenhét méterre a telek fölé, ahova a főépületen belül lifttel lehet feljutni. A plató három oldala merőlegesen zuhan le, a negyediket a ház választja el az erdőtől. A környék varázsa Petőfi Sándort is megihlette:

„Fölmentem a hegy sziklatetejére
S letelepedtem a romok fölött.
Verőfényes nap volt, tekintetem,
Nem lelve gátot, mérföldekre szállt,
Mint börtönéből megszökött madár,
S vigan köszönté a kék messzeséget.”

A háztól negyed óra kényelmes sétával érhető el a várrom. Utánanézett a neten: a vár a 715 m tengerszint fölötti magasságú Vár-bércen található. Magassága és fekvése jó védelmet biztosít, de távol esik településtől, főútvonaltól, így kevésbé látogatott. Az ismérvek még vonzóbbá tették András számára.

Kutakodás közben elhatározta, tovább folytatja Violkával a fórumban elkezdett játékukat. Az adatokból rövid tájékoztatót állított össze, azt tette egyik este a konyhaasztalra.

Violka reggel többször átolvasta, de hiába ásott emlékei mélyére, nem jött rá, milyen várromról lehet szó. Izgalommal várta az indulás napját, amikor is meglepetésére pontban tizenkét órakor hívta András: a ház előtt vár rá.

- Atyám, de gyönyörűek! - kiáltott fel, amikor beült mellé, és meglátta a kocsni négy sarkában elhelyezett vérvörös rózsát. - Isteni illatorgia! Elárulod, hogy kerülsz ide ilyen korán?

- Nem volt maradásom a munkahelyemen, elkéredzkedtem a főnökömtől. Húzta ugyan a nóziját, de végül rábólintott óhajomra - mondta nevetve.

- Klassz főnököd van - puszilta meg.

- Na ezzel nem dicsekednék. Egy vérszívó hajcsár. Mondd csak, hétközben hányszor kerülünk ágyba miatta éjjél előtt? Egyedül a szerelem az, ami uralni képes munkamániáját.

- Ha már a lelkiismerete sem tudja kordában tartani, legalább a felelősségérzete álljon a sarkára vele szemben.

- Lelkiismerete... hmm... Természetének az az igazi szélcsapi csapodár tulajdonsága. Mindig odahúz, ahova hajlítja. A felelősségérzete keményebb dió, az már komolyabban mérlegel, de érvekkkel elcsábítható.

- Sajnálom szegény családját, ha van neki.

- Elvált a szentem, most készül leköttni magát. Beszélhetnél a választottjával, álljon a sarkára, neveljen ideálisabb férjet belőle, mint amilyen főnök.

- Na majd elgondolkodom, mit tehetek szegény áldozata érdekében - nevette el magát. - Mesélj, te milyen merényletet készülsz elkövetni ellenem?

- Csupán izgalmas meglepetés, nem merénylet, de a többi neked kell kitalálnod.

- Próbáltam, de szégyen ide, szégyen oda, nem jöttem rá.

- Akkor maradjunk annyiban, reményeim szerint a legmerészebb álmaid múlom felül az ötletemmel.

- Annyit azért segíthetnél te is, mint én neked a fórumban. Határold be valamelyest, mint ahogy én akkor Börzsönyékét.

- Hmm... megfogtál, prücsök. Lássuk csak, mivel tudnám kibővíteni az ismertetőmet. A kis település Budapesttől északra fekszik a Börzsöny nyugati oldalán, vadregényes hegyek között, tájvédelmi területen. Az említett várrom a falu fölé tornyosodik.

- Tájvédelmi terület... várrom a falu fölé emelkedik... Úristen! Hogy a csudába nem jöttem rá azonnal?! Valóban vadregényes a táj. Ennél romantikusabbat nem találhattál volna.

- Gyere, győződjünk meg róla, valóban elvarázsolt kastély vár ránk? Megérkeztünk!

A házigazda közvetlen kedvességgel fogadta őket. Viola ámulatból bámolatba esett, amikor megkapták a kulcscsomót. Meglepett arccal indult Andrással a férfi után a hosszú folyosón a lifthez. Szoborrá merevedett, amikor az udvarra érve azt mondta a tulajdonos:

- Parancsoljanak, a kulcsok, két és fél napra tekintsek tulajdonuknak a kis birodalmat. A megbeszélés szerint kettőkor hozom az ebédet - nézett Andrásra.

Az udvar „U” alakban, egy méter magasan, fél méter széles kőfallal volt körülkerítve. Viola hitetlenkedve nézett le.

- Egyszerűen nem hiszem el, hogy ez velünk történik! Alig tudok magamhoz térni. Te jó Isten, milyen csodálatos itt minden! Andriskám, csípj meg! Nem álmodom?

- Már épp be akartam mutatkozni, Talmi András kiskegyed vőlegénye lennék, nem a jó Isten - karolta át nevetve. - Na gyere, nézzünk körül a házban!

Beléptek a tágas előszobába. Innen nyíltak az ajtók a konyhába, fürdőszobába, hálósobába és a nappaliba, ami a bozótos fölé emelkedő teraszban folytatódott. A fák sűrű lombzata kellemes hűvösséget nyújtott, még így is, hogy nem közvetlen közelben volt. Viola rajongó tekintettel ölelte át Andrást:

- Olyan boldog vagyok! Minden álmom felül tudod múlni.

- Ez az én jutalmam. Nincs vége a meglepik sorának - vette ki a táskában felülre rakott kis dobozát. - Öltözz át kérlek! - adta a kezébe.

Meglepetten vitte a fürdőszobába. Óvatosan bontotta ki a leheletnyi vékony selyemcsipke alsónemű szettet. A pindurka pántokból álló bugyi épp csak a szeméremdombját takarta valamelyest. A melltartó kosara pedig csak a mellét támasztotta alá. A csillogó csipke szexisen árnyékolta bimbóit. A kosarat a vállán és hátán ugyancsak leheletnyi selyempánt tartotta. A tükör előtt forgolódott. Eközben észrevett a szemközti sarokban egy ajtót, amiben kulcs volt. Izgatottan szól ki a türelmetlenül várakozó Andrásnak, aki megállt az ajtóban, áhítattal nézte a számára leggyönyörűbb jelenséget, akinek nőiességét izgalmasan emelte ki a Párizsból rendelt fehérnemű. Annyira elbűvölte a látvány, el sem jutottak hozzá Viola szavai.

- Csodálatos manöken alkatod van - ölelte magához vágyakozva. - Alig van rajtad valami, mégis izgalmasan takarja előlem bámaid.

- Örülök, hogy így el tudlak bűvölni, de úgy érzem, van itt még valami, ami felfedezésre vár.

András kérdően nézett rá.

- Gyere, nézzük meg, mit rejteget előlünk az a kulcsra zárt ajtó! - indult meg felé.

Az ajtó mögött egy sötétbe burkolózó csigalépcső kacskaringózott fel a tetőre. András nyitva hagyta a fürdőszoba ajtót, hogy némi világosságot kapjanak. A lépcsősor tetején újabb ajtó állta útjukat. Kilépvé félig fedett tetőterazon találták magukat, ahol gyékényből font, kényel-

mes kerti bútorok, nyugágyak kínálkoztak pihenésre, nézelődésre. András szenvedélyesen ölelte magához a rajongó tekintetű lányt.

- Andriskám... édesem...

- Csak nem előttem szégyelled ennyire magadat? Oldódj, kicsi szívem! Ide emberfia fel nem lát, gyere bátran, sétáljunk körbe!

- Eredetiben arra gondoltam, ebéd után felfedezzük a környéket, megkeressük a várromokat, de kezdek elcsábulni. Te melyik változatra voksolsz?

- Találd ki! - mosolygott rá.

- Felfedezni vágyó természeted ismerve, a várromokra, de a kedvemért biztosan erre. Nos, mennyire sikerült egy hónap alatt kifürkészni személyiségedet?

- Jó az irány, de most akkor is bajban lennék a választással, ha szándékomban állna. Amikor beültem melléd a kocsiba, eldöntöttem, nem rontom el a meglepidet, mindenben rád bízom magamat. Na mekkora bennem az alkalmazkodókészség? - simult hozzá mosolyogva.

- Óriási! - csókolta meg. - Ej, hogy a csuda vigye el! Mocorgást hallok odalent, ha jól sejtem, megérkezett az ebéd.

Violka ijedten nézett rá.

- Semmi gáz, kicsikém, felhozom a köntöskédet.

András lesietett a lépcsősoron. Valóban a tulajdonos ténykedett kint a teraszon.

*

Ebéd után kiromantikázták magukat a tetőteraszon. Estefelé hagyták el a panziót az erdő felőli kapun. Majdnem vele szemben vitt fel az erdei ösvény a romokhoz.

- Ahhoz már kezdtem hozzászokni, hogy olvasod a gondolataimat, de hogy ilyen édesen alkalmazkods az örültségeimhez, külön is jólesik. Klári ezek miatt tartott éretlen kamasznak, pedig szerintem ebben nem fogok változni.

- Nem is szeretném! Nézd, máris itt állnak előttünk a várromok!

A fák sűrűjéből kilépve megálltak, hagyták, hadd hasson rájuk a múlt szelleme. Majd körbesétáltak, a falmaradványokból próbálták kitalálni, milyen része lehet a várnak. András Violkához hajolt:

- Emlékszel? Fent a Hegyestetőn beígértem neked, egyszer kipróbáljuk, milyen romantikát rejt magában a hegyen eltöltött éjszaka. Ha kedved lenne hozzá, máris előttünk a lehetőség. Itt közel a panzió, nem kell tartanunk váratlan eseménytől - ölelte át hátulról.

- Izgalmas elképzelés. Hogy gondolod? Vacsora után visszajövünk?

- El sem kell mennünk. A csomagban, amit Tivadar úr ebéd után a kezembe nyomott, a vacsoránk van.

- Isteni! Plédet legalább hoztál?

- Majd meglátod, milyen gondoskodó férjet választottál magadnak - simogatta felhevülten.

- Édeske, nem magánterületen vagyunk. Ciki lenne, ha meglepne valaki bennünket.

- Nyugi, jelenleg semmi komoly, csupán a felgyülemlett izgalmam vezetem le, amit a szettedben váltottál ki belőlem.

- Oké, de mit tudsz arról, én sem vagyok fából?

- Hát istenkém, akkor elbújunk egy sűrű bokor alá - csókolt nevetve a nyakába. - Különben, amint simogatlak, belefeledkezem egy romantikus elképzelésbe, ábrándozz velem! Klassz életünk lehetne itt, távol a várostól. Ha nem kéne átszoknunk az ősi életmódra, nagy kedvem lenne hozzá.

- Hmm... Honnan fakasztanánk vizet? Miből élnénk?

- Idevezetnék a panzióból - heveredett le a lánnyal. - Miből élnénk? Kitalálnánk magunknak valami klassz magánvállalkozást.

- Mindig ilyen szelíd, romantikus partnerre vágytam - simult hozzá.

- Én pedig ilyen édesen évődőre, mint amilyen te vagy - vont a szorosan magához. - Nézd, közben besötétedett. Gyönyörű, csillagfényes este van! Szébbet kívánni sem tudnék az előttünk álló éjszakához.

- Olyan jó hozzád bújni!

- Hát még milyen jó lesz, ha elkészítem a fekhelyünket.

- Addig kicsomagolom a vacsinkat - ült fel Viola.

*

Vacsora után összebújtak, erotikus játszadozással vetkőztették egymást. Észre sem vették a körükön fonódó csendet, amibe hirtelen világossággal dördült bele az ég. Pillanatok alatt hatalmas szélvihar támadt, óriás cseppekben esett az eső. A perc töredéke alatt kapkodták magukra ruháikat, rakták táskába cuccaikat. Sűrű esőfüggönyben botorkáltak le a panzióhoz.

Szombat, vasárnap éjjel beérték a tetőterasz nyújtotta idillel. Napközben nagyokat sétáltak, hancúroztak az erdei tisztásokon. Hétfőn kipihenten, feltöltődve mentek haza.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

ESKÜVŐ KÉT FELVONÁSBAN

1.

András alig várta, hogy vége legyen a rendkívüli értekezletnek. Düh fogta el, amikor a főnöke odaszólt neki, maradjon még, megbeszélhivalója van vele. Leplezett bosszúsággal ült vele szembe, amikor magukra maradtak.

- Mire jutottál Börzsönykapuval?

- Magammal hoztam az asszonyok névsorát - tette elé az asztalra.

- Tizenöt fő. Ha jól emlékszem, négy külön műhelyben folyt a munka.

- Igen. Laci azt mondja, volt egy tizenhatodik személy is, Sárkány Gézáné, aki amolyan beugróféle volt. Szerinte szükség lenne rá is.

- Valamelyik nap ki kéne ugranunk körülnézni, milyen állapotok uralkodnak ott. - jegyezte fel a vezérigazgató a hölgy nevét.

- A részleg egy jó karban lévő parasztházból lett kialakítva. Úgy láttam, felújításra most sem szorul, de a festés, mázolás nem maradhat el. A leltár szerint minden bútordarab le lett selejtezve. Valóban üresen találtam az épületet.

- Mindenesetre statikust viszünk magunkkal.

- Holnap délelőttre összevont értekezletet hívtam össze, de délután vagy holnapután mehetünk, ha ráérsz - gondolkodott el András.

- Holnap reggel innen indulunk. Hogy haladtok a megrendelésekkel?

- Remekül. Ha így hajtanak a műhelyekben, határidő előtt végzünk.

- Csak érteném, milyen boszorkánysággal bővölöd az embereidet, soha ilyen intenzitással nem dolgoztak.

- Szerintem a személyes kapcsolattartással kapnak többet tőlem, mint Zolától. Gyakran tartózkodom a műhelyekben, naprakész vagyok a munkahelyi és magándolgaikban, amiket igyekszem megnyugtatóan megbeszélni velük.

- Csak így tovább! Van nekem is jó hírem. Bár nem zökkenőmentesen, de végre kijelenthetem, megszabadítottalak Klárától.

- Remélem, nem fogsz benne csalódni.

- Drukkolok, hogy úgy legyen, ugyanis akaratom ellenére beleszerettem, de nem könnyű eset a hölgy.

- Hát nem, de ha képes vagy elfogadni a rapszodikus természetét, tud ő kedves és gyengéd is lenni.

- Nagyon szeretett, talán még szeret is téged, de annyit elértem nála, hogy már hozzám ragaszkodik. Azt mondta, ha fele olyan határozott lettél volna vele, mint én, nem jöhetett volna közbe Gábor.

- Hmm... téved, de vajon miben kellett volna határozottabbnak lennem? - gondolkodott hangosan András.

- Véleménye szerint mindenben. Tény, hogy a hölgy szeret szerepet játszani, mellébeszél. Ismerem a fajtáját. Hozzájuk érett férfi kell, nem egy tapasztalatlan, jó érzésű, csupaszív lélek fiú, mint amilyen te lehettél, de némileg a mai napig vagy is.

- Bocsáss meg, remélem nem hiszed, hogy kiábrándítani akarlak, de meg kell jegyeznem, Klárának vannak rendkívül pozitív tulajdonságai a hibái mellett, de állításával szemben határozott véleményem, esetünkben közbe jöhetett volna bárki, aki az igényeinek megfelelő anyagiakkal rendelkezik. Én mellette kis kezdő voltam mindenben, de legdöntőbb volt az, hogy nem nyújthattam neki azt, amire vágyott, hisz együttlétünk alatt majdnem végig neki volt magasabb jövedelme, amit lépten-nyomon éreztetett is velem. Sőt, amikor visszajött, és próbált engem visszaszerezni, megerősített ebben a hitemben. Azzal magyarázta hűtlenségét, szégyelli, de nem Gábor, hanem California, az amerikai körutazás szédítette meg. Ettől a vallomásától akkor is kijózanodtam volna, ha még elkötelezett lettem volna érzelmileg irányában.

- Bár még köztünk sincs egyenesben minden, de vannak reményt keltő jelek. Amikor az enyém lett, azt mondta, veled is csupán egyszer feküdt le védekezés nélkül, de hogy bizonyítsd nekem, szabadon akar az enyém lenni. Másfelől, meg sem kellett említenem a klinikát, a levelet, magától kezdett róluk beszélni. Azzal magyarázta viselkedését, önérzetében érezte sértve magát, amikor anyukádnál látta, hogy helyébe léphetett, bocsáss meg, őt idézem „az a kis csitri”. Úgy érezte, beleőrül, ha végérvényesen le kell rólad mondania. Pironkodva vallotta be, a bosszú dolgozott benne.

- Bár semmi közöm hozzá, mégis az motoszkál a fejemben, ha ilyen jól alakulnak köztetek a dolgok, miért érzem úgy, nagy benned a bizonytalanság.

- Van hozzá közöd, hogyne lenne, ha én tudok rólatok ától-cetig mindent. Szóval lassan ötven éves leszek, vágyom rá, hogy utódom legyen, de kizárólag stabil kapcsolatban. Amíg köztünk lebeg az árnyékod, nem vezetem oltár elé. Egyelőre ott tartunk, őszintének érzem szavait, amikor naponta többször hangsúlyozza, biztosan érzi, belém fog szeretni, mert ilyen erős vonzalmat még senki iránt nem érzett, mint irántam. Te voltál az első férfi az életében, téged nagyon szeret, de hiányzik a határozottságod. Én nem így vélekedem rólad, de bocsátassék meg nekem, ha nincs szándékomban erről pont őt meggyőzni - nevetett. - Türelmetlenül várom a pillanatot, amikor testével együtt megkapom a szívét is, hogy vénségemre révbe jussak én is.

- Ugyan már, Domonkos! Miket beszélsz? Negyvenöt éves korban még bátran vállalhatsz akár több gyereket is, akiket saját elképzeléseitek szerint nevelhettek fel.

Judit nyitott be, hogy bekapcsolhatja-e a minisztériumból Fitos urat. A vezérigazgató igent intett a szemével. András felállt, elkészönt.

*

Az elkövetkezendő napokban végre koncentrálhatott a meglepetés-esküvő megszervezésére. Nem volt könnyű titokban intézkednie. Andor segítségével nélkül talán nem is ment volna. Ő intézte a házon kívüli dolgok nagy részét. Viola tanúja ez alkalomra Tersák Zsuzsa, a volt kolléganője lett, sajátjának a főnökét kérte meg. A nagynénje, aki önkormányzati dolgozó, vállalta az ál-anyakönyvvezető szerepét.

Az előesküvő résztvevői Vilmoséknál gyülekeztek. Úgy egyeztek meg, két telefoncsengéssel jelzik, ha indulásra kész a társaság. Ekkor el kell menniük otthonról, hogy átvihessék a kellekeket, feldíszíthessék a lakás nappali felőli részét.

Eljött a várva várt nap. András nagy izgalomban volt, hogy zökkenőmentesen menjen minden. Viola figyelmét nem kerülte el a vőlegénye nyugtalansága.

- Mi a gondod, Andriskám, mitől vagy ennyire feszült?

- Érthetetlen, miért, de sokszorosan nagyobb bennem a druk, mint amikor először álltam anyakönyvvézető elé.

- Félsz, hogy nemet mondok, mi? - nevetett incselkedve.

- Mit tagadjam. Nagyon kell koncentrálnom, nehogy bakit kövessék el, de ezért a gonoszságodért bűnhődni fogsz! Komolyra fordítva a szót, két hónapja élvezem a gyengéd gondoskodásodat, szenvedélyedet, mégis különös érzés fog el, ha arra gondolok, holnap a szüleink, barátaink előtt vallunk színt érzelmeinkről, és tartozunk végre hivatalosan is egymáshoz.

- Olyan, de olyan boldog vagyok! Kár, hogy hosszútávra nem importálható a szívünkbe, lelkünkbe a hőfok.

- Magunkat ismerve, mindig lesz ötletünk az újíásra, amihez sok esetben elegendőek egészen aprócska trükkök.

- Amiben te ugyebár kifogyhatatlan vagy - mosolygott rá.

- Remélem, hosszútávon sem hagy cserben a kreativitásom.

- Nem tudom megmagyarázni, miért, de olyan titokzatos az arckifejezésed, úgy érzem, valamire készülsz.

- Hogy a csudába ne készülnék! Életünk nagy pillanata vár ránk alig tizennyolc óra múlva. Komolyra fordítva a szót, szeretném a ma délutánunkat emlékezetessé tenni - kanyarodott be a ház elé.

Felmentek. Miután András ráfordította a kulcsot, magához ölelte:

- Ugye, nem a rosszkedveddel fogsz kitüntetni? Na, mosolyogj végre, mert összetörlek! - csiklandozta meg.

- Áá, kegyelem! Levegőt! - siklott ki öleléséből.

Befutott a lakás leghátsó szobájába. Be akarta csukni az ajtót, de Andrásnak sikerült megakadályoznia. Magához akarta ölelni, de Viola heves ellenállásába ütközött. Addig dulakodtak, amíg végül a szőnyegen kötöttek ki. Heves birkózás közben rájuk dőlt az egyik fotel. Viola az asztal alá menekült. András elállta útját, odakúszott hozzá, két könyökére támaszkodott, térdjei közé fogta a viháncoló lányt.

- Ismerős a póz?

- Május 30. óta sikerült megkedveltetni velem.

- Akkor a következményekkel is tisztában vagy, ugyebár?

- Hogy viselkedhet ilyen komolytalanul az igazgató úr? Mit szólnának a beosztottjai, ha látnák? Másszon azonnal ki az asztal alól! - nevette el magát.

- Csak olyan komolytalan, amilyet a rakoncátlan menyasszonya kikényszerít belőle. Nem maradhatok adósod, meg kell torolnom a huncutságodat! Majd elveszem én a kedvedet a kergetőzésről, a meneküléstől, te drága rosszcsont! - vetköztette.

- Soha! Atyám! Itt akarsz magadévát tenni?

- Naná! Asztal alatt még úgysem próbáltuk.

- Az sem zavar, ha beszorulunk ide? - kacagott jókedvűen.

- Sőt, rendkívül inspiráló számomra - csókolta meg. - Ne harcolj, még elfáradsz, mielőtt bármi történné köztünk!

- Jaj, istenem, megerőszakolnak!

- Bizony-bizony, és itt fogsz feküdni alattam megerőszakoltan, anélkül, hogy valaki a segítségedre siethetne. Édesen tornáznál alattam. Imádnivaló angyal, hogy vagy képes minden hóbotos játékosságomban azonnal partner lenni?

- Hálából, amiért kitalálod őket - puszilta meg. - Nem lennél szíves végre kibújni az asztal és fotel szorításából? Vagy innen megyünk a házasságkötő terembe?

- Nem is rossz ötlet! Szeretnéd, hogy így legyen? - csapott le a remek végszóra.

- Nem is tudom... olyan kényi helyem van a karodban, talán ha az anyakönyvvezető jönne a helyünkbe - kuncogott.

- Mit mondjak, én sem panaszkodhatok, az ajánlatodat is kitűnőnek tartom. Megrendeljem?

Végig sem mondhatta, kétszer csörgött a telefon.

- Puff neki! Ehhez mit szól az igazgató úr? Gondolatátvitellel működik már az a nyavalyás készülék is.

- Ne vágj ilyen ijedt arcot, csak egy idetévedt csengetés volt. Van egy ötletem. Amíg ránk nem talál valaki, szökjünk meg. Elmegyek veled az esküvői ruháért. Mit szólsz hozzá? - szabadította ki magát a fotel lábai közül.

- Hmm... Kezdem érteni, miért hagyott cserben a gondolatolvasói képességem. Úgy tűnik, átvándorolt hozzád, mert épp erre szerettelek volna kérni.

- Én pedig téged arra, öltözz fel nekem elsőként menyasszonynak, holnap úgysem lesz közöm a készülődésedhez - nyitotta meg a zuhanyt.

- Izgalmas gondolat, de a fátyolt nem tudom feltenni, mert ahhoz megfelelő frizura kell.

- Sebaj, legalább holnapra is marad meglepetés számomra.

Elkészültek, kocsiba ültek.

- Örülök, hogy nem vétózod meg az elképzelésemet, így legalább csinálhatok pár felvételt magunkról itthon is.

- Az ügy érdekében szívesen leszek hagyománytípró. Különben is imádok a rosszaságaid áldozatává válni. Mégiscsak jó volt az előérzetem, te ismét kópéságra készültél.

- Áá, dehogy, életem királynője! Csak a helyzeti előnyömet igyekszem kihasználni - nevetett.

2.

- Honnan jön ez az isteni virágillat? - szippantott a levegőbe Viola, amikor beléptek a lakásba.

- Talán a park virágai ontják köszöntésünkre - mosolyodott el András.

A hálósobába mentek. András észrevétlenül kapcsolta be a videót. Izgalommal segédkezett az öltözködésben. Szakértelemmel igazgatta a csipkéket, fodrokat, loknikat Violkán.

- Káprázatosan szép menyasszony vagy!

- Mert te vagy a vőlegényem - ágaskodott fel, hogy megpuszilja.

András beizzította az automata fényképezőgépet. Különböző pózokban készített felvételeket. Majd átkarolta Violkát, körbetáncolta vele a szobát.

- Ha a holnap nem is, de a ma délután rólunk szól, magunknak.

A nappaliban felcsendült a nászinduló. Viola meglepetten nézett hol a vőlegényére, hol a hangforrás irányába. András átfogta a vállát, átsétáltak az előszobán. Megálltak a nappali ajtajában. Viola levegő után kapkodott. A szoba színpompában díszelgett, illatorgiában illatozott.

- Szóval a park virágai... csak kóbor csörgés a telefonon... - hebegte halkan, Andrást nézve.

- Igen. Nézz körül, teljesült az óhajod, egyetlen személy nincs jelen, akit ne látnánk szívesen - simította meg az arcát.

Az asztalhoz kísérte, ahol velük szemben ült a mondvacsinált anyakönyvvezetőnő, András oldalára Domonkos, Violaééra Zsuzsa állt be, aki csillogó tekintettel mérte végig a boldog lányt, majd alig hallhatóan súgta a fülébe:

- Életemben ilyen boldog párt nem láttam, mint amilyenek vagytok.

- Köszönöm - rebegte remegő hangon.

Zavarában azt sem tudta, hova nézzen. Amikor megkezdődött a rögtönzött esküvői ceremónia, Andor halkan játszott és énekelt:

„Volt idő, mikor még nem voltál,
s nem éreztem, hogy fájna majd, ha nem volnál.
És most látod féltelek, őrizlek, védelek,
mert lesz idő, meglehet, hogy nem leszel már.

Voltak, akik szerettek, úgy hiszem,
ma sem tudom, végül miért hagytak el,
De téged most már féltelek, szeress úgy, hogy jó legyek!
Őrizz meg, elveszek, ha nem figyelsz rám.

Változnak az évszakok,
jó idők, rossz napok,
bújj hozzám, ne hagyj el,
ha én mennék, ne engedj el!”

András átfogta a vállát a könnyeivel küszködő lánynak, miközben Andorral énekelt:

„Lehoznám néked a csillagokat is az égről.
Tündér vagy te a legtündéribb tündérmesékből.
Te vagy az álmom, te vagy a csókos éjszakám.
Várom, hogy karomba dőlj majd egy forró éjszakán!

Zefír felhők között vinnélek fel a mennyekbe.
Éneklő madarak kísérnének csicseregve.
Kezed a kezembe, fejed a keblemre hajtánám,
és a füledbe súgnám az örök szerelem dalát.”

Zsuzsa és Domonkos virágcsókot szórt az ifjú párra. Olyan sűrűn potyogtak a rózsá-, szegfű-, margarétafejek rájuk, alig látszottak tőlük, de András rendíthetetlenül énekelt:

„Nincs nálam boldogabb a nagy világon,
mióta két szemednek rabja lettem én,
nincs nálam boldogabb, csak azt kívánom,
hogymost már mindörökké maradj csak az enyém.

Hozzád a hűség nem csupán kényszerűség,
mert más a testem-lelkem többé úgy sem kíván.
Nincs nálam boldogabb a nagy világon,
mint legszebb drága kincsre, úgy vigyázok rád,
hiszen az élet ilyen érzést csak egyszer ad.”

Violka a virágokon át Andrást nézte szerelmesen. Majd az édesanyjára fordította tekintetét. Láta, mennyire sír, belőle is kitört a zokogás. András alig hallhatóan nyugtatgatta.

Mielőtt a nagynéni feltehetette volna a kérdést a két fiatalnak, Andor a zongorába csapott, jobb hangulatra pezsdítve a lányát és nejét, énekelni kezdte:

„Asszony lesz a lányból, a bimbóból rózsa,
Sok-sok édes percből lesz egy boldog óra.
Az órákból napok, a napokból évek,
Szép göndör hajadból lassan hófehér lesz, lassan hófehér lesz.

Nem állíthatjuk meg az idő járását,
Meg nem állíthatjuk a rózsa hullását.
Az idő elmúlik, a rózsa lehullik,
De a mi szerelmünk soha el nem múlik, soha el nem múlik.”

Majd, hogy ne zavarja a hivatalos menetet, egészen lehalkította játékát. A nagynéni pontosan vezette le a szertartást Andor halk énekkíséréte mellett.

„Ahogy én szeretlek, nem szeret úgy senki,
Ahogy én csókollak, nem csókol úgy senki.
Így sohase vártak, így sohase kértek,
így még nem szerettek soha-soha téged.”

A következő szakasznál újabb virágosó hullott rájuk:

„Minden virág az én szerelmemből nyílik,
Ez az én szerelmem elkísér a sírig.
Minden nóta az én bánatomat zengi,
Ahogy én szeretlek, nem szeret úgy senki.”

Violka mosolyogva rázta meg magát, hogy aláírhasa a nagykönyvbe helyezett üres lapra a nevét. Miután mind a négyen szignálták, András ismét átölelte, és hangosan énekelte Andorral:

„Én hálás szível köszönöm a sorsnak,
hogytéged adott nékem, senki más.
Most e dal szárnyán küldöm néked én e vallomást.
Én köszönöm a szemed tiszta tükrét,
mely, mint a napfény, úgy ragyog felém,
és a sok-sok boldog órát, melyről annyit álmodtam én.”

Végül Viola Andrást nézve énekelte vele együtt:

„Múlnak majd az évek, szinte látom,
a hajad ezüst lesz majd, mint a dér.
De két karom nem enged el már,
mert tiéd vagyok, s te az enyém!

Én hálás szívvel köszönöm a sorsnak,
hogy égő vágyam végre rád talált.
Mert e szív, én úgy érzem, nem szerethet már senki mást.”

Mire befejezték, szem nem maradt szárazon. Még a vezérigazgató is elérzékenyülve nézte a két fiatal. Elsőként ő lépett oda hozzájuk:

- Életem legborzongatóbb pillanatai, hogy neked és önnek, drága kislány, gratulálhatok! - Magához ölelte őket, mindkettőt megpusztilta.

Zsuzsa zokogva szorította magához Violkát:

- Nem gondoltam, hogy ilyen fennkölt légkörben találkozom veled ismét. Viol, nem is tudom, mit mondjak... Légy... Legyetek nagyon boldogok!

- Köszönöm, Zsu, nagyon köszönöm! Csuda aranyos voltál!

Amikor mindenki gratulált, András az erkélyre kísérté Violkát, ahol megterített asztal várta őket. Az ifjú pár terítke előtt egy mini emeletes torta díszelgett.

- Áru! el, hogy jutott ilyen eszedbe?

- Nem nekem jutott eszembe, de örülök, hogy sikerült téged kifaggatnom az elképzelésedről, a vágyadról. Akkor döntöttem el, lehetőséget teremtek rá, hogy boldogan mondhasd ki nekem a hön óhajtott igent. Köszönöm, hogy a délutánunkat pedig te tetted egy életre feledhetetlenné a csengő kacajoddal, incselkedő játékaiddal.

A vacsora jó hangulatban telt. Mindenki felszabadultan beszélgetett, bohémkodott. Andor játéka mellett még táncra is penderültek.

*

A másnap valóban nem az ifjú párról szólt, hanem amint Violka előrevetítette: a hivatalos protokollról, szokásokról, rokonokról, eszem-iszomról.

Bár Violkáék élénken tiltakoztak a menyasszonytánc ellen, a vendégsereg csak kierőszakolta. Ennek volt köszönhető a gyors befejezés, mert jó fél óra tánc után letörött Violka cipőjének sarka, kifordult a bokája. Lábra sem tudott vele állni. András a karjában vitte az öltöző-szobájukba.

- Nagyon fáj, kicsi angyalkám? - fáslizta be a sérült lábát.

- Így nem veszélyes.

- Nagyon sajnállak, drága kincsem, de előnyt kovácsolunk magunknak a balesetedből. Elköszönünk a szüleinktől, kocsiba ülünk és a Balatonig meg sem állunk - csókolta meg. - Mit szólsz hozzá?

- Még a végén hálásnak kell lennem a történetekért - mosolygott a férjére.

A szülők egyhangú tetszéssel fogadták elképzelésüket. András karjában vitte ki Violkát a kocsinhoz. Beült mellé, és indultak életük legszebb és legemlékezetesebb nyaralására.

- De... csak... én most semmit nem értek - hebegte Violka, amikor látta, András nem hazaviszi, hanem rákanyarodik a Budaörsi útra.

- Hogyhogy nem érted, kicsi életem? Elfelejtetted, nálunk minden gondolatátvitellel működik? Parancsomra szolgálatkész manók hozták ide a bőröndjeinket, táskáinkat, amíg mi bent fölösleges jópofiskodással töltöttük a drága időnket - mosolygott rá szerelmesen. - Intsél pát Budapestnek, mert pár hétig feléje sem nézünk.

Violkát elkápráztatta a látvány, amikor kinyílt előtte a nyaraló ajtaja.

- Ide is elküldted a manóidat? - puszilta meg.

- Ide a nagynénémék importálták őket. Állítólag a hűtőt is feltöltötték, ami ellen hiába tiltakoztam.

Poharakat, tálcat vett elő, behűtött pezsgőt tett az asztalra. Mielőtt koccintottak, szenvedélyes csókkal pecsételték meg életük összefonódásának napját.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

KI ÁLL A KAPUBAN?

1.

Délután volt, amikor Violka felébredt. Kábultan nézett körül. Fogalma nem volt, hol van. Andrászt nézte, majd lassan tisztult a tudata. Óvatosan bújt ki mellőle, nehogy felébressze. Vigyázva lépett a fájós lábára. Meglepődött, épp csak érezte a ficamodás nyomát. Köntösbe bújt, lábujjhegyen ment ki a házból.

Tetszetek neki a telket körülvevő hatalmas platánfák. Elment a kertig, de a sűrű növényzettől a Balatonból csak egy keskeny csillogó vízcsíkot látott. Épp meg akart fordulni, amikor közvetlen mögötte megzörrent a kavics. András karjába kapta:

- Hát hogy tetszel ezt gondolni, életem királynője? Engedlek megszökni mellőlem? - temette arcát mellei közé a laza kötéstől szétnyíló köntöst félretolva. - Fáj még a lábad?

- Te jó ég, jól rám ijesztettél, Andriskám! Jaj, ne, édesem... - kapálózott a karjaiban.

- Mintha kérdeztem volna valamit... Válaszolsz? - bújt vele vissza az ágyba.

- Csak egy kicsit. Édesem, olyan gyönyörű itt minden! Még a telekről sem kell kimozdulnunk, hogy természetközelenben érezzük magunkat.

- Tudtam, hogy tetszeni fog, különösen, ha bejárjuk a hatalmas fenyőerdőket, amik körülvesznek bennünket. Nagyokat bolyongtam bennük gyerekkoromban.

- Klárral hányszor voltál itt?

- Egyszer sem, és nem csak azért, mert neki snassz lett volna az eldugott környék - ő a nyüzsgést, csillogást-villogást kedveli. De azért sem, mert tizenkétéves koromban voltam itt utoljára.

- Hogyhogy, miért?

- Mert akkor a nagynéném úgy döntött, ők a szeptembert töltik itt, amikor nekem már suliba kellett járnom. Anyuék pedig soha nem mennek nyaralni, beérik a Budai-hegyek adta romantikával.

- Tizenkétéves korod után te sem nyaraltál?

- Családdal nem, de voltam úttörő- és ifjúsági táborokban, később a barátaimmal, még később Klárral jártunk Siófokra, Füredre, Keszthelyre.

- Hmm... elgondolkodtató, te ilyen szélsőséges lennél?

- Inkább későn érő típus. Eleinte tetszett a pörgő életszemlélet, de évek múltával egyre nyűgösebbé, fárasztóbbá kezdett válni. Fokozatosan zárkóztam el a nyüzsgéstől. Egy napon aztán arra eszméltem, elpártoltak tőlem a barátok, Klára meg én két külön világban élünk. Valószínű, ezért ábrándult ki belőlem, és keresett magához való partnert. De csudába a múlttal, éljük a jelenünket, mert seperc alatt itt a jövő! Sajnálom az eltékozolt időt, amit nem veled töltöttem. Bárcsak előbb férközhettem volna a közeledbe.

- Úgy lehetett volna, ha nem óvatoskodod túl.

- Ja-ja, vagy ha nem tartasz olyan mereven távol magadtól, különösen eltűnésem előtt.

- Mit gondoltál rólam?

- Azt, hogy végérvényesen elrontottam valamit, de még ennél is jobban bántott, hogy biztosan kibékültetek.

- Brr... na ne! Ennyire nem vagyok a magam ellensége.

- Ez az én nagy szerencsém. Javaslatot tennék rá, hamizzunk valamit, és ha tényleg nem fáj a lábad, járjunk egyet a környéken!

Miután enyhült a hőség, elindultak. Hosszú, meredek ösvényen kapaszkodtak fel a főútra, azon sétáltak ki a faluból. András meglepetten nézelődött. Alig látott ismerős házat. Üzletek sora, palotaszerű épületek nőttek a kis parasztházak helyén a tizenhét év alatt.

- Amint látom, lesz mit felfedeznünk. Mióta utoljára itt jártam, talán még az utcakövek is mások lettek.

- Andriskám, láttad, hogy megbámult bennünket az elhagyott ház kapujában álló fickó?

- Nem figyeltem, a sok változással vagyok elfoglalva. Biztosan megtetszettél neki, de majd adok én a szemtelenjének.

- Nem engem, hanem téged stírólt végig alaposan többször is.

- Na-na, csak nem valami ferde hajlamú ürge lehet?

- Nem tudom, de nagyon feltűnő volt.

- Stíróljön, ha nincs jobb dolga. Mindjárt kiérünk a faluból, és máris az átláthatatlan sűrű erdőben érezhetjük magunkat.

*

Amíg ők gondtalanul sétáltak, a férfi, aki Violkának feltűnt, valóban Andrást mérte végig alaposan. Nem akart hinni a szemének, mintha saját magát látta volna 25-30 évvel azelőtt. Ugyanaz a testalkat, testtartás, ugyanolyan rakoncátlanul kunkorodik a haja a homlokába, mint neki, amíg volt. Hogy a csudába létezhet ilyen? - morfondírozott.

Bement a házba, elővette a régi fényképeit. Nem tévedett, még az ízlése is hasonló: Türkizkék nadrág, fehér póló, kényelmes bőrszandál, fehér zokni. Örület! Ez nem lehet a véletlen műve. Vajon ki lehet?

Kezébe fogta a fényképet, ahol Zsókával sétál. Ugyanaz a rajongó tekintet, az a gyengéd ölelés, ahogy átfogja a kislány vállát. Neki is szőkék lehetnek a zsánerei? El kell ismernie, jobb ízlése van, az a törekeny kis tünemény olyan, mint egy kirakati baba. Zsóka nyomába sem jöhet.

Meg kell figyelnie, kinél szállhattak meg. Tőlük megtudhatna valamit róla. Újságot vett magához, visszasétált az utcafrontra, egy rózsabokor mögé húzódva ült le, hátha erre jönnek vissza, hogy jobban megnézzék. Szerencséje volt, két óra múlva sétáltak visszafelé. Meglepődött, amikor a kapuval szemben álltak meg.

- Ez az egyetlen ház, ami megvolt régen is - magyarázta András.

- Valahol itt állt a férfi, aki annyira megnézett téged.

- Biztosan őslakó lehet. Gondolom, mindenkit megnéznék, aki nem helybeli. Nem nagy lélekszámú a falu, nyáron is feltűnő itt az idegen. Nos, kincsem, döntöttél? A Balatonban vagy az erdőben romantikázunk?

- Fülledt este van, lehet, hogy jobb lenne a vízben.

- Rendben, akkor induljunk, mielőtt idegyökereznénk - nevette el magát. - Boldog vagyok, hogy ugyanúgy élvezed a csendet, nyugalmat, mint én. Képzeld el, amíg itt vagyunk, nincs váratlan telefonhívás, nem csönget be hozzánk senki.

- Hmm... A telefonhívásról tudod, mi jut eszembe? - mosolyodott el Viola.

- Sejtem, kis huncut. Most visszadobhatnám a labdát, de nem teszem, tetszik a burkolt pajzanságod.

- Na igen... Azért jobban teszem, ha figyelek, nehogy itt szoruljunk az asztal alá, mert amilyen féktelen vagy, még ott töltenénk a nászutunkat - kacagott egyre jobban.

*

A férfi óvatosan követte őket. A lejtő tetején figyelte meg, merre mennek. A házával ellentétes irányba fordultak. Közben az járt a fejében, miért épp a kapuja előtt álltak meg. Vajon miről beszélgettek? Lehet, hogy csak beképzeli, de úgy tűnt neki, a hangtónusa, hanghordozása is pont olyan, mint az övé.

Törte a fejét, kik szoktak szobát kiadni azon a partszakaszon. Hirtelen villant agyába, ők lehetnek Molnár Kareszék vendégei. Egy hétig takarítottak, vásárolgattak. Karesz azt mondta, a sógora fia nőül, nekik adják át pár hétre a házukat.

Közben lassan végigsétált a villasoron. A házhoz érve óvatosan körülnézett. Nem tévedett, a redőnyök fel voltak húzva, halvány fény szűrődött ki a házból. „Biztosan a hátsó teraszon vannak” - gondolta. Visszafordult. Nem volt kedve hazamenni, elballagott az állomás felé. Gondolatait próbálta elterelni a fiatal férfiről, de hiába, ott makacszkodott a számára érthetetlen tény, hogy hasonlíthat két idegen ily mértékben egymásra.

*

Német Mária néni szokásához híven kint ült a kapuban. Ő sütötte a legfinomabb lángost, halat a környéken, amíg ki nem öregedett belőle. Sokszor megfordult nála, ha nem volt kedvük Elzácskával főzni. Nagyothall szegény, jó hangosan köszönt rá:

- Csókolom, Mária néni!

- Szia Jencikiém! Jaarsz egyet ebben a jó levegűőben?

- Kicsalt a csillagfényes este. Hogy van?

- Haat ho lenniék ién maa, csak amollan öregesen iédes fiacskaam csak ollan öregesen.

- Ilyenkor, gondolom, nincs egyedül, gyorsabban telnek az esték.

- Tuggy' fene. Mindig naalam szaallnak meg a sütödiések. De azoktu oszt lehetek magam, azok késűő estig nem kerűnek elű.

Nézte az idős asszonyt. Emlékeiben a múlt kezdett megelevenedni. Igen, a múlt... a titok, amit nagyjából huszonnyolc-huszonkilenc évvel ezelőtt nem tudott kicsalni belőle, pedig a szomszédok sutyorgásából azt vette ki, vele kapcsolatban pletykálnak az asszonyok. Zavaros az egész ügy. Rendezni kell a gondolatait. Vissza kell idéznie, mi bújhat meg az akkori mendemondák hátterében. Elkészönt a nénitől, hazaballagott. Leült a teraszra, térdére könyökölt, tenyerébe támasztotta állát.

Nyomasztó gondolatai mázsás súlyként telepedtek rá. Két éve, amióta Elzácska átköltözött tőle a túlpartra, idegesítik az emberek, elzárkózik mindenkitől. A fenének kellett kiállnia épp ma a kapuba! Hasonlít rá valaki, na bumm, és akkor mi van? Lehet, hogy csak badar képzelődés az egész, mégsem hagyja nyugton a gondolat, ekkora hasonlóság nem lehet a véletlen műve. Nem érti, miért, de erősödik benne az érzés, köze lehet a fiatalemberhez. Ez generálja

benne az eltökéltséget, ki kell derítenie a múlt titkát, hátha mégis volt igazságtartalmuk a vele kapcsolatos mendemondáknak.

De hogy fogjon hozzá csaknem három évtized távlatában? Szabad-e bolygatni a múltat? Lenne-e értelme, amikor aprólékosan eltervezte, megírja végrendeletét, minden ingó és ingatlanját a falu árváira hagyja, és eltűnik végleg ebből az árnyékvilágból, ahova Elzácska halála óta nem köti semmi, senki.

Nyugtalanul figyelte a belső hangot, ami mindig megszólal benne, ha keserű sorsának beteljesítésére gondol. Eddig el tudta nyomni magában, most azonban soha nem tapasztalt határozottsággal dübörög egyre erőszakosabban: „Neked még feladatod van, amit nem hagyatsz itt dolgod végezetlenül!” Marhaság! Milyen feladata lehet neki, akinek alig van kapcsolata a környezetével, akinek egyhangú élete ma már kizárólag a kis kertjének gondozására szorítkozik. Az ördögbe is, mi a fene történt vele, miért zaklatott?! Miért nem tudja megnyugtatón a gondolat, már csak pár hét, esetleg pár nap, és vége a gyötrődésnek?!

Felállt, hátrament a kertbe, a csillagfényes eget nézte, mintha onnan akarná kiolvasni kérdéseire a válaszokat.

Hirtelen eszébe jutott egy régi, rém kellemetlenül alakult délután, amikor építőanyagért járkált ennek a háznak építéskor. Hazaérve meglepetten tapasztalta, albérletének konyhájában terített asztal várta. A rafinált nőszemély tévedésből keveredett hozzá, de ha már így történt, őt vitte bele fondorlatos módon egy fergeteges hancúrozásba. Csak nem nyomot hagyott nála, és tudtán kívül a génjeit hordozza magában egy ma már huszonnyolcéves körüli férfi vagy hölgy? Az ismeretlen ennek a kritériumnak is megfelel, de badarság. Ha így lenne is, ő Erdélyben él. A hideg is kirázza még a gondolatától is.

Elzácskával mennyire szerettek volna gyereket! Neki sajnos nem lehetett. Gyenge fizikumú volt a drága, az orvosok szerint nem tudta volna kihordani. Töprengés közben eszébe jutott egy régi magnófelvétel. Eldugta a padlás legsötétebb zugában, meg kéne hallgatnia.

*

Eközben András és Viola nagyokat hancúroztak a Balatonban.

- Nézd csak, ott egy halásztég, felmászunk rá?

- Izgalmas gondolat, imádom az imbolygást!

Hirtelen elsápadt, kezét a szája elé kapta:

- Fhúú, Andriskám, forog velem a világ. Jaj, menjünk ki!

András, amilyen gyorsan tudta, szelte a vizet. Viola kihajolt a karjából, és sugárban jött ki belőle a vacsora. Rémulten nézte a rángatózó nejét. Mikor végre megnyugodott háborgó gyomra, magához vonta:

- Jobban vagy, drága kincsem?

- Bocsáss meg! Röstellem, de olyan hirtelen jött az egész. Ennyire rosszul még nem éreztem magamat, de már sokkal jobb.

- Nagyon rám ijesztettél. Bemegyünk, orvost hívok hozzád.

- Isten ments! Hidd el, kutyabajom.

- Oké, ha tényleg jobban vagy, kiülünk a partra. A csillagunkat keresed? - dőlt vele hátra a kényelmes padon.

- Igen, nézd, ott van a platánfa fölött. Te is úgy látod, hogy a hegyesebb vége Pest felé mutat?

- Igen. Szerinted lehet jelentősége? - simogatta érzéken.
- Nem tudom, de a női megérzésem nem bajt, valami egészen mást jelez - ölelte át.
- Kezdek hinni benne, tényleg nem lehet komoly bajod. Csak azt tudnám, hogy hálálhatnám meg a sorsnak, amiért ilyen édes angyalt rendelt mellém, aki azonnal rám tud hangolódni.

2.

Miután Lövey Jenő előbányászta egy nagy doboz mélyéből a kazettát, különös félelem fogta el. A tartalmára már nem emlékezett, csak annyi maradt meg benne, érthetetlen az asszonyok sutyorgása, ő semmi terhelőt nem fedezett fel magára nézve. Most mégsem tudott úrrá lenni rossz érzésén. Járkált a szobában, miközben többször végighallgatta. Először szinte mondatról mondatra próbálta megérteni, felfogni a hallottakat. Csak úgy ruhástól dobta magát végig a megvetetlen ágyon. Járt az agya, ismeretlen érzések rohamozták meg, amiktől egyre izgatottabb lett. Bár terhelő bizonyítékot most sem fedezett fel, mégis egyre biztosabban érezte, köze van ahhoz az intelligensnek kinéző fiatalemberhez.

Nyomasztotta a gondolat, hogy épp az az erkölcstelen perszóna tette őt apává, aki fondorlatos ügyességgel érte el, hogy közösjön vele. Apává tette, anélkül, hogy ő akár csak sejtette volna ezt csaknem harminc éven át.

Aludni akart, de hiába, nem hagyta nyugton az esetlegesség. Hanyatt feküdt hát, karjait feje alá tette, a mennyezetet nézte, erősen koncentrált. Erőltette emlékezetét, vissza akart csalni minden apró részletet a szégyenteljes délutánból. Némi segítséget ugyan nyújtott a felvétel, de nehéz volt a távolság homályából személyeket, eseményeket előásni. Hasztalan gyötörte agyát, tudatalattija mélyen magába zárta a szégyent. Nagyot sóhajtott:

„Az ördögbe is, félre a szálnalmas önkínzással! Ha lenne is igazságalapja sejtésének, annak biztosan nincs, hogy pont itt tűnjön fel szégyenfoltja következménye. Ha létezik is, ő Erdélyben él”.

Most is, mint akkoriban, biztosra vette: a titkot Mária néni őrzi. Délutánokat áldozott rá, de csak azt hajtogatta: a becsület szent dolog. Tud, amit tud. Ígérete van rá, azt senkinek nem árulja el, és így lesz, akár élete árán is. Valami nyomot, bizonyosságot kell találnia, amivel megoldhatja a néni nyelvét. Ennyi év után teljesen fölösleges hallgatnia. Ez persze kevés a meggyőzéséhez. Vajon meg tudná vele értetni, emberek boldogsága múlhat makacs hallgatásán?

Hirtelen fejéhez kapott, izgalom fogta el. Az arcába sütő nap térítette észhez, úgy virradt meg, hogy abból ő semmit nem vett észre. Az órára nézett, elmúlt hét. A telefonért nyúlt.

- Szia Karesz! Ne haragudj, öregem, hogy ilyen korán zavarkozom, de életbe vágó, amiért felhívtalak.

- Szia Jenci, mondd, mi történt, ég a ház?

- Az nem, de nem kisebb kaliberű ügyről van szó. Jó pár éve meséltétek, a sógorod milyen kálvária árán tudott örökre fogadni egy kis újszülöttet. Ezzel kapcsolatban szeretnék veled mielőbb beszélni. Van egy magnófelvételem, amit szeretnék veletek együtt meghallgatni. Rendkívül fontos számomra, hogy az ügytől független személy mondjon róla véleményt. Mondd, mikor tehetem tiszteletemet nálatok?

- Bármikor, Jencikém!

- Ez azt jelenti, akár ma is?
- Ha ennyire sürgős neked, igen.
- Sürgős, rettenetesen sürgős. Fél órán belül kocsiba ülök, legkésőbb délben nálatok vagyok.
- Mondhatom, fel tudod csigázni az embert amúgy rendesen! Oké, gyere, várunk!

Három óra múlva Budán kanyargott. Tenyerében volt Budapest, mégis idegennek érezte magát ott, ahol született, felnőtt, az iskoláit végezte. A Duna-parton hajtott végig, kereste a helyeket, ahol vizsgáira készült, kislányokról ábrándozott, sétálni szokott. Szerette ezt a nyüzsgő várost, jó volt benne sok-sok év után autózni, de nem kívánczozott vissza. Egyetlen pillanatra nem bánta meg, hogy államvizsga után hagyta magát a Balatonhoz csábulni.

Dél körül ért ki Zuglóba. Leparkolt a háznál. Láttá, hogy az erkélyen Ági integet neki. Karesz jött elé. A gyerekek nagy ovációval fogadták. Jól ismerték őt, hiszen nyaralásaik alkalmával sokat voltak együtt. Ebéd után Ági az eredeti terv szerint ligetbe vitte az unokákat. Jenő részletesen elmondta otléte okát és célját. Karesz meglepetten fürkészte arcvonásait.

- Még a végén Gicának igaza lesz. Mondta már párszor, hogy jó lenne téged Andrással együtt látni, mert szerinte sok bennetek a hasonlóság, de mindig leállítottam, hogy hagyjon békében a butaságaival.

- Ó a nők... ezek a nők - csóválta Jenő a fejét. - Van bennük valami titokzatosság, amivel pontosan ráéreznek dolgokra, de belőlünk, férfiakkól, sajnos hiányzik. Bárcsak előttem firtatta volna a dolgot - nézett maga elé elgondolkodva. - Az motoszkál a fejemben, hogy nem találkoztam a sráccal, ha többször nyaralt nálatok?

- Találkoztál, de akkor még gyerek volt. Tizenhét éve, amióta Gica úgy döntött, az őszt töltjük a Balcsin, nem jöhetett velünk a sulis miatt. Mondd, mi az elképzelésed?

- Szeretném, ha összehoznál a sógorodékkal.

- Szerinted, ha jó a következtetésed, okosnak tartod, hogy az évtizedek távlatából csak úgy előbukkansz?

- Nem tudom, öregem, hidd el, nem tudom. Biztosan önzőnek tartasz, de nekem nagyon fontos lenne bizonyosságot szereznem.

- Megértelek én, hiszen tudom, mennyire magadra maradtál Elzácska halála után.

- Nagyon felizgatott a gondolat, hogy fiam lehet. Sokszor mondtam nektek, mennyire szerettünk volna gyereket. Felelőtlenség lenne szerinted részemről, ha megkísérelnék fényt deríteni a múltra?

- Nem tudni, milyen sebeket tépsz fel.

- Nem akarom én elszakítani őt a sógorodéktól, hiszen tőletek tudom, milyen nagy szeretetben nevelték a fiút... csak tartozni volna jó valakihez.

- Oké, engem meggyőztél. Felhívom őket, átmehetünk-e.

Jenőt kiverte a víz, amikor megálltak az ajtó előtt. Károly becsengetett. Vilmos jött ajtót nyitni. A nappaliban ültek le. A bemutatkozás után Jenő részletesen elmondott mindent, ami arra készítette, hogy Vilmosékkal találkozzon, a múltból faggassa őket. Ezt követően vette elő a magnót, és hallgatták le a felvételt. Amikor csend lett, reménykedve nézte Vilmosékat. Pár perc hallgatás telepedett közéjük, majd Dóra szólalt meg lehangoltan:

- Ettől a naptól rettegtem, amióta Andris velünk él. Biztos voltam benne, hogy vagy ő fogja kideríteni, ki lehet az apja, anyja, vagy a szülők valamelyike lesz kíváncsi őrá.

- Higgye el, asszonyom, nem szeretnék semmit összekeverni, felbolygatni, csak tartozni lenne jó valakihez. Azt próbálja megérteni, ha csak sejtem, hogy gyermek fogant a felelőtlen délutánból, nem kellett volna idegeneknek felnevelni őt. Ha kell, esküvel fogadom, ennek ellenére nem akarom szétválasztani önöket egymástól, hiszen tisztában vagyok a helyzettel. Nem tudom, milyen furcsán működik a szülői szeretet, de higgyék el, ismeretlenül szeretem annyira, hogy sem az ő, sem a maguk életét nem akarom tönkretenni. Andris... bocsánat, engedjék meg, hogy így említsem... tudja, hogy nem az önök gyereke?

Vilmos bólintott. Részletesen elmesélte, hogy kapták meg őt, azt, mi készítette őket rá, hogy elmondják neki a születése történetét, majd így folytatta:

- Azóta a régi megbízható, felelősségteljes fiú, de azt a pár napot nem lehet elfelejteni, amíg feldolgozta magában a hallottakat.

- A legkényesebb időszak... a kamaszkor. Ma már érett férfi, talán másképpen fogadná, reagálna a történetekre.

- Mit gondol, az idős néni milyen titkot őrizhet?

- Ő pátyolgatta Emesét, amíg a klinikán volt. Akkor a bátyjának fontos lett volna tudni, kitől lehet a baba, hova, kihez kerülhetett. Bár a magnón nem hangzik el, de nekem sokszor mondta: bár tudta volna akkor, hogy - mint neki előadta - nem női betegség miatt van kórházban, boldogan nevelte volna fel a kicsit.

- Ezek szerint a néni tudhatott rólunk.

- Fogalmam nincs, mit tudhat, de innen hozzá megyek, és ennyi év után megpróbálkozom ismét kiszedni belőle. Reménykedem benne, az önöktől kapott információ megoldja a nyelvét.

- Az erdélyi asszonyról mit tud? - kérdezte Vilmos.

- Emeséről semmivel sem többet, mint amit elmondtam. Nem is szándékozom. Neki van legalább öt gyereke, ha csak azóta nem lett még több. Andrisról lemondott, az ő részére a történet ott befejeződött, hacsak Andris nem pörgeti tovább a szálakat.

- Nem hiszem, hogy ezt tenné. Kamaszkorában rettenetes indulatot táplált ellene magában. Akkor kijelentette, rajtunk kívül senkinek semmi köze az ő származásához.

- Hmm... Akkor nagy valószínűséggel így viszonyulna hozzám is.

- Nem tudom. Magáról soha nem beszélgettünk, hiszen semmit nem tudtunk önről. Andris fogantatásával kapcsolatban is csak annyit, hogy házasságon kívüli, nem kívánt gyerek.

- Értem... értem. Hazudnék, ha tagadnám, félek elé állni, de nem halhatok meg úgy, hogy meg ne ismerjem a fiamat. Lehet, hogy egyetlen alkalommal áll majd módomban beszélni vele, mert többé látni sem akar, de én boldogan hunynám le majdan örökre a szememet.

- Hogy képzeled el? Beszéljünk vele először mi... vagy?

- Azt hiszem, a ki nem mondott változat. Bocsásson meg, de nekem az első reakciója a legfontosabb. Higgye el, ha elutasít, tudomásul fogom venni, ha nehezemre esik is, és soha többé nem keresem őt.

- Te mit szólna mindehhez? - nézett Vilmos Károlyra.

- Első reakcióm az elutasítás volt. De meghallgatva a felvételt, Jenci érveit, engem meggyőzött. Igaz, nem volt nehéz, régi barátság a miénk, jól ismerem őt. Csupa szív-lélek ember. Bátran ki merem jelenteni, garanciának vehetitek minden szavát, ígéretét.

- Na, és te miért hallgatsz ennyire, Dóruskám? - nézett a nejére.

- Nem tudom. Megértem az urat, megtagadni sem lehet az óhaját, hiszen mi egy idegen kisbabaért harcoltunk, és neveltük őt fel sajátunkként. Andris felnőtt férfi, döntenie neki kell, de félek a jövőtől.

- Higgye meg asszonyom, nincs mitől tartania - erősítette meg szavait Jenő.

- Hát jó, tegyen belátása szerint - zárta le a témát Vilmos.

- Nagyon örülök, hogy számomra félsiker a mai nap, mert ahhoz nem férhet kétség, Andris a fiam, a többit bízzuk őrá és a sors akaratára - állt fel Jenő. - Köszönöm, hogy fogadtak, hogy segítségemre voltak ennek a bonyolult gordiuszi csomónak a kibogozásában. Higgyék el, az életet jelentené nekem a tudat, hogy fiam van. Az pedig hab lenne a tortán, ha valamilyen szinten elfogadna engem. Nem zavargok tovább, ez időre talán már Ágika is otthon van az unokákkal. A mielőbbi viszontlátás reményében búcsúzom - nyújtott kezét.

- Nézze el nekünk, hogy nem a legszívélyesebben fogadtuk - rázott kezét Vilmos vele.

- Természetes, én sem lettem volna boldog az önök helyében. Ugye asszonyom, remélhetem, hogy jó szívvel fogad, ha Andris nem taszít el magától? - csókolt kezét Dórának.

- Természetesen, igen. Nekünk Andris az életünk értelme.

- Higgye el, nem fogom őt gátolni semmiben. Csak hálás lehetek önöknek, hogy fiuként szeretik őt.

- Őszinte, becsületes embernek gondolom, de engem a bátyám véleménye győzött meg igazán.

Vilmos kísérte ki a vendégeket.

- Nos, így képzelte el Dórusékkal a találkozást? - kérdezte a kocsiban Károly.

- Hevesebb ellenállásra számítottam, úgyhogy kellemes csalódás ért. Bevallom, kicsit nyugodtabb lettem. Azt hiszem, tőlük tartottam jobban, hiszen megvétőzhették volna találkozásunkat a fiammal.

- Azt nem, hiszen Andris felnőtt férfi.

- Mennyire ismered őt? Nyugodt természetű vagy hirtelen haragú?

- Nyugodt, higgadt, de céltudatos, határozott. Törekvő srác volt mindig, tehetségének köszönheti karrierjét. A szülei - bocs, de Viliéket annak tartom - nagyon büszkék rá, hogy harmincéves sincs még, és gyárigazgató lett belőle.

- Lehetnek is. Szép... nagyon szép karrier.

- Nézd, a lurkók már az erkélyen rajcsúroznak.

- Elmeséljük Ágikának a történeteket, és a távozás hímes mezejére lépek. Átgondolom a dolgot, beszélek Mári nénivel, majd utánam az özönvíz, döntsön Andris a továbbiakról. A fejleményekről tájékoztatlak majd.

- Oké, ezt el is várom tőled.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

A KÉT MAGNÓFELVÉTEL

1.

Violka rosszulletei sűrűsödtek, amit az eszméletvesztése tett végképp ijesztővé András számára. Az ijedelemből azonban hihetetlen boldogság kerekedett a fiatalasszony közlésétől:

- Azt hiszem, igazad van, orvoshoz kell mennem, de nőgyógyászhoz, nem a körzetihez. A tünetekből arra gondolok, teljesül az óhajod... óhajunk. Hamarosan apává teszek - mosolygott rá.

- Ez komoly? - kapta boldogságában a karjába.

- Éjszaka felébredtem. Az jutott eszembe, egy hete kellett volna megjönnie a menzeszemnek, de már a múlt hónapban sem volt az igazi. Amint Pesten leszünk, elmegyek anyu nőgyógyászához.

- Ha nem ragaszkodsz őhozzá, nem kell ezért Pestre mennünk. Anyu nagybátyja itt lakik valahol a közelben. Bár hajlott kora miatt rég nem praktizál, de téged biztosan megvizsgál. Ha beleegyezel, felhívom apuékat, mondják meg a címét.

- Nem jó ötlet, édesem. Nem szeretném, ha a rokonság ezzel nyúzna bennünket, ha még sincs igazam.

- Egyetértek veled. Azt fogom mondani, szeretnélek bemutatni neki.

Miután elkészönt az apukájától, kocsiba ültek, fél órán belül a kapuban voltak. Hosszan várakoztak, mire az idős férfi kijött.

- Hát te hogy kerülsz ide, Andriskám? Nem láttalak, amióta ideköltöztem.

- Bocsáss meg, igazad van, de túl sok volt a gondom, problémám.

- Tudok mindent, Dórus beszámol mindig a családi eseményekről, úgyhogy naprakész vagyok belőled. Na, gyertek már beljebb!

A házban mindenekelőtt bemutatta Violkát, aki átölelte az idős férfit, megpuszilta, miközben bemutatkozott.

- Örülök, Andriskám, első látásra ki merem jelenteni, hozzád egy ilyen aranyos, közvetlen kislány való, nem a Klára-félék.

- Csak helyeselhetek - nevetett András.

- A kis Böbét ismered? - nézett a tizennégyéves kislányra az idős professzor.

- Hogyne ismerném. Nem egyszer dajkáltam meg, amikor apuval náluk voltunk - puszilta meg a kislányt.

Miután Violkával is összepuszkodtak, András előadta jövetelük komolyabb célját. A professzor alaposan végigmérte Violkát.

- Andris elmondása alapján egyértelmű a diagnózis, de nagyon vékonyka vagy. A babához meg kell ám erősödnöd, kislányom.

- Nálunk ez családi vonás, Gézu bácsi drága - mosolygott rá Viola.

- Gondolom, minél előbb túl szeretnél esni a dolog kellemetlenebb részén - simította meg a fiatal asszony karját. - Rég voltam a vizsgálóban, Böbikém, portalaníts le, angyalkám! Te pedig mesélj addig, Andriskám, hogy tetszik az igazgatói állás?

- Te tényleg naprakész vagy belőlem - nevette el magát. - Tetszik, csak az időbeosztásommal nem vagyok kibékülve. Mint férj - és reményeink szerint családapa - ezen változtatnom kell!

- Már készen is vagy, kis jobbkezem? - nézett a kislányra.

- Igen, dédike, letörölgettem mindent.

- Magam mellé vettem Ottótól. Mióta állás nélkül maradt, rossz anyagi helyzetbe kerültek, nem tudják vállalni a kislány taníttatását. Eddig kitűnő tanuló volt, nem akarom, hogy el-kallódjon - magyarázta a professzor.

- Aranyos tőled - helyeselt András.

- Csak attól tartok, unalmas lesz ebben az eldugott faluban egy fiatal kislánynak.

- Á, dehogy, dédikém! Tanulni fogok, de szeretek olvasni, tévézni. Diszkóba otthon sem járhattam. Megígérte apu, vesz nekem számítógépet, úgyhogy nyugodt lehetsz, nem fogok unatkozni - szabadkozott élénken Böbe.

- Majd meglátjuk. Na, gyere kislányom, nézzük meg, jól gondoljátok-e azt a babakérdést - indult a vizsgálóba.

Miután megvizsgálta, sejtelmesen mosolygott.

- Nem tudom, jó vagy rossz hír, de ebben a picike hasiban ikrek növekednek, úgyhogy leg-később március közepére családgyarapodással számolhattok. Ha akarjátok, beajánllak benneteket az utódomnak az egyes számú klinikán. Bízhattok benne, remek szakember, de a szülés levezetésénél jelen leszek én is.

- Hogy jó-e?! Ennél jobbat nem közölhetnél volna - lelkesedett András, amikor Violka rá-mosolygott. - Az ajánlatodat pedig köszönjük, de Violka az édesanyja orvosánál szeretne szülni.

- Szabad megtudnom, ki ő?

- Ságvári Kázmér professzor - mondta Violka.

- Helyes, ő került a helyemre, őt ajánlottam volna.

Nevetve mentek vissza a nappaliba. Beszélgettek még egy ideig, majd meghívták magukhoz hétvégére a professzorékat. Megegyezésük szerint pénteken reggel mentek értük.

Jenő törte a fejét, hogy közelíthetne úgy a fiához, hogy el ne utasítsa azonnal. Elhatározta, nem húzza-halassza az időt, felkeresi őket. Harmadszor járt ott, de bánatára most sem voltak otthon. Lehangoltan fordult meg, amiért ismét dolgavégezetlenül kell távoznia. Várnia kellett, mert a szűk utcában autó közeledett. A kocs mellett kanyarodott be a kapu elé. András kiszállt:

- Kit keres, uram?

- Talmi Andrást... azaz... bocsánat... szóval önt - mondta hebegve.

- Engem? Honnan ismer engem az úr?

- Bocsásson meg, Lövey Jenő vagyok - nyújtott kezet, majd nagyot sóhajtva folytatta: - Hh... Személyesen még nem ismerem, de... Itt az utcán rém kellemetlen lenne elmagyaráznom. Látom, rossz az időzítésem, de kérve-kérem, adjon lehetőséget találkozásra!

- Fogalmam nincs, mi dolga lehet velem, de várjon kicsit, megbeszélem a családommal - hajolt be a kocsiba.

Violka azt javasolta, ne odázza el a férfi kérését, a bizonytalan várakozással csak a hétvége hangulatát tenné tönkre. Böbe fog neki segíteni az ebéd elkészítésében.

- Beállok a kocsival, és rendelkezésére állok - fordult Jenőhöz.

- Nagyon köszönöm! - indult be utána.

- Nem is tudom, hogy fogjak bele... - kezdte zavartan Jenő, miközben leültek a parton. - Nekem az elmúlt napokban elég sok információ jutott a birtokomba önről, amíg ön rólam semmit nem tudhat.

- Újból csak azt kérdezhetem, honnan ismer engem?

- Mielőtt megadnám az egyszerű, de az ön számára megdöbbentő választ, kis magyarázattal tartozom. Kezdem ott a bonyolult történetet, pár napja tudom, hogy ön a világon van. Amikor először sétáltak el a házam előtt, beleszédültem. Mintha az évtizedekkel előbbi hasonmásom láttam volna. Elővettem a régi fényképeket - nyúlt a belső zsebébe, és András kezébe adta. - Nézze csak meg, mint két tojás, úgy hasonlítunk egymásra. Ha jól számoltam, ön 1980 júliusában született.

András meglepetten bólintott. Hosszan fürkészte hol a fényképet, hol Jenőt.

- Valóban. Az idegen hölgy nélkül el lehetne hitetni velem, hogy én vagyok a képen, de találkoztam már ilyen csodával, ez semmit nem jelent számomra.

- Higgycsuk el, ugyanígy gondolkodtam mindaddig, amíg meg nem szólalt bennem a belső hang, járjak utána, ki ön, mert ilyen véletlen nagyon ritka. Faggatóra fogtam az emlékezetemet, lehetne-e önhöz közöm. Arra a következtetésre jutottam, egyetlen felelőtlen délutánnak köszönhetően igen. Ezen a nyomon indultam el. Egy régi hangfelvétel és a legjobb barátom, Molnár Karesz volt a segítségemre. Igen-igen, jól hallja, az ön anyukájának a bátyjáról van szó. Ő mesélte sok-sok éve, hogy a sógoráék milyen kálvária árán fogadhattak örökbe egy újszülöttet. Akkor sajnos nem tűnt fel, hogy a magnófelvétel és a történet között lehet összefüggés, de az ön felbukkanása után többször is meghallgattam. Nagyon felizgatott, azonnal hívtam Kareszt, hogy ő, mint semleges személy, hallgassa meg velem a kazettát. Még aznap felmentem hozzájuk Pestre. Nehezen, de meggyőztem, hozzon össze az ön „szülei”-vel. Nehéz lenne szavakba foglalni, mekkora izgalom volt bennem, amikor becsengettünk hozzájuk. Azt nem mondhatnám, hogy örültek nekem, miután megtudták ottlétem okát, különösen az anyukája nem, de nem zárkóztak el a felvétel meghallgatásától. Miután az ő történetük kiegészült az enyémmel, vált minden kétséget kizáróan egyértelművé: Andris, a fiam vagy! - érzékenyült el.

András izgatottan ugrott fel:

- Nem, ez lehetetlen! Ön biztosan téved! A nő, aki engem a világra hozott, egy erkölcstelen román nő volt, aki fünek-fának adta magát. Bizonyíthatatlan, melyik hancúrozásból keletkeztem.

- Nyugodj meg, hallgass meg. Igazad van, mint mondtam, egy felelőtlen délután eredményeként születhettél meg, de hogy erről magad is meggyőződhess, meg kéne hallgatnod a szóban forgó felvételt, és egy, a napokban készült falubeli nénivel folytatott beszélgetésemet. Megteszed, mielőtt elutasítasz?

András némán nézte, majd megadóan szólalt meg:

- Meghallgatom, de előtte meséljen kicsit magáról.

Jenő megkönnyebbülten sóhajtott, és beszélt a fiatakoráról. Azzal fejezte be:

- Nagyon szerettem Elzácskát, de állandó hiányérzetem volt mellette, amiért nem vállalhatott babát. Talán ez az ösztön hajtott, hogy megtudjak rólad mindent. Kérlek, higgy nekem, őszinte szívemből mondom, amit a „szüleid”-nek is megígértem, nincs szándékomban közédtek állni, csupán tartozni szeretnék valakihez. Ezért vagyok itt.

András megenyhülve nézte, majd halkan annyit mondott:

- Rendben van, menjünk a teraszra, kihívom Violkát, és hallgassuk le a felvételeket.

- Megengeded, hogy legalább egyszer magamhoz öleljelek?

András alig észrevehetően bólintott. Jenő elérzékenyülve ölelte magához, és egészen halkán folytatta:

- Fiam... én drága fiam... bocsáss meg, hogy hagytalak elveszni. Tudom, hogy nagy szerencsére szív-lélek emberek fogadtak magukhoz, neveltek fel fiukként, mégis fáj, hogy nem én gondoskodhattam rólad, nem mellettem nőhettél fel. Amíg élek, lelkiismeretfurdalásom lesz emiatt. Örülök, hogy apai szívem hozzád vezérelt. Ígérem neked, csak annyira leszek jelen az életedben, amennyire el tudsz engem fogadni.

- Nehéz helyzetben vagyok, mert nem haragszom önre, de el tudom képzelni, mit élnek át szegény szüleim a megjelenése óta.

- Tegezz vissza, kisfiam!

- Oké... oké, köszönöm!

- Úgy láttam, sikerült megnyugtatni anyukádat is, nem ellenetek, érted szeretném megnyerni a szimpátiádat... szimpátiájukat.

2.

András Violkával és az idős professzor nagybátyjával jött ki a házból. Az asztalra tette a magnót.

- Pár mondatban tájékoztattam a kis nejemet és bácsikámat az ittléted céljáról - mosolygott az édesapjára.

- Köszönöm, hogy kimentettél a kellemetlen magyarázkodásból.

- Melyik felvételt hallgassuk először?

- A magnót, ami a biológiai anyád bátyjával készült. Székely tájszólással beszél, de ezzel a rögtönzött szótárral érthető lesz. Még akkoriban készítettem hozzá - nyújtotta Andrásnak a kazettát és a vékony füzetet.

- Látom, nehezen fog bele, miért keresett fel. Na, igyon egy pohárkával, saját termés, hátha bátrabb lesz tőle, és mondja, mi nyomja a lelkét?

- Há nem es tom, ho' fogjak béle no. Ajangolom(szégyellem) a dógot, de asszem, valami setet ügybe keveredett a húgom. Nem vala kihe fordunom, csak kendet esmerem, ezé gyüttem. Kend megescsak tanutt ember, tán tunna segeni. Asztat tom, ho esmeri Mesit, me láttam, ho majd egy dilutá ben vala kenné. Tom, ho feszt(mindig) félrematat(félrelép) ü a Gabsitú, de ne gondujja, ho rosszat gondolok kenrű.

- Nem tagadhatom, hisz látták mindannyian, terített asztallal várt, amikor csempékért voltam. Bár meglepődött, nem énrám számított, de védhetetlenül lendült támadásba. Nem hiszem, hogy létezik férfi, aki kimenekülhet a karmai közül, ha ő ráveti magát az illetőre. Amíg élek, szégyellni fogom, hogy áldozatául eshettem, de a legváratlanabb testrészeimen támadott, míg végül szabályosan magára rántott. Azóta sem tudom visszaidézni, mi történt köztünk, de tökéletesen kimerültünk mindketten.

- Ehiszem en. Esmerem üt. Eze düherettem bé(lettem dühös), ho hezzám szalatt vedelemé a Gazsítu. Kokvártélyt(albérletet) kerestem nékije, de suhun nem tanátam, kenytelen kölletlen fogattam bé, ho ne pajtákba hájjék. Láttam en, ho feszt acsongatta(csinosította) magát. No, de monták a többiek es, ho nem szabadu tüle, akire szemet vet. Ha cirmoskodássa(enyelgéssel), kétszinkedéssé(hízalgéssel), nem eri e, ho valaki cucájja(dédelgeti), béveti az erőszakot es. No de megertem en üt es, me higgye meg, agyament(bolond) az a Gazsi. Lazsnakojja(üti-veri) állandóan aszt a bunamári(hülye) Mesit, me a meg csak makujkodik(makacskodik) véle. Eleget düherettem mán vele, ho ne mutujkoggyon(mujáskodjon), haggya a csudába aszt az itkányos(részeges) Gazsít, annak ú'es csak a korcsma a fontos. De aszongya, nem lehet, ejisz ott az a sok mukso(gyerek), me lésze azokka. De heába budáko(bujkál) elüle, me a meg erte gyün es hazaparancsujja, mint akko es. Fene annak es a jódogát, maratt vón enkább kanbagoly(agglegény), es ne csánná sorra a muksókat. Penyét(pedig) abbeza van ho Mesi nem ijed meg tüle, ha itkányos, nekilükken(nekimegy) az a laskasirittőve(sodrófával). No, de nem ezé gyüttem en. Hanem ho emongyam, februárban ecce csak esment bébükkent(betop-pant) hezzám, ho segellek rajta, me nagy bajba lett. Faggattam, de csak kücsüdönkent(kicsidenként) tuttam kiszenni belüle, ho esszeszedett valami nyavalát, es kezetetni kell magát. Egy falubéli fehernep aját nékije doktort, akiné ü es vala regen egy pesti klinikán. E menni sem mer, de péze sem vala reá. Addig-addig sünnögött(ólálkodott) köröttem, ho megszántam es ementem véle, hát pászá(persze), ho en átam a cehhet, penyét nékem se sok van. No jó, azé kerüt reá. Többiszó es megakartam látogatni, de nem engette. Ha híttam, ho miko mehetek, csak tereturál(beszél össze-vissza) nekem, ho indeunde(így meg úgy), nem lehet. No, osztá esszegyüttem azza a növe, ahun heteni(hosszan időt tölteni) szokott. Kepzeje csak, aszonta nékem, na me van Bélus, jo helen va a buba? Gonduhassa, ho millen renyekedve(cso-dálkozva) neztem reá. Milenfele bubárá beszé no? Kerdtem hitetlenkedve. Hát a Mesiérü, me abbeza bubát várt. No erre esett le igazán az állam. Mondom nékije, badarság e Mári, tennapelőtt en kísértem ki a vonathó, anná beza nem vala buba. De erre ü csak esküdött, ho ü nem rég vala nála es akko mán a végét járta, es aszonta nekije, ho evan intézve minden a buba körü, a Gazsi nem fog tunni rula, me nem viszi magáva. Há beza nem es vitte, de ippeg ezé ételődöm(eszem magam) en. Há tette az a galagógyi(kelekótya) a bubát, ha tenleg vala nékije?

- Mire gondol pontosan? Csak nem bűncselekményre?

- Há tom es en? Gondulok en mán mindenre. Tartok tüle, ho sumáko valamiben Mesi es attu kerü igazán bajba. Me az a Gazsi süllögtet(bosszút áll). Abbeza megteszi, me aszonta a múlt nyáron es, ha Mesi bemocskolódik, nem kerü ki a keze közü éve. Azza penyét csak akko lehet bodogúni, ha itkányos, me akko egyetlen lökes es ebükken(felbukik). Különgyebbü letácsol(elhallgattat) a mindenkit.

- Nem értem... Februárban nem vette észre, hogy Mesi babát vár?

- Há tuggya a rosseb. Asszem, vastagabb vala, mint szokott, de akko azon ételöttem, hunnat szerezzek annyi pézt, amit kért tülem. De ho szavam ne feleggyem, csak nem tuttam beletörünni, ho vegü es me vot e, de heaba híttam fe, nem beszélhettem a bubárá, me ott vót a Gazsi. Há most osztá megát nálam az esz. Mit gondu, mit tegyek?

- Itt valami sántít. Miért kellett eltagadni Gazsi előtt a babát, hiszen csak pár hétig volt itt, lehetett az tőle is.
- Nem a, me Mesi asztat monta, ho legutóbb úgy elátta a baját a laskasírttőve, ho hónapokig nem cucát(közösült) véle.
- Hmm... a klinikán akkor is csak úgy tartják ennyi ideig bent, ha veszélyeztetett. Maga a klinikára ment érte?
- Oda en... odahítt.
- Hát ez az, ami érthetetlen. Ott nem tüntethette csak úgy el azt a gyereket.
- Há akko arra gond, ho ez a Mári csak lebcseg(fecseg)?
- Erre nem tudok mit mondani, mert október-augusztus közti időbe belefér Mári állítása. De őt igazolja, hogy magának megtiltotta, hogy bemenjen hozzá. Neki vajon miért nem? Rejtélyes az is, hova tüntethette el a gyereket. Ha azt mondta, el van körülötte minden rendezve, akkor egészségesen kellett, hogy megszüljön.
- Há tuggya a rosseb, mi lehetett. Nem tok en emenni ezeken a fehérnepeken.
- Pedig csak ki kéne deríteni, mi történt. Mit gondol, lenne értelme beszélnem az asszonnyal?
- Etom kepzeni. Kend úgy csüri-csavargya a szót, ho tán kitunná csani belüle az egazat.
- Hol lakik ez a Mári?
- Ott a szállutó nem messzi, az állomás fele, abba a piros házba. Amollan debella(termetes) féle fehérnep.
- Na és azt tudja, hogy Pesten milyen utcában van a klinika?
- Metróva mentünk, oszt várgyon csak... annak az állomásnak es a vala a neve, ho Klinikák. Ott aszonta a Mesi, ho az egyeset kell keresni. Ott meg a Gütlük Bence doktort. Elég barátságos vala, ollan 35-40 idüs lehet.
- Írja be ebbe a noteszbe az Emese férjezett nevét, a pontos címüket, ahol Erdélyben laknak. Megpróbálok utánaérdeklődni, mi húzódnak a dolog hátterében.
- Jaj, megtenné?
- Hát nem azért jött, hogy segítsek?
- Dehonnem, csak e ment mán egísze az eszem. No, ho a fene ette von meg az idüt, e meg mingyá ess. No akko mék es, es majd ejövkö mások.

- A másik felvétel előtt el kell mondanom a beszélgetésünk tartalmát, mert a néni végig suttogva beszél, alig érteni. Majd halljátok, milyen nehezen tudom szórabírni, de kis fondorlattal csak sikerül kiszednem belőle, amit az ügyről tud. Ő kísérté el Emesét a klinikára, ő látogathatta egyedül. Rajta kívül senki nem tud a létezéséről, ő pedig eddig hallgatott, mint a sír, mert amint a néni szavaiból kivettem, Emese lefizette őt. Ők azóta is leveleznek egymással. Rólad annyit tud, egészséges baba voltál és eladott téged. Mári néni fél, mert meghalt a magnón nevezett Gazsi és Emese a nénin keresztül keresi a fiát és apját. Tőlük vár segítséget, mert ott maradt hét gyerekkel. A felvételen jó pár férfinév kerül terítékre potenciális apaként. Furcsálltam, de egyben meg is nyugodhattam, az én nevem nem hangzik el. Álljatok le, ha nem érthető valami.

Miután meghallgatták azt a felvételt is, kis csend telepedett közéjük. Jenő izgatott várakozással nézte a fiát, majd megszólalt:

- Min töprengsz, mi nem stimmel?
 - Az aggaszt, hogy kerestet. Anyáék mondták, kétszer találkoztak vele: amikor a szerződést aláírták és amikor megszülettem.
 - Kerestet, de mint hallottad, az igazságot egyedül én ismerem. Mári néni úgy tudja, egy akkori ismerősömnek segíték a fia felkutatásában. A levelet olvastam, amiben kéri, segítsen rajta. Azt írta, bár bemutatkozott neki a házaspár, akikkel a szerződést kötötte, de nem tud visszaemlékezni a nevükre.
 - Igaz... igaz.
 - Rengeteg álmatlan éjszakám volt azért a felelőtlen délutánért, mert akkor udvaroltam Elzácskának, a volt nejemnek. Fergetegesen szerelmes voltam. Féltettem a kapcsolatunkat. Borzalmas lelki válságba kerültem. Két hétig nem mertem annak a tiszta erkölcsű kislánynak a szeme elé kerülni. A mai napig feldolgozhatatlan számomra, hogy válhattam áldozatává annak a nőszemélynek. Azt csaltam meg vele, akiről nem tudtam volna lemondani... Aki rajongásig szeretett és a világ leggyengédebb felesége volt. Ő biztos, hogy szakít velem, ha tudomására jut a kisiklásom. Lehet, hogy előttek nem lehetek hiteles, de biztos vagyok abban is, nem fért volna rá a lelkiismeretemre, hogy ki ne derítsem, ki az apa, ha akkor fény derül rá, hogy Emese várandós maradt.
 - Azt nem értem, miért tartott meg engem, miért nem vetetett el.
 - Több oka is lehetett rá. Tanulatlan nőszemély volt, aki csak sodródott ide-oda. A vallása is tilthatta neki. Hidd el, fiam, nem sajnálatni akarom magamat, de nekem az életet jelenti a felbukkanásod.
- Hirtelen a professzorra nézett:
- Ekkora szerencsét nem reméltem, hogy önnel összehoz a sors. Mindenekelőtt szeretném megköszönni, hogy végigkísérte Andris embrióbeli fejlődését, és közreműködésével válhatott belőle egészséges, tehetséges férfiú. Azt megmondhatja, mi baja volt Mesinek, hogy fél évig a klinikán tartották?
 - Az égvilágon semmi. Andris valóban egészséges, jól fejlett baba volt. Ötezeröt száz grammal, ötszázhatvan centiméterrel született. Rengeteg pénzt fizettek azért, hogy ott húzhassa meg magát, nehogy kiderülhessen, miért van Pesten. A nagydarab hölgyre is jól emlékszem, aki meglátogatta időnként. Nekem csak annyit mondott, jó barátnője. Dórus nagyon boldog volt, amikor a karjába tettem Andrist. Úgy ölelte a szívére, mintha ő hozta volna a világra. Biztos lehet benne, anyja helyett anyja. Nem árvaházi körülmények között kellett felnőnie.
- Jenő keserűen sóhajtozott, arca eltorzult.
- Azt a tudatot biztos nem lennék képes elviselni - nézte elhomályosult tekintettel a fiát. - Bocsásson meg, azt még nem értem - fordította tekintetét ismét a professzorra -, ha a magnón említett Gütlük doktor volt az erdélyi nő ismerőse a kezelőorvosa, hogy került önhöz?
 - A doktor a nőgyógyászat és nemi kezelő részleg főorvosa volt. Ő irányította hozzám a kismamát.
 - Hmm... Értem... értem. Nagyon rosszul érzem magamat, Andriskám, amiért nem fogtam sokkal előbb gyanút.
 - A klinikával annak idején nem vetted fel a kapcsolatot?
 - De igen. Gütlük főorvos azt mondta, nem tudja, mi lett a történet vége, de felvilágosítást csak akkor kaphatok, ha igazolom, hogy én vagyok az apa. Itt akadtam el.

- Kellemetlen ügy, de lépünk túl a múlton, a szüleim igazi családi légkörben neveltek fel, hiányt semmiben nem szenvedtem.

- Akkor ítélkezz felettem. Hogyan tovább?

- Ebben a pillanatban csak annyit mondhatok, nem zárkózom el tőled, de időre van szükségem, hogy feldolgozzam a történeteket. Hatalmas érzelmi zűrzavar van bennem.

- Természetesen megértelek, nem könnyű szembesülni a ténnyel, hogy egyszer csak a semmiből előkerül az apád, de szeretném, ha pozitív döntést hoznál mindannyiunk számára.

Elhallgatott, majd a rájuk telepedő csendet ismét ő törte meg:

- Szeretnék megismerni a biológiai anyádat?

- Nem. Neked van vele kapcsolatod? - kérdezte csodálkozva.

- Nincs. Lehet, hogy rossz lesz hallanod, amit mondok, de mindenben őszinte akarok lenni. Addig a napig nem foglalkoztam a múltamnak ezzel a részével, amíg téged meg nem láttalak a ház előtt elsétálni.

- Amint az imént mondtam, a történeteddel kapcsolatban nem szeretnék átgondolatlanul véleményt mondani, de arról a nőről, aki a világra hozott, hallani nem akarok többé. Az erkölcstelen életvitelére nincs mentség, nincs magyarázat.

- Igazad van. Nekem az a véleményem, akkor lemondott rólad, számára ott ért véget a történeted. Hogyan tovább, kisfiam?

- Mindenekelőtt anyáékkel kell beszélnem. Biztosan türelmetlen nyugtalansággal várják a jelentkezésemet. Pár napra szükségem lesz, amíg feldolgozom a hallottakat. Senkit nem szeretnék megbántani, higgadt fejjel fogom átgondolni a döntésemet.

- Köszönöm, hogy nem utasítasz el! Türelmesen várok, amíg jelentkeztek. Nem zavargok tovább. Boldog vagyok, hogy végighallgattál. Ez ad reményt rá, hogy pozitív döntést hozol, hogy számíthatok az esetleges folytatásra - állt fel.

Elköszönt. András kikísérte, kissé borús tekintettel jött vissza.

- Mi a baj, Andriskám, mi történt?

- Nincs baj. Kicsit érzékenyültem, amikor a kapuban könnyeket láttam csillogni a... Te jó ég! Még azt sem tudom eldönteni, hogyan említsem őt! Szóval: a szeme sarkában.

- Nem egyszerű történet - szólalt meg a professzor.

- Nem. Beszélgetünk még róla, de most szeretnék kikapcsolódni a témából, zárjuk rövidre, valami ebédféléről kéne gondoskodnunk - nézett Violkára.

- Az már tálalásra vár.

A nap további részét jó hangulatú beszélgetéssel, nevetgéléssel töltötték. Délután csónakázni tanították Bőbét.

3.

Vacsora után mindannyian visszavonultak. Viola az elmélázó férje ölébe ült:

- Nem szeretnék most a helyedben lenni. Jó lenne, ha megosztanád velem a gondolataidat.

- Nehéz lenne. Hatalmas káosz van a fejemben, érzelmi zűrzavar a szívemben. Fogalmam nincs, hogyan rakhatnék rendet magamban. Bánt, hogy apa (fhuuh, de fura kimondani ezt egy számomra vadidegen emberre!) megjelenése beárnyékolja a nászutunkat.

- Másképp alakulnak körülöttünk a dolgok, mint elképzeltük, de nem árnyékolhatja be semmi. Emlékszel, mit válaszoltál nekem akkor, amikor egy aggályoskodásom alkalmával azt mondtam: „Annyira leegyszerűsítesz mindent, szerinted tényleg így van, vagy csak így szeretnéd látni?

- Igen - mosolyodott el. - Szó szerint. „Így gondolkodnak a pesszimisták. Csak nekik vannak gondjaik, amiket saját maguk kreálnak maguknak, mert nem találják helyüket a világban. A kiegyensúlyozottaknak feladataik vannak, amiknek megoldásából nyernek önbizalmat, optimista életszemléletet. Számukra nincs lehetetlenség, csak tehetetlenség”. Kettőnkre vonatkoztatva azt vallom most is, ha mindent megbeszélünk egymással, a gondfelhők messze előttünk száguldanak, hogy soha ne ütközhesünk beléjük.

- Akkor semmi gáz! Legyen ez a mottónk. Már nem csak elmélet, de aktualitása is van. Mutassuk meg, hogy kell átültetni az elméletet a valóságba! - puszilta meg Viola bátorítón a férjét.

- Igazad van, életem bearanyozója! Mit sem érnek az elméletek, ha nincs valóságtartalmuk. Hmm... szerinted hogyan különböztethetem meg a két apát megszólításban?

- Én megegyeznék vele, hogy szólíthassam a keresztnévén. Akkor nem éreznéd vele szemben mesterkéltnek magadat.

- Ügyes kompromisszum, ezt fogom tenni. Miért vagy olyan elgondolkodó?

- Egész délután az járt a fejemben, ha Tibitől terhes maradtam volna, biztos, hogy nem mondom el neki. Nem adtam volna rá sanszot, hogy zsarolhasson, állandóan jelen lehessen az életemben. Ez esetben a fiam vagy lányom ugyanígy járt volna felnőttkorában, mint most te. Andriskám, lenne egy ötletem. Holnap este, miután hazavittük a bácsikadékat, felugrunk Pestre anyukadékhöz, hogy te is, ők is megnyugodhassanak.

- Szerintem is ez lenne a legjobb megoldás. Látom, álmos vagy, már gyufaszálakkal támogatod a szempilládat - csókolta meg. - Aludjunk a sok izgalomra, talán holnap bölcsőbbek leszünk a „hogyan tovább”-ot illetően.

*

Viola ébredt előbb. Nézte András arcát, és próbálta kitalálni, mit álmodhat, amitől ilyen aranyosan mosolyog. Megmozdult, kinyitotta a szemét. Mosolya még mindig ott játszadozott ajka körül.

- Szia, kicsikém! Hogy vagy, miért nem alszol még?

- Kiszállt az álom a szememből. Azt próbáltam megfejteni, mi csalhatott mosolyt az arcodra.

- Egy édes jelenet idéződött fel bennem álmomban. Az irodámban voltál, a heti elszámolásod hoztad, amit én szokásomhoz híven átböngészttem, hogy a sajátos rövidítéseidre rákérdezhessenek. Figyelj, mert vallomás következik - nevette el magát - egy kivétellel mind világos volt, de örültem a rövidítéseidnek, mert általuk tölthettem veled valamicskével több időt.

- Ó, te rafinált nőcsábász! Különben én is jókat mosolyogtam az értetlenkedő arckifejezéseiden.

- Logikus rövidítéseid vannak, sokat átmentettem belőlük magamnak.

- Gyors- és gépírás órán találtam ki magamnak őket. Amíg aludtál, továbbfejlesztettem a tegnapi ötletemet. Mivel előre lefoglaltad a körutazáshoz a szállást, hétfőn Füredre megyünk, kedd estig megnézünk pár nevezetességet, szerdán magunkkal csaljuk az új apukádat, és beszélgetés közben bejárjuk vele a sráckorotok színhelyeit Siófokon. Vélemény?

- Remeknek tartom, de ha lúd, legyen kövér, a siófoki sétánkba bevonjuk anyuékat is.

- Ennél ideálisabban nem kezdhethnénk a jövőnket. Cselekvésre fel! Amíg Böbe reggelit készít, átugrunk apukádhoz, mit szól az elképzelésünkhöz.

Jenő meglepetten állt meg a teraszon, amikor becsengettek, de boldog mosollyal ment kaput nyitni.

- Ezt remélni nem mertem volna! - ölelte magához a két fiataalt.

- Merényletet szőttünk ellened - mondta András, miközben az édesapja arcát fürkészte.

- Ha veletek és velem kapcsolatos, legfőbb vágyam teljesítitek.

Miután meghallgatta őket, könnyek csillogtak a szemében.

- Boldog örömmel tartok veletek. Ha szabad belekontárkodnom, annyi javaslatot tennék, kedd estére hozzátok össze a találkozót a „szüleiddel”. Töltsük az éjszakát a bátyám füredi nyaralójában! Így több időnk lehetne az ismerkedésre.

- Rendben van, akkor így beszéljük meg anyuékkal.

*

Andráséknak Dóra nyitott ajtót. Majdnem felsikított meglepett örömeiben. Azt sem tudta, melyiküket puszilgassa. Vilmos szemében is meghatottság tükröződött. Dóra összeütött egy kiadós vacsorát, ami mellett mindent megbeszéltek. Tetszett nekik a fiatalok terve. Jenő javaslata ellen sem volt kifogásuk. Majdnem átbeszélték az éjszakát.

A másnap jól beleszaladt a délelőttbe, mire felébredtek. Andrásék reggeli után Füredre mentek. Bár a műemlékek körül sétálgattak, őket az alakulóban levő életük kötötte le. Kedden délután négykor találkozott a kibővült család a mólón. Jenő közvetlen viszonyulása átsegítette őket az ismerkedés nehézségein. Egy hangulatos kisvendéglőben vacsoráztak. Ez az éjszaka is sokkal inkább szólt a múlt felidézéséről, a jelen átbeszéléséről, a jövő tervezéséről, mint alvásról. Másnap mégsem látszott fáradtság egyikükön sem.

András és Jenő többször összemosolyogtak egy-egy emlék felidézése kapcsán, mert - bár időeltolódással - sok-sok élményük volt hasonmása egymásénak.

*

A meglepetések sora ezzel azonban még nem fejeződött be, mert a sors akaratából - vagy az időjárás felelős óhajából - hirtelen tört ki a forró kánikula, ami csakhamar kritikus helyzetet teremtett Andorék üzemében. A klímaberendezést, a hűtőház hűtését magasabb fokozatra kellett emelni, ami olyannyira megemelte az áramfogyasztást, hogy az üzem fenntartása gazdaságtalannak bizonyult. Mivel a meteorológiai előrejelzések sem ígértek enyhülést a következő két hétre, a kft. vezetősége úgy döntött, erre az időszakra szabadságolják a dolgozókat, és leállnak.

Judit javaslatára leruccantak a Balatonhoz. Többször hívták Violkáékat, hogy megbeszéljék velük, mikor tegyenek kitérőt hozzájuk, de nem érték el őket. Siófokon átutazóban megálltak nosztalgizni, hogy felidézzék nászutuk emlékeit, ahova huszonnégy éve ketten mentek, de Violkával hárman érkeztek haza. Andor a mólónál állt meg. Nagy meglepetésükre Violkáékba botlottak. Bár hallottak a történekekről, a fordulat gyors alakulása mégis meglepte őket.

Az élet rendezte nagy családi találkozás jó hangulatú beszélgetésbe torkollott. A keresztbekasba röpködő kérdések kavalkádjában nehéz lett volna kívülállóként eligazodni. Az ebéd már közvetlen stílusban zajlott, hisz addigra mindenki ismert mindenkit.

Violka úgy ítélte, ha már ilyen szépen összejött a nagy család, itt jelentik be az örömhírt, nagyszülővé teszik őket. Közlésükre, hogy ikreket várnak, minden szempárban az öröm könnyei csillogtak. A nap további részében együtt kószáltak. Este Andrásék akarata ellenére Vilmosék Pestre mentek, Andorék Siófokon maradtak. Így Jenő és a fiatalok együtt tértek vissza a kis falucskába.

Az elkövetkező vasárnapokat együtt töltötték. Egyiken Jenő hívta meg őket ebédre a professzorékkal együtt, a másikon Andrásék viszonozták a meghívást.

*

Miután Violkáék szabadsága letelt, hazautaztak. Jenő kiment a temetőbe. Bocsánatot kért Elzácskától, amiért a szégyenletes titkát nem volt bátorsága életében bevallani. Nem a bizalmatlansága tartotta vissza, sokkal inkább a félelme, hogy elveszíti őt. Bocsánatát kérte a benne kavargó ambivalens érzéseiért, de ennek a csúfos délutánnak köszönheti Andrist, aki új értelmet ad a hátralevő életének. Kérte, bocsássa meg, amiért visszavágyik Óbudára Elzácska imádott szülőfalujából, ahol annyi gyönyörű évvel ajándékozta meg őt. Az életére esküdött, lelkéből nem szoríthatja ki őt senki, és nem hanyagolja el földi maradványait sem, mert vágyik a közelében eltöltött órákra, arra, hogy - mint eddig - ezután is beszámoljon neki mindenről, ami vele történik. Végül bocsássa meg, amiért őt keserű gyászév után meri nélküle is boldognak érezni magát.

Ígéretet tett rá, magával viszi, megőrzi az Elzácska számára oly fontos és kedves zalai szokásokat, hagyományokat. Sokkal jobban beépíti leendő életébe azokat, mint ahogy eddig tette.

vége

(2010. augusztus)